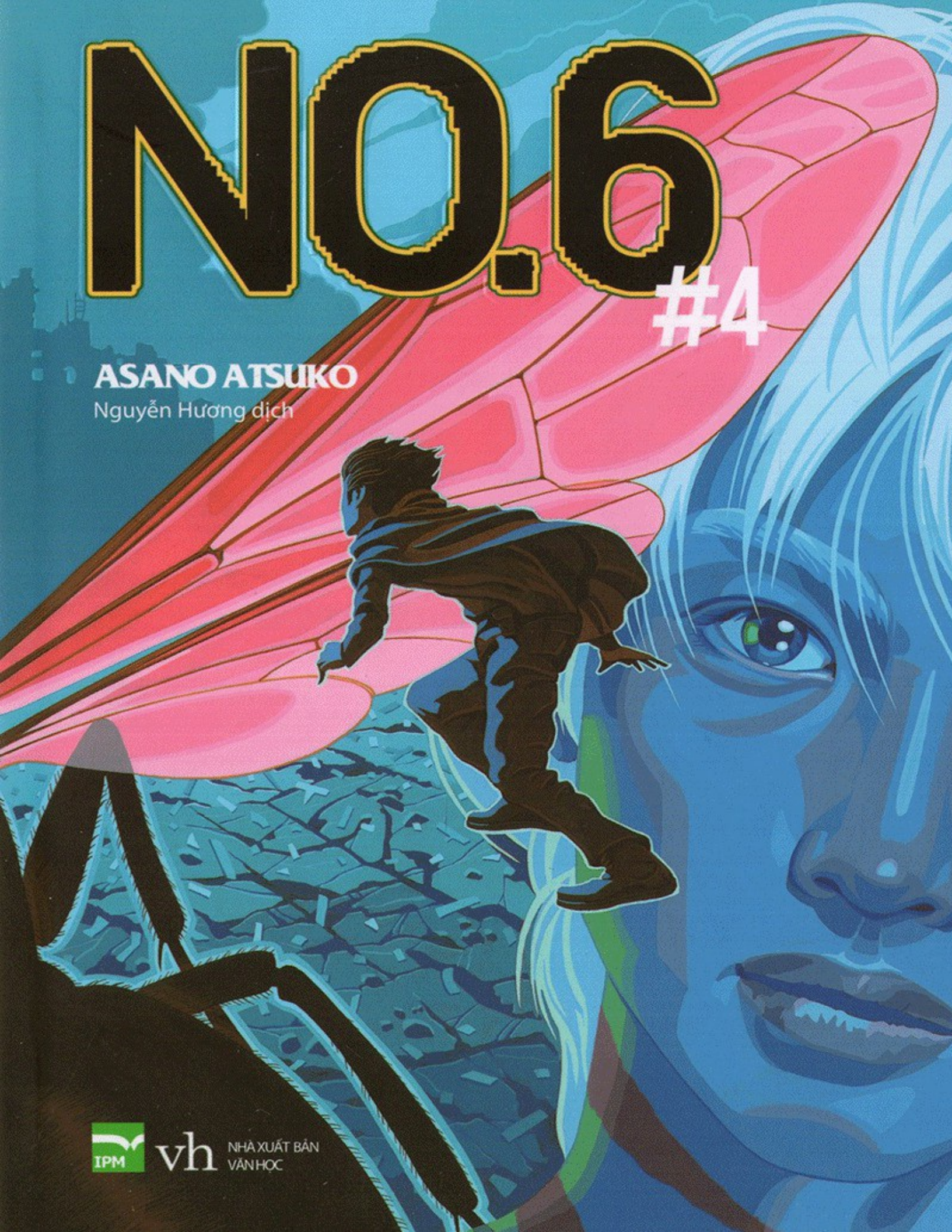

NO.6

#4

ASANO ATSUKO

Nguyễn Hương dịch

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Tập 4
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Lời Bạt

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Tập 4

Nhờ sự giúp đỡ của Rikiga và Inukashi, Shion và Nezumi bắt và ba hỏi một quan chức cấp cao về Trại Cải tạo. Không những họ có được thông tin cần tìm, mà còn bước đầu nắm được mối liên hệ không ngờ với Cục Dịch tễ cũng như bóng tối đang ẩn mình trong No.6. Một kế hoạch táo bạo lợi dụng cuộc "săn người" sắp tới đã được lập ra.

Trong thời gian chờ đợi, Nezumi bị ngắt mà không rõ nguyên nhân. Khi chăm sóc cho nó, Shion để lộ ra một mặt khác của con người cậu mà nó chưa từng biết, làm nó không khỏi sợ hãi và trần trở.

Và rồi, cuộc săn người cũng đến. Lợi dụng thời cơ đó, Shion và Nezumi thực hiện kế hoạch xâm nhập Trại Cải tạo.

Chúng ta sẽ cùng nhau xuống địa ngục, nhưng cũng sẽ sống sót quay trở về. Đừng quên đấy, Shion.

Chúng ta sẽ sống sót trở về, đừng quên đấy.

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 1

1. Mở màn

Khóc đi, khóc đi, hãy khóc lên đi! Này, các người là tượng đá sao? Nếu như ta có mắt để nhìn, có miệng để nói giống các người, ta sẽ kêu khóc cho tới khi tiếng khóc xé toạc bầu trời, ôi, con bé đã chết thật rồi!

- Vua Lear, William Shakespeare

Bước qua cánh cổng trạm kiểm soát, trước mặt là thế giới của bóng tối.

Ngoài trời lạnh khủng khiếp, người đàn ông rung mình, lật thẳng cổ áo khoác lên. Áo khoác của hắn được dệt từ len Cashmere cao cấp nhất, rất nhẹ và ấm. Nó còn gắn một thiết bị cảm ứng tự động, đo thân nhiệt của người mặc và thời tiết bên ngoài để áo luôn có độ ấm phù hợp. Thiết bị đó mỏng và nhẹ hơn cả một con tem.

(Một loại len lấy từ lớp lông tơ của dê Cashmere trong đợt thay lông mùa xuân)

Tuy khuôn mặt lộ ra ngoài tiếp xúc với không khí lạnh cóng, nhưng phần cơ thể được lớp áo khoác bao bọc rất ấm áp và thoải mái. Cho nên, hắn rung mình không phải do lạnh mà vì bóng tối. Ở đây tối vô cùng.

No.6 nơi hắn sống là một thành phố đầy ánh sáng, luôn chói chang rực rỡ, bất kể đêm ngày. Không chỉ vậy, nhờ sự tiến bộ của công nghệ sinh học, nguồn lương thực dồi dào luôn được đảm bảo, không phụ thuộc mùa màng

hay thời tiết, người dân có thể dễ dàng tìm thấy bất cứ loại thực phẩm nào mình muốn. Nguồn cung năng lượng cũng thế. Chỉ cần ở trong nội thành, người người đều được hưởng thụ cuộc sống ổn định, sung túc và sạch sẽ. Mặc dù trên thế giới còn năm thành phố khác, nhưng không nơi nào thiết lập được môi trường hoàn thiện như ở đây. Chính vì vậy, No.6 được mệnh danh là thành phố Thánh.

Hắn giữ chức vị quan trọng trong bộ máy điều hành thành phố Thánh, đứng thứ ba ở ủy ban Quản lý Trung ương, là thành phần ưu tú trong những người ưu tú. Qua đợt kiểm tra sức khỏe vừa rồi, cậu con trai năm nay lên ba của hắn được xác nhận có chỉ số thông minh cao, đã bắt đầu theo học chương trình giảng dạy đặc biệt dành cho trẻ em. Nếu không có chuyện gì xảy ra, mà chắc sẽ chẳng có đâu, thành phố Thánh này làm sao có bất trắc gì được, thằng bé sẽ trở thành nhân tài ưu tú giống như cha nó sống cuộc đời vô ưu vô lo. Đó là điều được đảm bảo.

Hắn vẫn không thể ngừng rung mình, ở đây thật tăm tối. Cứ như điềm báo có chuyện chẳng lành. Trước khi đặt chân tới West Block, hắn không hề biết màn đêm buông xuống sẽ trùm lên vạn vật thứ bóng tối đen kịt vô tận như thế này.

Tên đó đang làm gì không biết.

Cái tên phải tới đón hắn giờ vẫn chưa xuất hiện. Mọi lần tên đó hay lẫn trong bóng đêm để chờ hắn, vậy mà hôm nay lại chẳng thấy tăm hơi.

Hay là có chuyện gì?

Có bất trắc xảy ra cũng nên.

Nếu vậy thì... không hay rồi.

Hắn thở hắt ra trong bóng tối.

Mình không nên lãng vãng ở đây thêm nữa. Phải nhanh chóng quay lại trạm kiểm soát và về thành phố Thánh. Phải về thôi.

Lý trí ra lệnh cho hắn phải quay về, mau chóng xoay gót trở lại thành phố ngập tràn ánh sáng, đầy đủ tiện nghi ấy. Thế nhưng, hắn vẫn đứng yên tại chỗ.

Một chút nữa thôi, đợi thêm năm phút nữa.

Hắn lưu luyến, tiếc nuối cơn khoái lạc, phóng túng trong vài giờ đồng hồ mà hắn mua bằng món tiền lớn. Vài tiếng chơi đùa với các cô gái ở West Block khiến hắn không nỡ bỏ đi. Thật tuyệt vời khi đắm chìm hàng giờ liền cùng các cô gái với màu tóc, màu mắt, màu da khác nhau. Đã gần một năm kể từ khi hắn mê mẩn thú vui này. Và giờ hắn không thể dừng lại.

Gần đây việc quản lý thành phố đang dần được thắt chặt. Với cư dân bình thường thì không nói làm gì, nhưng ngay cả các quan chức cấp cao vốn được tự do làm bất cứ việc gì mình thích cũng bị kiểm soát khắt khe hơn.

Việc ra vào West Block là một trong những hạng mục bị kiểm soát.

Việc đi tới những khu khác đều bị cấm, trừ khi có lý do rõ ràng và phải trình đơn xin phép.

Khi nhìn thấy thông tư mới ấy của thành phố, hắn đã khẽ thở dài. Ủy ban Quản lý Trung ương là nơi nắm toàn bộ thông tin của thành phố. Mọi thông tin cá nhân của tất cả cư dân đều được tập trung tại đây, từ họ tên, giới tính, ngày tháng năm sinh, thành phần gia đình, chỉ số thông minh, đặc điểm nhận dạng, số đo cơ thể, tiền sử bệnh án, quá trình công tác... Ngoài ra, thông qua hệ thống cảm ứng và camera giám sát ở khắp mọi nơi cùng những con chip thu thập dữ liệu gắn trong thẻ ID, mọi hoạt động hằng ngày của từng người trong thành phố đều được gửi về ủy ban Quản lý Trung ương, không sót một

thông tin nào. No.6 đã thiết lập một hệ thống toàn diện như vậy đấy.

Chẳng biết là may hay rủi, nhưng chức vụ hiện thời cho phép hắn tiếp cận với bộ phận chủ chốt của hệ thống quản lý triệt để và tập trung hóa thông tin ấy. Đã nhiều lần hắn lợi dụng quyền hạn của mình để chỉnh sửa thông tin, xóa sạch mọi ghi chép về việc hắn ra vào West Block.

Như vậy là phạm tội, hắn biết. Hắn sợ bị phát hiện nhưng lại tự tin rằng mình sẽ không bị lộ. Hắn muốn say sưa đắm chìm trong khoái lạc, nhưng cũng muốn tự bảo vệ mình, không dám đối mặt với hậu quả phải mất đi cuộc sống an nhàn. Đồng thời, hắn kiêu ngạo cho rằng mình là cán bộ ưu tú có một không hai của thành phố nên không dễ gì bị xử phạt. Bao nhiêu cảm xúc đan xen lẫn lộn dấy lên trong lòng hắn.

Nhưng rốt cuộc, đêm nay, hắn lại đầu hàng trước dục vọng của mình và vượt qua cánh cổng của trạm kiểm soát.

Tên đó tới muộn quá.

Hân căn nhẹ môi dưới.

Tối nay bỏ đi vậy.

Thật quá nguy hiểm khi đứng một mình giữa màn đêm đen tối của West Block.

Hắn toan xoay lưng quay về thì nghe thấy một giọng trầm gọi tên mình.

"Ngài Fura." Đó là tên của hắn. Giọng nói vọng ra từ bóng tối. "Tôi xin lỗi vì đã để ngài đợi lâu."

Fura nhượng mào, thở phào nhẹ nhõm.

"Rikiga?"

"Vâng, tôi đến đón ngài đây."

"Ông đến muộn quá đấy."

"Thật là áy náy. Tại mất chút thời gian."

"Mất chút thời gian? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Chẳng biết có phải do Rikiga lắc đầu hay không mà màn đêm dường như lay động.

"Ngài yên tâm, tôi sẽ không gây rắc rối cho ngài đâu. Dù sao thì, tôi trễ hẹn một chút cũng vì chuẩn bị cho cuộc vui sắp tới của ngài thôi."

"Ý ông là sao?"

Fura nghe tiếng Rikiga cười khà ố.

"Tôi phải mất kha khá thời gian để tìm được một cô gái phù hợp với sở thích của ngài đấy."

Tiếng cười khà ố tiếp tục, màn đêm dường như co lại.

"Nhưng nó hoàn toàn xứng đáng với khoảng thời gian chờ đợi của ngài. Tôi chắc chắn ngài sẽ hài lòng."

"Cô gái đó tuyệt đến vậy sao?"

"Ngon xuất sắc luôn đấy."

Fura nuốt nước bọt, nếu có thể, hẳn cũng muốn phá ra cười tếu như Rikiga vừa nãy, nhưng hẳn nén lại.

Có sự khác biệt rõ rệt về địa vị giữa hắn và tên Rikiga đến từ West Block.

Không đời nào hắn tự hạ thấp mình và cười theo kiểu đó.

Với Fura, West Block là nơi giúp hắn có được những khoái cảm trần tục ngọt ngào, nhưng cư dân sinh sống tại đó, bất kể là Rikiga hay các cô gái kia, đều không cùng đẳng cấp với hắn. Nói họ là lũ sâu bọ thì hơi quá, nhưng chắc cũng gần giống gia súc trong nhà. Con người và gia súc, kẻ thống trị và kẻ bị trị. Những vùng đất xung quanh thành phố tồn tại vốn chỉ để phục dịch cho No.6. Fura đã được tiêm nhiễm như thế ngay từ khi còn nhỏ.

"Chúng ta đi thôi."

Rikiga cất bước. Fura lặng lẽ theo sau.

Cảm giác ngồi trên chiếc ô tô chạy xăng cổ lỗ sĩ thật không dễ chịu chút nào bởi nó xóc nảy và rung lắc dữ dội. Đường thì toàn ổ gà. Không biết bao nhiêu lần chiếc xe đã nghiêng hẳn sang một bên. Hồi mới bắt đầu qua lại West Block, Fura từng nhiều lần than phiền về sự bất tiện này. Nhưng giờ hắn chẳng buồn bận tâm nữa. Với một người đã quá quen với những con đường lát phẳng lì không tí vết và các xe hybrid trang bị đầy đủ bộ phận chống xóc thì những cú lắc lư hay lao dốc bất chợt lại mới mẻ và thú vị. Và hơn hết, chúng khiến lòng hắn rạo rực mong chờ những điều sắp tới.

(Thường được gọi là xe lai hay xe lai điện, là loại xe sử dụng hai nguồn động lực: động cơ đốt trong và động cơ điện)

"Vây..."

Fura nhào người lên từ ghế sau, hỏi.

"Cô ta như thế nào?"

"Đúng gu của ngài luôn, chắc chắn ngài sẽ thích."

"Con bé lần trước chẳng có gì đặc biệt đâu đấy."

"Tôi biết, nhưng đứa tối nay đảm bảo là loại mà ngài Fura thích, đáng người nhỏ nhắn, thanh tú, và rất trẻ nữa."

"Trẻ ư?"

"Phải. Ngài cũng biết khu này xô bồ thế nào rồi đấy, tôi không rõ tuổi chính xác của con bé nhưng chắc chắn là rất trẻ. Vậy nên nó chưa biết mùi đời đâu."

"Ông chắc không?"

"Tôi đảm bảo luôn. Với lại, nhìn bề ngoài thì hình như nó còn là con lai phương Nam."

"Ồ."

"Chúng tôi có vô số các cô gái với thân hình nóng bỏng, nhưng một đứa con gái ít tuổi thì rất hiếm. Tôi làm sao có thể tùy tiện đưa một đứa trẻ lang thang gây gò bấn thiêu ra phục vụ ngài? Mấy đứa phù hợp với yêu cầu của ngài thì lại không thể cưỡng ép bằng biện pháp mạnh. Thêm nữa, nói thế nào nhỉ, bắt một đứa trẻ chưa biết mùi đời đi làm cái việc này, quả thật tôi có chút cắn rứt lương tâm."

Dối trá.

Fura chửi thầm.

Kẻ có thể vì tiền mà sẵn sàng làm mọi việc xấu xa lại nói chuyện cắn rứt lương tâm? Thật nực cười.

Dù không nghe thấy những lời rủa thầm của Fura, Rikiga vẫn bật tiếng cười khan.

Chiếc xe dừng lại. Xung quanh họ tối đen như mực.

"Đây là đâu?"

Đây không phải chỗ mọi lần Rikiga đưa hắn tới.

"Chỗ này là một khách sạn."

"Khách sạn ư?"

"Cách đây rất lâu, nó từng là một khách sạn sang trọng."

Rikiga xuống xe, thắp sáng một ngọn đèn.

"Gia đình con bé đó lấy nơi đây làm nhà, nó một mực đòi tiếp khách trong phòng mình. Nó còn là trẻ con, nên chắc cũng thấy sợ nếu phải tới một nơi xa lạ."

"Dù sao thì vẫn..."

"Xin ngài cứ yên tâm. Những người khác trong gia đình đều bị đuổi đi rồi. Tối nay chỉ có mình ngài Fura và con bé đó ở đây thôi. À không, còn lũ chó nữa."

"Cái gì cơ?"

"Chó. Công việc làm ăn của cha nó liên quan đến chó nên ở đây có khá khá chó."

Fura không thể tưởng tượng nổi một việc làm ăn có dính líu đến chó là như thế nào. Chỗ này hoàn toàn không giống một tiệm thú cưng, chẳng lẽ họ lột da lũ chó rồi bán thịt?

"Chúng ta đi thôi. Ngài cẩn thận dưới chân đấy."

Rikiga đứng đưa ngọn đèn. Fura liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Rikiga rồi từ từ cất bước.

Fura không tin tưởng tên Rikiga này một chút nào, nhưng Fura đoán chắc mình là khách sộp bậc nhất của Rikiga. Không đời nào một kẻ hám tiền và chỉ tin đồng tiền như hắn ta lại làm hại cái cây hái ra tiền của mình. Chính vì vậy, Fura chẳng mấy may cảnh giác với người đang đi trước mình vài bước.

Tòa nhà từng là khách sạn sang trọng theo như lời Rikiga nói giờ đã bị sập tới hơn một nửa và gần như một đồng đổ nát. Gạch đá vụn chất đồng khắp nơi, sàn nhà thì ồ nước. Chẳng biết do sàn nhà mục nát hay do rêu bám đầy trên đó mà cứ trơn trượt dính nhớp, khiến đôi chân đi giày da của Fura loạn choạng. Cơn gió thổi ngang qua mặt lạnh cắt da cắt thịt. Họ leo lên cầu thang. Fura ngửi thấy một mùi kì lạ thoáng qua, ở No.6 chưa từng có mùi này nên hắn không thể nhận ra đó là gì. Họ đi qua một khu vực trống trải lạnh lẽo mà chắc từng là sảnh lớn, rồi lại leo tiếp lên cao.

"Ôi..."

Fura bất giác kêu lên, đứng sững lại. Chỗ này trông giống một hành lang chật hẹp trải dài, có cảm giác nó tuôn đi tới vô tận. Vốn không quen với bóng tối, hắn chẳng thể nhận ra thứ gì đang đợi mình trong màn đen phía trước.

Nhờ ánh sáng le lói từ chiếc đèn rơi xuống, Fura lơ mơ trông thấy những cái bóng đang co ro dưới đất.

"Lũ chó đấy à?"

"Đúng vậy."

"Nuôi lắm thế để làm gì?"

"Thì cũng nhiều mục đích khác nhau, nhưng chẳng liên quan gì tới cán bộ cấp cao của No.6 như ngài cả. Không cần để ý. Chúng rất hiền nên không cần hay tấn công người bao giờ. Được rồi, đi lối này. Con bé ở trong phòng."

Quả nhiên những con chó vẫn cuộn tròn phủ phục dưới sàn, không gầm gừ hay nhe răng với Fura. Chúng nằm yên không động đậy.

"Đến rồi. Xin mời ngài."

Trước mặt Fura là một cánh cửa gỗ tồi tàn. Chẳng biết có phải do ánh đèn hắt lên hay không, cánh cửa cũ kĩ đó lại có vẻ ấm áp hiền hòa, hết như một quý bà đoan trang tiết hạnh với mái tóc bạc trắng, ngồi dưới ánh mặt trời, tay cầm kim đan, trên đầu gối đặt một cuộn len trắng...

Fura nghiêng đầu hăng giọng. Bấy lâu nay hắn luôn giấu tiệt chuyện mình ưa mơ mộng. Hắn sẽ gặp rắc rối nếu người ta biết một quan chức cấp cao của ủy ban Quản lý Trung ương thì thoảng lại mơ mộng viễn vông.

Ở No.6, những việc như tưởng tượng linh tinh, thêu dệt những câu chuyện, nói về giấc mơ hay chìm đắm trong mộng tưởng mơ hồ đều bị lên án. Tuy không có quy tắc hay luật lệ cụ thể ngăn cấm điều đó, nhưng nó sẽ thành cái cớ để một dân thường bị giễu cợt và khinh bỉ, còn trong bộ máy trung ương thì sẽ trở thành lý do chính đáng để cách chức một nhân viên nào đó. Nghĩa là hắn sẽ bị khai trừ ngay.

Cánh cửa gỗ với tay nắm hình tròn màu bạc được đẩy vào trong bằng tay, kèm theo tiếng kẽo kẹt nặng nề.

Đằng sau cánh cửa là một căn phòng có trần thấp, tối lờ mờ. Nguồn sáng duy nhất đến từ chiếc đèn của Rikiga và một ngọn nến cắm trên chân nến đặt nơi bàn. Chắc tại phòng không có cửa sổ nên không lạnh mấy, nhưng Fura vẫn nghe thấy tiếng gió rít với nhiều cung bậc xen kẽ, hòa quyện với nhau tạo

thành một bản hòa tấu bên tai hắn. Chẳng hiểu cấu trúc của tòa nhà này thế nào mà lại nghe được tiếng gió như vậy.

Đồ nội thất trong phòng chỉ có cái bàn bày chân nến, một tấm bình phong thô sơ và một chiếc giường nhỏ tuềnh toàng ở góc phòng. Ở mép giường có một người đang ngồi co rúm lại, đầu trùm kín chắn.

Đúng là nhỏ thật. Đôi chân thò ra từ trong chăn trông khăng khiu đến tội nghiệp, nhưng đường nét không tệ chút nào. Phần từ đầu gối trở xuống thon dài và mảnh khảnh. Nếu có thêm tí da thịt thì sẽ là một đôi chân mỹ miều.

"Ngài thấy thế nào?"

Rikiga thì thầm bên tai Fura.

"Đúng là một viên ngọc quý, phải không ngài Fura?"

"Để xem đã."

Fura ngồi xuống giường, đưa tay ôm choàng dáng người nhỏ bé dưới tấm chắn.

Hắn có thể cảm thấy người con bé đang khẽ run lên.

"Sợ à? Đừng lo, không việc gì phải sợ cả."

Fura cởi áo khoác ra, kéo cả con bé cùng tấm chắn lại gần. Nó càng run dữ dội hơn. Tấm chắn trượt khỏi đầu nó, để lộ ra trước mắt Fura mái tóc đen nhánh và cái gáy thanh mảnh. Nó quay mặt đi như thể chống đối khiến phần da thịt càng hở nhiều. Mắt Fura bắt được làn da mịn màng dù ánh sáng trong phòng chập chờn mờ ảo.

Một làn da bánh mật.

Chà chà, đây đúng là một viên ngọc quý rồi.

Fura vén mớ tóc dài sang một bên và hôn lên gáy con bé. Có mùi hương thoang thoảng giống mùi hắc vừa ngửi thấy ở chỗ cầu thang. Mùi của chó, của động vật, Điều đó không hề khiến sự thèm muốn của Fura vơi đi mà còn kích thích hắc hơn. Đó là thứ mùi mà dù muốn hắc cũng chẳng thể ngửi thấy trong thành phố No.6 quá đổi sạch sẽ. Cơ thể cô gái này tỏa ra thứ mùi ấy khiến Fura mê mẩn ngây ngất.

"Vậy cho tôi xin phép. Chúc ngài vui vẻ."

Rikiga ra khỏi phòng với nụ cười thoáng trên gương mặt.

Đang vuốt ve cặp chân thon thả của con bé, Fura bỗng khựng lại. Lần đầu tiên mỗi nghi ngờ lóe lên trong lòng hắc.

"Khoan đã."

Fura gọi giật Rikiga đúng lúc hắc ta đang quay người đi. Rikiga dừng chân, từ tốn ngoái đầu lại.

"Có chuyện gì?"

"Lạ quá đấy."

"Cái gì lạ cơ?"

"Tại sao ông không đòi tiền?"

Rikiga sững lại một lúc rồi lẩm bẩm, à, còn tiền thù lao nữa.

"Mọi lần ông đều đòi tiền trước cơ mà? Tại sao riêng tối nay ông không nhắc tới chuyện đó?"

"A, đúng rồi, tôi quên mất."

Fura lại càng cảnh giác. Tên này mà quên được chuyện tiền nong sao? Một kẻ tham lam và bủn xỉn như vậy mà có thể... Không tin được.

Mỗi hoài nghi và ngờ vực trong lòng Fura bỗng thay bằng sự bất an.

Không giống với mọi lần. Tại sao vậy? Tại sao... Con bé bỗng nhảy dựng lên, giãy khỏi tay Fura. Tấm chăn cũng rơi xuống sàn.

"Đủ rồi! Bọn khốn! Không thể chịu nổi nữa! Đừng có giỡn mặt!"

Fura há hốc mồm, sững sờ nhìn "món hàng" của mình hất mái tóc dài, nhe răng ra chiêu hăm dọa.

"Rikiga, thế này là thế nào?"

"Thì như ngài đang thấy đó."

"Ông nói kiếm cho tôi một cô gái trẻ cơ mà?"

"Gái hay trai cũng có khác gì nhau đâu? Tôi nghĩ ngài có một niềm hứng thú thầm kín nào đó mà chính ngài cũng chưa nhận ra đấy."

Thằng nhóc tóc đen càng nhe răng tợn. Trông né như một con chó hoang.

"Lão bợm kia, đừng có nói bậy bạ. Sao lại không làm đúng như kế hoạch? Ta đây sẽ băm nát ba tên các người ra và ném cho chó ăn. Cứ đợi đấy, lũ khốn kiếp!"

Làm theo kế hoạch? Ba người? Nó đang nói gì vậy?

Fura vớ lấy chiếc áo khoác, vội vã đứng dậy. Hắn vừa luồn tay qua ống tay áo, vừa nhìn khắp phòng. Bốn phía đều tối đen đến rợn người.

Dù sao thì ở lại đây cũng thật nguy hiểm.

"Ngài đi đâu vậy?"

Rikiga đứng chặn trước cửa, khề mím cười.

"Đi về. Cút!"

"Nào nào, ngài cứ bình tĩnh đã. Nói những lời khiếm nhã như thế thật không giống ngài Fura chút nào."

"Cút mau, nếu không thì..."

Fura nắm chặt khẩu súng nhỏ trong túi. Một khẩu súng điện, khả năng sát thương không cao lắm nhưng đủ để tự vệ. Hắn rút nó ra và chìa thẳng vào toán Rikiga. Nếu Rikiga dám ngăn cản nữa thì hắn sẽ nổ súng không thương tiếc. Dù chỉ là một khẩu súng tự vệ nhưng nó vẫn là súng thật đạn thật. Nếu bắn thẳng vào giữa trán vẫn có thể lấy mạng ai đó. Nhưng chẳng có gì đáng bận tâm hết, vì bọn này toàn những kẻ không xứng được gọi con người.

"Cuộc vui sắp bắt đầu mà ngài lại đi về thì tiếc quá." Một giọng nói vang lên từ sau lưng. Ngay lập tức, miệng Fura bị bịt lại còn tay thì bị tóm chặt. Khẩu súng rơi khỏi tay hắn. Tuy chỉ là khống chế tay và bịt miệng từ đằng sau nhưng Fura hoàn toàn không cử động được. Hắn cảm thấy hơi thở lạnh giá cùng tiếng nói thì thầm bên tai.

"Ngài không ở chơi với chúng tôi thêm một lúc nữa sao? Chắc chắn sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời đấy."

Giọng nói khề khàng, không trầm đục. Nó ngọt ngào, trong trẻo và quyến rũ. Fura không đoán được người nói là nam hay nữ. Trong thoáng chốc, hắn đã nghĩ nếu nghe theo lời mời gọi ấy, có lẽ mình sẽ được hưởng thụ những điều thật tuyệt vời.

Fura bị ngáng chân, ngã rầm xuống đất. Hắn thấy ngạt thở rồi lịm dần đi.

"Nezumi!"

Inukashi vừa hét vừa giậm chân xuống tấm chăn.

"Mày đã hứa khác cơ mà. Mày đang làm cái quái gì vậy?"

"Đừng có làm ầm lên thế!"

Nezumi lục túi áo khoác của người đàn ông bị trói dưới đất, lôi ra một túi da nhỏ.

"Mày nên noi gương lũ chó, ngoan ngoãn nằm yên đi Inukashi."

"Đừng giõn mặt với tao! Tại sao bọn mày không chui ra sớm hơn?"

"Xin lỗi, tao quên mất lời thoại nên phải xem lại kịch bản."

"Mày đùa tao đấy à? Đã bảo đừng giõn mặt với tao nữa! Tên lừa đảo nửa mùa, đồ diễn viên hạng bét. Mày gian xảo hơn hồ ly và trơ trẽn hơn lợn. Tao sẽ không tin mày thêm lần nào nữa. Cầu cho bọn chó hút khô máu mày dī!"

"Tao bảo đừng làm loạn lên cơ mà. Cần gì phải tức giận đến thế? Bọn này chỉ ra muộn hai, ba phút thôi chứ có to tát gì đâu."

"Trong hai, ba phút đó tao đã bị hắn ta liếm cổ và sờ soạng chân đấy."

Nezumi mỉm cười, giống như nụ cười bất lực của một bà mẹ hiền khi phải đối phó với đứa con hay nhõng nhẽo.

"Inukashi, đây chỉ là một trải nghiệm thôi. Được cán bộ cấp cao của No.6 liếm cổ là một trải nghiệm đáng quý đấy. Mày cứ coi là kỷ niệm đẹp đi."

Nắm tay Inukashi run bần bật. Đôi đồng tử đen láy trên khuôn mặt nhỏ nhắn màu bánh mật trợn lên nhìn Nezumi.

"Thế sao mày không tự đi mà làm?"

"Sao tao lại phải làm chuyện đó?"

"Vì mày sắm vai gái điếm quá chuẩn luôn chứ sao! Vai diễn đối trá, thâm đả, trắng hoa, chuyên dụ dỗ bọn đàn ông khiến chúng mê muội, hợp với bản chất của mày quá còn gì."

Nghe đến đây, Shion mới lên tiếng. Lúc trước cậu vẫn chưa bắt kịp mọi chuyện và chỉ biết đứng như trời trồng chứng kiến sự việc.

"Inukashi, cậu nói hơi quá rồi. Dừng lại đi."

Inukashi quay sang Shion, cau mày, lên tiếng chỉ trích.

"Cả cậu nữa Shion. Sao không nhảy ra ngay khi hắn ta ngồi lên giường? Kế hoạch ban đầu là thế mà?"

"Đúng là vậy, nhưng..."

Cậu định chạy ra rồi đấy chứ. Họ đã thống nhất ngay từ đầu là khi Fura, cán bộ cấp cao của ủy ban Quản lý Trung ương mà Rikiga dẫn về ngồi lên giường, họ sẽ lập tức lao ra từ sau bình phong và tóm lấy hắn. Shion đã định làm theo đúng kế hoạch.

Nhưng chính Nezumi ngăn cản cậu. Nó ghì vai cậu xuống như ngằm bảo cậu dừng lại. Chiếc giường phát ra tiếng kéo kẹt đến khó chịu, người đàn ông kia thì đang cố sàm sỡ Inukashi. Shion có thể cảm nhận được nỗi hoảng loạn của Inukashi lúc đó. Thế nhưng Nezumi không hề nhúc nhích, nó cứ ngồi im thín thít trong bóng tối và cậu thậm chí còn không nghe thấy tiếng nó thở.

"Đi về. Cút!"

"Nào nào, ngài cứ bình tĩnh đã. Nói những lời khiếm nhã như thế thật không giống ngài Fura chút nào."

"Cút mau, nếu không thì..."

Người đàn ông lôi thứ gì đó ra khỏi túi. Nezumi liền vọt ra khỏi chỗ nấp, êm như ru, và nhanh đến mức Shion chẳng hề hay biết. Dù ngồi ngay bên cạnh Nezumi cậu vẫn không nhận thấy chút động tĩnh nào.

"Ngài không ở chơi với chúng tôi thêm một lúc nữa sao? Chắc chắn sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời đấy."

Khi giọng nói của Nezumi nương theo tiếng gió vọng tới tai, Shion mới giật mình, vội chui ra từ sau bình phong, đến bên Inukashi. Khi đó Fura đã nằm rên rĩ dưới sàn rồi.

Inukashi vừa nhăn nhó vừa tắc lưỡi với cậu.

"Nhưng nhị cái gì, nói nghe xem nào? Cậu chẳng làm được gì ngoài chăm sóc lũ chó hủ? Đồ vô dụng ngu ngốc bẩm sinh!"

Shion không đáp trả được. Khi bị dồn vào đường cùng, cậu đã biết mình kém cỏi và vô dụng đến nhường nào. Nhưng ăn mắng thẳng thừng thế này cũng thật khó chịu.

Nezumi cúi nhặt khẩu súng rơi trên sàn, xoay nó trong tay như thể đang áng chừng trọng lượng.

"Là loại súng tự vệ đời mới nhất. Trông nhỏ nhưng bắn đúng chỗ cũng mất mạng như chơi. Nếu hăn bất thành linh lấy thứ này ra nã loạn xạ thì gay to."

"Thế nên mày mới thông thả đợi đến khi lão biến thái đó rút súng ra hả?"

"Làm thế xác suất nguy hiểm sẽ thấp hơn."

"Xác suất? À phải phải, vậy ra trong khi mình tao đối phó với lão già dâm dê thì hai quý ngài đây bận tính toán xác suất rủi ro phải không? Đúng là những người ưu tú có khác. Lần sau nhất định phải nhờ hai ngài dạy cho lũ chó của kẻ hèn đây một khóa học đặc biệt mới được!"

"Đừng có mỉa mai nữa. Nhìn này."

Nezumi dốc ngược chiếc túi da và lắc nhẹ, năm đồng vàng lăn xuống bàn.

"Năm đồng vàng cơ á? Chỉ một tối ăn chơi mà tốn kém quá nhỉ, lão bọm."

"Cũng không tới mức đó."

Rikiga lên tiếng. Giọng ông ta trầm và khàn, khác hẳn kiểu nói chuyện hời hợt lúc trước.

"Tôi gọi cho hăn, bảo là có mỗi hàng đặc biệt khác với mọi lần nên phải đòi thù lao kha khá một chút, nếu không sẽ bị nghi ngờ ngay. Hăn là một khách hàng khá thận trọng."

"Cũng phải."

Nezumi cầm lấy một đồng tiền vàng.

"Này, Inukashi. Phần của mày đây."

Khi Inukashi định bắt lấy đồng tiền vàng Nezumi ném sang thì trượt tay, đồng tiền rơi xuống chân Shion. Lúc nhặt lên đưa cho Inukashi, cậu thấy đầu ngón tay màu bánh mật vẫn đang run.

"Inukashi?"

Inukashi bặm môi, đến tận bây giờ trông nó vẫn như sắp khóc. Lần đầu tiên Shion thấy Inukashi như vậy. Cả vai và tay nó đều đang run lên bần bật.

Inukashi thực sự đã rất sợ hãi...

Một Inukashi điều khiển bảy chó hàng chục con, sống trong khu nhà đổ nát, vất vả với cuộc sống khó khăn hằng ngày mà giờ run rẩy không ngừng. Nỗi sợ hãi và nhục nhã vẫn đang gặm nhấm trái tim Inukashi.

Shion không biết nó bao nhiêu tuổi, mà chắc bản thân Inukashi cũng chẳng biết tuổi thật của mình. Phần lớn cư dân West Block đều không biết gì về tuổi tác hay cha mẹ, nơi sinh, thậm chí là việc mình có sống được đến ngày mai hay không. Nhưng Shion cho rằng Inukashi vẫn còn nhỏ, nhỏ hơn cái tuổi mười sáu của cậu rất nhiều. Inukashi thản nhiên làm những chuyện xấu như lừa đảo, trộm cắp, có lúc còn tổng tiền nữa, cũng chẳng bận tâm khi bị cười nhạo hay khinh miệt.

Thế nhưng, Inukashi vẫn ở độ tuổi không thể chịu đựng được việc phải đóng giả làm mối nhử trên giường trong một căn phòng tối lờ mờ.

Những lời lẽ tức giận và nhiếc móc là minh chứng cho nỗi sợ trong lòng Inukashi.

"Xin lỗi nhé."

Shion buột miệng thì thầm.

"Bọn tôi sai rồi. Xin lỗi cậu, Inukashi."

Inukashi chớp chớp mắt, khóe mắt đỏ lên, môi mấp máy. Shion đặt tay lên bờ vai gầy của nó. Cậu không nghĩ làm vậy sẽ đủ sức xoa dịu cơn giận dữ và

hoảng loạn của Inukashi hay khiến mình được tha thứ. Chỉ là, cậu nhớ ra khi còn nhỏ, mẹ Karan cũng từng ôm lấy vai cậu. Cậu nhớ lại cảm giác ấm áp dễ chịu truyền vào cơ thể khi mẹ im lặng đặt tay lên vai mình. Thế thôi.

Inukashi không chống cự, chỉ khẽ cử động, tựa trán mình lên cánh tay Shion.

"Đồ ngốc... Tôi ghét tất cả các người."

"Ừ."

"Rất... rất ghét..."

"Ừ."

"Sao mọi người không xông ra? Tôi đã cố gắng để không hét lên... cố gắng nhịn cho tới khi hết sức chịu đựng."

Shion thì thầm câu xin lỗi một lần nữa. Cậu nắm chặt vai nó hơn.

O?

Cậu bối rối. Phần da thịt dưới ngón tay cậu mềm mại đến không ngờ. Tuy bờ vai Inukashi gầy trơ xương nhưng lại rất mềm, không hề rắn chắc thô kệch mà thanh mảnh nhỏ nhắn.

Rất giống vai của Safu mà cậu đã chạm vào không biết bao nhiêu lần.

Lẽ nào... sao có thể như vậy được...

Shion nhìn chăm chăm vào Inukashi, đúng lúc nó buông cánh tay cậu ra. Nezumi ném thêm một đồng vàng nữa về phía nó. Lần này Inukashi không bắt huyệt.

"Thưởng thêm cho mày đó."

"Cảm ơn ngài Nezumi."

"Mà mày cũng đâu có làm không công. Hai bên thỏa thuận với nhau rồi, mày đóng vai mỗi nhử và nhận tiền thù lao đấy thôi."

"Tao biết, không cần mày phải nói."

"Thế nên bây giờ mày đừng có kêu gào nữa. Làm gì có công việc nào béo bở như thế, chưa tới mười phút đã được hai đồng vàng."

"Đã bảo là tao biết rồi mà. Nhưng tao dứt khoát không làm chuyện này nữa. Lần sau, mày hoặc cậu ấm ngốc nghếch tự đi mà làm."

"Sẽ không có lần thứ hai đâu."

Nezumi chìa ba đồng tiền còn lại về phía Rikiga.

"Phần còn lại là của ông đấy, ông chú."

"Thế còn hai đứa?"

"Không cần."

"Hào phóng quá nhỉ."

"Ừm."

"Hay là từ giờ về sau sẽ không cần đến tiền nữa?"

"Cũng có thể."

"Hiếu rồi..."

Đôi mắt màu xám của Nezumi liếc nhìn gương mặt ửng đỏ vì rượu của Rikiga.

"Sao thế? Trông ông u ám vậy?"

Rikiga không đáp. Ông lôi chai rượu từ trong túi ra, uống một hớp.

"Tiền đây, thứ ông yêu thích đấy. Sao không cầm lấy? Nó không dính thuốc độc đâu."

"Thuốc độc thì không, nhưng có một thứ khác còn đáng sợ hơn."

Chất lỏng màu nâu sóng sánh trong chai, trong phòng dậy lên mùi cồn gay mũi. Rikiga lại uống một ngụm thứ rượu rẻ tiền đó, ho húng hắng rồi nói.

"Đây là tiền kiếm được từ việc lừa gạt, bắt trói và cướp giật một quan chức cấp cao của thành phố Thánh. Tùy tiện động vào nó có thể mất mạng như chơi."

Nezumi khẽ cười.

"Đến nước này rồi ông mới biết sợ ư?"

"Phải đấy."

Rikiga gật gù, lấy mu bàn tay quẹt miệng.

"Đến giờ tôi mới bắt đầu thấy sợ. Chúng ta thực sự đã biến No.6 thành kẻ thù của mình."

"Là kẻ thù từ lâu rồi. Thành phố đó trước giờ vẫn luôn chống lại chúng ta. Ông không biết thật hay đang giả vờ không nhận ra vậy, ông chú?"

Rikiga dốc một hơi nốt chỗ rượu còn lại trong chai, thở dài thườn thượt.

Ánh lửa từ cây nến cháy bập bùng, bóng bốn người khẽ lay động, gần như hòa làm một với bóng tối.

"Eve."

Rikiga gọi Nezumi bằng nghệ danh của nó. Có lẽ hơi chệnh choáng nên ông bắt đầu nói với giọng lè nhè.

"Cậu không sợ chết sao?"

"Chết ư? Lại thêm một câu hỏi vớ vẩn."

"Chúng ta đang đối đầu với thành phố Thánh đấy. Cậu nghĩ mình có thể tiếp tục sống nhớn nhơ hay sao? Cậu đâu có ngây thơ đến vậy."

"Này ông chú."

Nezumi đưa tay vuốt mặt bàn, ba đồng tiền chột biến mất như một trò ảo thuật.

"Xin lỗi nhưng tôi còn lâu mới nghĩ đến chuyện chết. Kẻ còn sống là kẻ thắng cuộc. Chính bọn chúng mới phải diệt vong. Còn chúng ta sẽ là người sống sót. Ông hiểu chưa?"

"Cậu thực sự tin như thế à?"

"Đương nhiên."

"Điên rồi! Eve, cậu điên thật rồi! Đừng nuôi ảo tưởng nữa. Chúng ta làm gì có cửa thắng, một phần trăm cơ hội cũng không có."

"Biết đâu đấy."

"Hoang đường! Tất cả những gì cậu nói và làm đều thật điên rồ Toàn là

lời nhảm nhí của kẻ điên. Một phần trăm đấy! Là 0,01 đấy! Cậu định đánh cược trên cái phần trăm cơ hội ít ỏi đó ư?"

"Đúng là ít thật, nhưng vẫn chưa phải là con số không. Nói cách khác, chúng ta phải thử mới biết được."

"Eve!"

"Tay."

"Hả?"

"Xin bệ hạ cho thần mượn tay một chút."

Nezumi dễ dàng bắt lấy cổ tay Rikiga, lật ngửa bàn tay ông ta rồi úp tay mình xuống đó. Ba đồng tiền vàng nằm gọn trong tay Rikiga.

"Phần của ông thì cứ nhận cho đàn ông."

Chai rượu rỗng trượt khỏi tay Rikiga, rơi xuống đất vỡ tan tành. Chút rượu còn sót lại bắn tung tóe làm bẩn sàn nhà.

"Hãy ngoan ngoãn nhận nó giống Inukashi đi. Chúng ta đã động thủ rồi thì không thể thoái lui được nữa. Tất-Cả-Chúng-Ta."

"Chúng ta..."

Rikiga nhìn mấy đồng tiền trong tay, miệng méo xệch.

"Đã ngồi chung trên một con thuyền rồi ư?"

"Phải. Là những đồng minh vô cùng quan trọng. Mỗi người chúng ta đều có vai diễn của mình, và vở kịch đã mở màn từ lâu. Quá muộn để rời cuộc chơi rồi, ông chú ạ."

"Nếu tôi nói muốn bỏ cuộc thì sao? Cậu sẽ giết tôi à?"

"Nếu ông muốn."

"Chắc cậu hành động nhanh gọn lắm nhỉ? Cậu định dùng dao cắt cổ, hay đâm một nhát vào tim tôi?"

"Đừng đánh giá tôi cao thế. Sử dụng dao khó hơn dân nghiệp dư nghĩ nhiều."

Nezumi quay sang cười với Rikiga. Ông rụt cằm lại, nét mặt căng thẳng.

"Bất cần một chút thôi là đâm trượt chỗ hiểm ngay, mà trường hợp ấy thường xảy ra lắm. Bây giờ thì thật khổ cho kẻ bị đâm, không được chết nhanh chóng mà phải quằn quại đau đớn. Rất tội nghiệp, thật đấy! Tôi không muốn nhìn thấy chiến hữu của mình phải chết theo cách đó chút nào."

Rikiga khẽ rên rỉ, cất tiền vào túi rồi buông một câu cộc lốc.

"Đồ ác quỷ!"

Inukashi đang đứng cạnh Shion thì khịt mũi.

"Ai cũng biết tên này là ác quỷ từ lâu rồi. Bây giờ ông mới căn nhắc thì quá muộn."

Không đúng.

Shion nắm tay thật chặt.

Nezumi không phải là ác quỷ. Shion hiểu rõ hơn ai hết. Nó đã cứu mạng cậu, giải thoát cho cậu khỏi nguy hiểm hết lần này đến lần khác. Cậu đã nhận sự giúp đỡ của nó. Không chỉ mạng sống, Nezumi còn cứu rỗi trái tim cậu. Cho nên, Shion tin chắc nó không phải là ác quỷ.

Nezumi đã kéo Shion lên nơi cao và dạy cậu nhìn xuống thế giới từ đây. Khác với thế giới nơi người ta bị bao quanh bởi bốn bức tường, cách ly với bên ngoài và luôn tự cho mình là đúng, thế giới này rộng lớn vô bờ với muôn vàn con người khác biệt đang sống cùng nhau, chẳng hề quan tâm đến cách sống, giá trị quan, thần linh hay công lý. Nezumi đã cho cậu biết có một không gian như thế tồn tại trên đời. Nếu không gặp Nezumi, chắc cậu vẫn không hay biết gì, sống rồi già đi. Cậu sẽ tiếp tục cuộc sống an nhàn, tận hưởng sự phồn vinh giả tạo trong thành phố Thánh No.6 mà không một lần bận tâm đến môi trường bên ngoài bức tường.

Hãy nhìn đi.

Nezumi đã nói thế. Thoát khỏi cái thế giới giả dối ấy và tới đây. Hãy tận mắt chứng kiến và ngẫm nghĩ, không phải về những giá trị, đạo đức, công lý từng được nhồi nhét, từng được áp đặt. Hãy suy nghĩ bằng cái đầu của mình, xem điều gì đúng, điều gì có ý nghĩa với cậu, điều gì cậu muốn, điều gì cậu tin. Hãy nghĩ đi!

Nezumi đã nói vậy vô số lần. Có khi nóng bỏng, lúc lại lạnh lùng. Bằng chính giọng nói, ánh nhìn và cử chỉ của mình, Nezumi nhắc đi nhắc lại với cậu điều đó.

Những tình cảm, khát khao, suy nghĩ, cảm xúc, hi vọng, niềm tin của bản thân cậu, những điều cậu tin tưởng, đó là gì? Cậu vẫn luôn nghĩ ngợi về chúng kể từ khi gặp Nezumi. Có nhiều thứ cậu chưa nắm bắt được, nhưng chính việc trăn trở, không ngừng suy ngẫm ấy đã hồi sinh tâm hồn cậu, để nguồn sống một lần nữa tuôn trào.

Sống là như thế này đây.

Nắm giữ linh hồn của chính mình, không giao cho ai cả. Không bị chi phối, cũng không phụ thuộc vào ai.

Đó chính là sống. Nezumi đã dạy cậu điều này, nó vực dậy tâm hồn cậu bằng một sức sống mới.

Hơn nữa...

Hơn nữa chính cậu đã lôi mọi người vào chuyện hay chứ chẳng phải Nezumi. Vì cứu Safu bị Cục Trị an bắt giữ và giam trong Trại Cải tạo mà cậu làm liên lụy tới ba người còn lại. Cậu kéo họ vào một cuộc chiến nguy hiểm chẳng có đến một phần trăm cơ hội sống sót đúng như lời Rikiga nói.

"Cậu sao thế Shion? Mặt mũi trông đáng sợ quá đi mất, chẳng giống bình thường chút nào."

Inukashi nghiêng đầu thắc mắc. Shion lắc đầu.

"Không phải đâu."

"Hả?"

"Cậu sai rồi, Inukashi. Cả chú nữa Rikiga. Tất cả là do tôi."

Cậu bắt gặp ánh mắt Nezumi. Không chỉ bắt gặp, cậu như bị hút hồn, không thể không hướng tới ánh nhìn mạnh mẽ đó. Đôi mắt màu xám sẫm của Nezumi lúc nào cũng sáng lấp lánh đầy sức sống. Thật đẹp, nhưng chẳng có chút cảm xúc nào. Từ lần gặp đầu tiên cho đến nay, đôi mắt ấy không hề thay đổi, vẫn là ánh mắt khi Nezumi dùng những ngón tay lạnh lẽo siết cổ cậu và đè nghiêng cậu vào tường.

Nezumi chậm chậm lảng ánh mắt sang hướng khác, cất tiếng thì thầm như đang hát.

"Ta là một linh hồn bị chối bỏ. Là tất cả những gì các người gọi là tội lỗi, là sự hủy diệt, là cái ác."

Inukashi khịt khịt mũi.

"Này Shion, tên diễn viên mất trí này đang nói gì vậy?"

"Mephistopheles."

"Hả? Cái gì cơ? Nó có ăn được không?"

"Một nhân vật trong Faust, hẳn là một con quỷ dữ."

(Một vở kịch của Johann Wolfgang Goethe, nội dung nói về một nhà bác học tên Faust bởi khát khao tìm hiểu mọi trí thức trên thế giới mà chấp nhận cá cược với con quỷ Mephistopheles. Vở kịch được đánh giá là một trong những vở kịch vĩ đại nhất mọi thời đại)

"Ác quỷ nói lời thoại của ác quỷ là đúng quá rồi. Hợp thể còn gì."

"Đã bảo là mọi người sai rồi mà. Nezumi không phải ác quỷ."

Người đàn ông bị trói nằm trên sàn bỗng nhiên ngọ nguậy và rên rỉ.

"Chà, có vẻ vị khách của chúng ta tỉnh rồi."

Nezumi rút đôi găng tay da, khẽ vung vẩy. Nụ cười thoáng hiện trên môi nó.

"Chúng ta bắt đầu màn 1 cảnh 2 nhé."

Rikiga ngẩng mặt lên trời thở dài. Inukashi nhún vai một cái và liếc nhìn Shion.

"Shion."

"Hả?"

"Là ác quỷ đấy."

"Gì cơ?"

"Tên đó là một con quỷ dữ. Có lẽ, cậu mới là kẻ chưa biết rõ sự thật."

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 2

2. Màn 1 cảnh 2

Không thể như vậy được

Chúng tôi muốn tiếp tục sống,

Nên chúng tôi trốn chạy.

- Grand Dolls, Tezuka Osamu

Tiếng gió rít mỗi lúc một lớn. Gió thổi lướt qua tòa nhà đổ nát, tạo nên những tiếng hú thê lương vang vọng. Người đàn ông tỉnh dậy trong âm thanh đó. Trông hắn không hoảng hốt lắm. Vẫn bị trói ở tư thế ngồi, hân nhìn khắp căn phòng.

Bằng giọng khàn khàn, hắn hỏi, "Chuyện này là sao?"

Không ai trả lời.

"Rikiga, thế này là thế nào? Ông có biết mình đang làm gì không?"

"Thật tiếc là có."

Rikiga lại thở dài, không biết là lần thứ mấy.

"Tôi biết rõ đến mức phát ốm lên đây, vì tôi chẳng muốn biết tí nào."

"Thả tôi ra!"

Fura quần quai trên sàn. Đến khi nhận ra còng cử động thì sợi dây thường còng siết chặt, hắc lập tức ngồi yên. Hắc đảo mắt nhìn quanh và cất tiếng ho khan, thái độ vô cùng bình thản.

"Mục đích của bọn mi là gì, tiền ư? Bọn mi nghĩ mình có thể bình an vô sự sau khi hành động thế này sao?"

"Bình an vô sự thì còn gì là vui nữa."

Nezumi quỳ một chân xuống, ngang hàng với Fura. Người đàn ông mở to mắt ngạc nhiên.

"Đẹp thật."

Và chợt mỉm cười.

"Rikiga, đây mới là một viên ngọc quý này."

"Nếu ngài muốn tôi phục vụ..."

Nezumi dùng ngón tay đeo găng da nâng cằm Fura lên.

"Thì tôi sẽ chiều theo mọi yêu cầu của ngài. Chỉ là, giá hơi đắt một chút. Cờ năm đồng vàng thì chưa đủ."

"Hà hà, bọn mi quả nhiên chỉ vì tiền thôi. Vậy muốn bao nhiêu?"

"Cái tôi muốn không phải tiền."

Nụ cười nhạo đầy khinh bỉ trên mặt Fura biến mất. Hắc muốn rút cằm lại nhưng không thể, vì Nezumi đang siết chặt cằm hắc.

"Không phải tiền thì là gì?"

"Thông tin."

"Cái gì cơ?"

"Là thông tin. Tôi muốn ngài khai hết tất cả những gì ngài biết."

"Rõ là ngớ ngẩn."

"Đổi lại tôi sẽ vui vẻ với ngài thật lâu, như vậy ngài đâu có thiệt thòi gì."

"Thật nực cười. Dân West Block thấp hèn mà cũng đòi nói chuyện thông tin. Lũ hạ đẳng bọn mi sẽ làm gì với thông tin của thành phố Thánh? Biết được thì có ích gì? Bọn mi cứ bò trườn dưới mặt đất mà sống cho xứng với vị trí của mình đi."

Một tiếng tát đánh giòn. Nezumi vung tay phải tát một cú trời giáng vào má Fura làm hắn ngã nhào xuống sàn. Nezumi nắm tóc kéo dựng hắn lên rồi tát má bên kia. Thêm một lần nữa. Rồi lại lần nữa. Sau mỗi cú đánh, Fura đều ngã xuống sàn và không kêu được tiếng nào.

Shion nín thở đứng nhìn cảnh tượng đó. Khuôn mặt nhìn nghiêng dưới ánh nến của Nezumi hoàn toàn vô cảm. Nó như đang đeo một chiếc trơ cứng để tra tấn Fura.

"Nezumi..."

Người cậu run lên bần bật.

Dừng lại đi. Dừng. Đủ rồi.

Shion vừa dợm bước tiến lên thì một cánh tay với làn da rám nắng chắn trước mặt cậu.

"Inukashi..."

"Trật tự mà xem đi. Cậu ấm."

Inukashi nói thầm, nó dùng đầu lưỡi liếm môi.

Cuộc vui giờ mới bắt đầu. Đừng có xen ngang."

"Nhưng thế này thì thật quá đáng."

"Lúc trước cậu từng nói đấy thôi, Shion."

"Hả, nói gì?"

"Cậu từng bảo Nezumi rất tốt bụng, ngay trong chính căn phòng này. Quên rồi à?"

"Tôi nhớ chứ."

Inukashi bật cười khúc khích.

"Chỉ mới bắt đầu thôi, Shion. Cậu hãy nhìn cho kỹ xem Nezumi yêu quý của mình tốt bụng hiền lành đến mức nào nhé."

Mép Fura bị rách, khoang miệng chắc cũng bị thương. Máu chảy ra cùng với nước dãi.

"Dừng lại đi... Làm ơn."

Hắn hốt hển nói. Nezumi dừng tay.

"Giờ ngài chịu khai thật chưa?"

"Tôi... không biết gì hết..."

"Một quan chức cấp cao của Ủy ban Quản lý Trung ương mà không biết gì ư? Ngài nói đùa chẳng buồn cười tí nào."

"Tất cả thông tin đều được máy tính theo dõi và xử lý, những gì tôi biết... chẳng đáng là bao."

Cũng có thể. Shion nghĩ. Quan chức cấp cao đến mấy đi chẳng nữa cũng không có chuyện được phép tiếp cận với tất cả thông tin nội bộ của No.6. Thông tin càng cơ mật thì càng có nhiều lớp bảo vệ. Chỉ một vài người biết đến chúng thôi. Chỉ một vài người...

Họ là ai? Cậu bỗng tự hỏi. Câu hỏi mà cậu chưa một lần băn khoăn trước đây. Tại Tòa thị chính của No.6, tòa nhà hình mái vòm mang tên "Giọt Trăng", có một người đàn ông trị vì thành phố.

Thị trưởng?

Với tư cách là người xây dựng nên No.6 phồn thịnh, thị trưởng nhận được sự tôn kính và ủng hộ tuyệt đối từ cư dân thành phố. Ngoại trừ lần bầu cử đầu tiên, tất cả các cuộc bầu cử thị trưởng sau này đều diễn ra yên bình, không có một sự phản đối nào.

Là người đó sao?

Hình ảnh thị trưởng xuất hiện trên ti vi với nụ cười thân thiện hiện ra trong đầu Shion.

Ngoài nụ cười đó ra, cậu không thấy cũng như chẳng có cơ hội thấy được biểu cảm nào khác trên gương mặt ông ta. No.6 càng phát triển thì cư dân càng ít cơ hội được gặp trực tiếp thị trưởng, người nắm trong tay mọi quyền lực và danh vọng của thành phố Thánh. Ngài thị trưởng thường phát biểu trước công chúng qua các phương tiện truyền thông là một quý ông hiền hòa đầy vẻ thông thái và giàu lòng từ bi.

"Mẹ không thích ông ta."

Có một lần mẹ Karan đã nói như vậy và tắt ti vi ngay lập tức. Shion bấy giờ chưa đầy mười tuổi, không khỏi ngạc nhiên trước cái giọng khó chịu hiềm thấy của mẹ, cũng như việc bà nói xấu ngài thị trưởng mà ai cũng ngưỡng mộ.

"Vì sao ạ?"

"Mẹ không thích tai ông ta. Trông thật thô thiển."

"Tai ạ?"

"Cứ giật lên giật xuống như tai con thú đang săn mồi ấy."

Ngài thị trưởng trên màn hình có đôi tai lúc lắc ư?

Shion nghiêng đầu. Karan nghiêm mặt lại và bảo cậu phải giữ bí mật. Ngay từ hồi đó, người ta đã lên án những hành động hay lời nói chỉ trích nhắm đến thị trưởng, mọi người luôn cẩn trọng từng lời ăn tiếng nói, khắp thành phố được bao trùm bởi bầu không khí như vậy. Từ ấy đã gần mười năm trôi qua, thị trưởng vẫn ngồi ở vị trí quyền lực nhất No.6, còn Shion đang ở đây, bên ngoài bức tường.

"Trả lời cậu hỏi của tôi."

Giọng nói trầm thấp của Nezumi như trườn qua mặt đất truyền đến tai cậu.

"Cơ sở mới được xây dựng trong Trại Cải tạo là gì? Nhằm mục đích gì?"

Fura lắc đầu.

"Tôi không biết."

"Nó thuộc cơ quan nào?"

"Không biết."

"Vài ngày trước, một nữ học viên ưu tú bị Cục Trị an bắt giữ và tống vào Trại Cải tạo. Chuyện này có liên quan đến cơ sở mới đó không?"

"Tôi không... biết."

"Nghe nói gần đây trong thành phố xuất hiện những người mắc căn bệnh lạ chưa rõ nguyên nhân. Có thật không? Triệu chứng của nó là gì? Có bao nhiêu bệnh nhân rồi?"

Không có câu trả lời. Nezumi đứng thẳng dậy, khẽ nhún vai.

"Vốn từ vựng của ngài quá nghèo nàn so với thân phận đáng kính của mình thì phải? Lúc tán gái chắc ngài phải ba hoa hơn thế này chứ?"

"Cởi trói cho tôi."

Giọng Fura nghệt lại, có lẽ vì bên trong miệng đã sưng lên.

"Nếu cởi trói và thả tôi về thì tôi sẽ bỏ qua chuyện hôm nay, coi như chưa có gì xảy ra."

"Thật nhân từ biết bao, xin cảm tạ ngài từ tận đáy lòng. Inukashi!"

"Gì?"

"Giữ lấy hân."

"Được."

Inukashi nhanh chóng bước ra sau Fura, nắm lấy vai và tay hân. Nezumi rút con dao ra khỏi vỏ.

"Các cậu định làm gì?"

Giọng Fura run lên, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

"Đừng hốt hoảng. Tôi chỉ đang thực hiện mong muốn của ngài thôi."

Lưỡi dao sáng loáng dưới ánh nến mờ ảo. Đó là một lưỡi dao trơn không có bất cứ hoa văn trang trí nào, nhưng đẹp đến rợn người. Dây trói được cắt. Nezumi cất dao đi, từ tốn cầm tay Fura lên. Nó nắm lấy cổ tay và nhìn chăm chăm vào Fura. Hắn vẫn ngồi bất động dù đã được cởi trói. Đúng hơn là, hắn không thể cử động. Toàn thân hắn như đóng băng dưới ánh nhìn màu xám ấy.

Những đầu ngón tay bên dưới lớp găng da vuốt ve lòng bàn tay hắn.

"Tôi cứ nghĩ quý ngài ưu tú đến từ No.6 đây chỉ cần chịu khổ đôi chút thôi là sẽ khóc lóc và khai hết mọi chuyện. Nhưng có vẻ tôi đã lầm to."

Nezumi lần theo từng ngón tay Fura, khẽ thở dài đầy âu yếm.

"Ngài cũng có bản lĩnh đấy, được lắm. Để tôi thưởng cho ngài nhé."

Nó lấy một mảnh thủy tinh đặt vào lòng bàn tay người đàn ông. Đó là mảnh vỡ từ chai rượu lúc nãy.

"Thêm một mảnh nữa."

Đầu nhọn của mảnh vỡ lóe sáng.

"Gì... Cậu định làm gì?"

Cả giọng và toàn thân Fura run bắn lên. Hắn lắc đầu.

"Dừng lại đi, xin đừng làm thế!"

"Sao vậy? Đây là món quà đặc biệt đấy. Ngài hãy nhận lấy nó đi."

Nezumi ôm trọn bàn tay của Fura trong tay mình, rồi gập các ngón lại thật chặt.

Gió lặng đi. Trong khoảnh khắc, một tiếng thét vang vọng giữa căn phòng tĩnh mịch. Rikiga nhăn mặt nhìn ra chỗ khác. Inukashi vừa giữ lấy Fura vừa cắn môi, mắt nhắm nghiền.

"Trả lời đi!"

Nezumi ra lệnh, tay vẫn bóp chặt nắm tay của Fura.

"Trả lời hết những gì tôi hỏi. Nếu không nắm ngón tay của ngài sẽ đi tong đấy."

"Nezumi!"

Shion vừa hét vừa lao tới, đâm sầm vào người Nezumi. Những mảnh vỡ dính đầy máu của Fura rơi xuống sàn.

"Dừng lại, dừng lại đi!"

Nezumi không ngạc nhiên cũng chẳng tức giận, sắc mặt nó thản nhiên, như thể đã biết trước phản ứng của Shion. Nó tặc lưỡi.

"Đừng có phá đám."

"Không được. Cậu không thể làm những việc như thế này. Đây... đây chẳng phải là tra tấn sao?"

"Còn cách nào khác không? Cúi đầu van xin thì hẳn sẽ khai hết ra chắc?"

"Cái đó... nhưng, nhưng... thế này thì không được. Xin cậu đừng làm như

vậy. "

"Đủ rồi đấy Shion. Dẹp cái suy nghĩ ủy mị ngây thơ đó đi, nếu không kế hoạch của chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu. Đây không phải chơi đồ hàng, mà là chiến tranh thật sự."

Cậu biết chứ. Cậu hiểu rõ sự ngây thơ của bản thân lẫn những khó khăn đang chờ phía trước. Nhưng...

"Nhưng... không được. Việc tra tấn người khác vẫn là sai trái. Cậu hãy dừng lại đi!"

"Tại sao?"

"Vì ông ấy cũng là con người. Không thể hành hạ ông ấy như vậy.*"

Nezumi bật cười. Nó ngoảnh mặt đi, cười mà miệng mím chặt. Fura khóc lóc đau đớn với bàn tay run run đầy máu. Tội nghiệp quá, Inukashi nói thầm. Nezumi đá mũi giày vào người hắn rồi quay sang nhìn thẳng vào Shion.

"Cậu nghe hắn nói rồi đấy. Cư dân West Block chúng ta chỉ là lũ rác rưởi chẳng khác gì loài sâu bọ bò dưới đất. Hắn không coi chúng ta là con người có da thịt, có tình cảm giống như mình. Dù chúng ta đổ máu, chết đói hay quần quai đau đớn đến mức nào đi nữa cũng không liên quan đến bọn người sống trong thành phố đó. Hắn nghĩ như thế đấy. Vậy thì tại sao chúng ta phải đối xử với hắn như con người? Chúng ta mà là sâu bọ thì bọn chúng cũng chẳng phải người..."

"Tôi không muốn nhìn thấy nữa!"

Shion hét còn to hơn hồi nãy, ngắt lời Nezumi.

"Gì cơ?"

"Tôi không muốn thấy cậu làm tổn thương người khác."

Shion bỗng thấy ghê tởm. Với bản thân. Cảm giác chán ghét chính mình bỗng dâng lên trong lòng cậu.

Không muốn thấy ư? Nhắm mắt lại là được mà. Lúc nào cũng vậy. Mà lại luôn lảng tránh những chuyện trái ý và vờ như không thấy. Nezumi hành động tàn nhẫn thế này là vì ai? Tất cả chẳng phải là vì mày sao? Chính mày ép Nezumi phải làm như vậy mà? Chính mày bắt Nezumi phải gánh hết những việc bẩn thỉu đáng ra mày phải làm, còn mày chỉ biết ở đây nói những lời bóng bẩy? Tất cả chỉ là sáo rỗng thôi, Shion ạ. Những lời mày nói, những việc mày làm, đều là sáo rỗng hết. Tay chưa từng nhúng chàm, trái tim chưa từng chịu tổn thương hay đau đớn mà dám hét lên rằng không được hành hạ người khác, như thế đang nhân danh công lý?

Cái thói chỉ biết nghĩ cho riêng mình, ngạo mạn, dối trá, hời hợt, xấu xí này!

Đó chính là mày đấy.

Lời lên án không của ai khác ngoài chính cậu. Cậu thấy lợm giọng, ghê tởm với bản thân mình.

Dẫu vậy, cậu vẫn không muốn nhìn. Cậu thật lòng không muốn chứng kiến cảnh tượng này.

"Tôi... không muốn thấy."

Nezumi, tôi không muốn nhìn thấy cậu nhẫn tâm đến vậy. Vì sao ư? Bởi vì sự tàn nhẫn ấy là dối trá. Tất cả những gì cậu dạy tôi đều hướng về sự tái sinh, tái tạo. Cậu buộc tôi phải sinh tồn, bảo tôi phải suy nghĩ. Yêu thương người khác, thấu hiểu lẫn nhau, đi tìm sự kết nối, khao khát thứ gì đó... Những điều cậu dạy cho tôi hoàn toàn trái ngược với sự tàn ác. Tôi không

muốn nhìn thấy bộ mặt giả này của cậu.

"Eve."

Rikiga lão đảo bước lên phía trước.

"Shion nói đúng đấy, đủ rồi. Fura từ nhỏ đã được nuôi dạy trong giới thượng lưu, chắc chắn không chịu nổi đau đớn đâu. Nếu làm quá rủi hấn trụ tim đột tử mất thì sao?

Nezumi nhún vai. Cặp mắt ẩn chứa những cảm xúc khó tả của nó đảo qua đảo lại giữa Shion và người đàn ông đang kêu khóc. Và rồi nó lẳng lặng lùi xuống, từ tốn tháo đôi găng tay da dính đầy máu.

Nhường sân khấu lại cho cậu đấy. Cứ làm những gì cậu muốn.

Shion quỳ xuống sàn nhà dính máu, nói với Fura.

"Ông Fura, xin hãy nghe tôi nói. Cô gái bị Cục Trị an bắt giữ là một người bạn rất quan trọng của tôi, tôi phải cứu cậu ấy bằng mọi giá. Vì vậy, tôi cần những thông tin mà ông biết."

"Đau... đau quá... chảy nhiều máu thế này..."

"Nếu ông chịu nói, tôi sẽ sơ cứu cho ông."

"Làm ơn cầm máu lại đi! Dừng cơn đau cho tôi! Nhanh lên!"

Fura giơ tay lên, hai hàng nước mắt chảy dài. Bàn tay bị thương nhiều chỗ và chảy máu, nhưng vết thương không sâu lắm. Chỉ cần không mừng mủ thì sẽ chẳng nguy hiểm đến tính mạng.

"Cái đó cứ để cho chó liếm, qua một đêm là khỏi liền."

Inukashi nhăn răng ra cười khi.

"Chú Rikiga, chú đi lấy cho cháu nước sạch và cồn được không?"

"Để sát trùng thì chú chỉ có rượu thôi."

"Thế cũng được rồi ạ."

"Nước lấy từ sông nhé?"

"Vâng."

"Hiểu rồi, chú đi lấy đây."

Rikiga thở dài rồi rời khỏi phòng.

Shion lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn gương mặt mệt mỏi của Fura.

"Tôi sẽ chữa vết thương cho ông, nên hãy trả lời. Chúng tôi không có nhiều thời gian, vì vậy xin ông hãy nói sự thật."

"Tôi hiểu rồi. Mau lên, mau dừng cơn đau lại đi!"

"Cơ sở mới được xây trong Trại Cải tạo là gì?"

"Cái đó... thực sự tôi không biết."

"Ở cương vị của ông mà không được biết, hẳn đây là thông tin tối mật của thành phố?"

"Đúng vậy, có một nhóm dự án báo cáo trực tiếp lên thị trưởng. Tất cả đều do họ quản lý. Chúng tôi không tham gia dự án đó, cũng không được phép nhúng tay vào."

"Không được phép nhúng tay nhưng ông biết là có dự án như vậy tồn tại,

đúng không?"

"Nó tiêu tốn một lượng ngân sách khá... khá lớn của thành phố, tổng chi phí được kê trong bản dự toán đưa lên hội đồng thẩm định. Cho nên..."

"Hội đồng thẩm định có đưa ra chất vấn chứ?"

Đương nhiên rồi. Thị trường không thể tránh khỏi việc trả lời những câu hỏi của hội đồng. Ngân sách lớn như vậy chi vào việc gì? Dự án đó nhằm mục đích gì? Chỉ cần có người đặt câu hỏi...

"Sao thế được?"

Fura cười khẩy.

"Nào ai dám phản đối hay thắc mắc gì về dự án của thị trường. Vì phần chi phí được ghi trên giấy tờ nên mọi người mới biết việc này. Mà đến lúc ấy thì..."

"Nó đã xây xong rồi."

"Phải."

"Thế còn thành viên trong nhóm dự án?"

"Tôi không biết gì hết, kể cả số lượng người hay tên của họ. Chắc cũng chẳng ai được biết."

Inukashi huýt sáo.

"Tuyệt vời. Không ai biết gì về nó, chẳng có lời giải thích nào. Chỉ cần là dự án của thị trường thì được phép tiêu tốn ngân sách thoải mái. Không ai dám ho he gì sao? Ôi chao, ghen tị quá đi, tôi đến lăn kên ra vì ghen tị mất. Ước gì mình cũng được như vậy."

Nói là làm, Inukashi ôm lấy đầu gối và đổ nhào ra

Lúc này, Rikiga bước vào, đặt xô nước xuống sàn. Con sông nhỏ gần tòa nhà đổ nát này hình như bắt nguồn mạch nước trong rừng, quanh năm luôn đầy ắp nước trong và mát. Vào mùa xuân, hai bên bờ nở đầy những khóm hoa nhỏ màu hồng nhạt. Karan, cô bé trùng tên với mẹ Shion, đã kể cậu nghe điều đó.

Cái xô cũ đựng đầy nước trong vắt đang sóng sánh.

"Giờ chúng ta sẽ rửa vết thương, ông cho tay vào nước đi. Inukashi, có miếng vải sạch nào không?"

"Sạch á? Từ này chưa nghe bao giờ. Đây là West Block. Thứ sạch nhất ở đây chỉ có lưỡi của lũ chó thôi."

Rikiga không nói lời nào, chìa ra một cuộn băng gạc. Trông hơi cũ và ố vàng nhưng chưa qua sử dụng, ở West Block, thứ này là của hiếm.

"Chú đã lường trước tình huống nên chuẩn bị sẵn đây. Chú không có thứ xa xỉ như thuốc sát trùng nhưng nếu được thì dùng tạm cái này đi."

Ông ta ném một chai rượu nhỏ vào lòng Shion, trong đó chứa một chất lỏng không màu.

"Chai Gin chú giữ mãi đấy."

"Cảm ơn chú."

Shion nhúng tay Fura vào xô nước, máu tản ra trông giống những sợi rong biển màu đỏ.

"Sẽ hơi xót nhé."

Cậu ấn miếng gạc thấm ướm rượu vào vết thương. Fura cất tiếng rên nhưng không kháng cự. Shion cuốn băng quanh vết thương rồi buộc chặt.

"Không phạm vào gân hay dây thần kinh gì cả, nên sau chỉ cần ông chăm sóc vết thương cẩn thận thì sẽ ổn thôi."

"Vẫn... còn đau..."

"Nơi đây không có thuốc giảm đau. Ông phải ráng chịu thôi."

Fura lúc này mới nhìn kĩ Shion.

"Cậu... bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu."

"Sao tóc lại như vậy?"

"À, cái này..."

Shion sờ lên mái tóc trắng. Kể từ lúc bắt đầu sống ở West Block, cậu phải gồng mình để sống sót từng ngày một, mấy ngày qua lại toàn lo nghĩ cho Safu nên chẳng còn bận tâm tới màu tóc. Cậu đã quên mất nó. Dù Nezumi từng nói mái tóc hiện giờ của cậu rất bóng mượt và nhìn theo góc độ nào đó thì vẫn đẹp, nhưng một cậu con trai mới mười sáu tuổi có tóc trắng thế này là quá khác biệt và lạ lùng.

"Có nhiều lý do, nhưng không phải tôi nhuộm trắng đâu."

"Cậu không phải cư dân ở đây?"

"Phải."

"Thế cậu từ đâu đến?"

"Bên kia bức tường."

"Từ trong thành phố ư? Không thể nào!"

"Cách đây không lâu tôi vẫn sống tại No.6."

"Người của thành phố sao lại đến nơi này?"

"Có nhiều lý do lắm."

Từ trong ra ngoài bức tường. Tính khoảng cách chẳng xa xôi gì, nhưng lại là hành động bước qua lằn ranh giữa hai thế giới cách biệt hoàn toàn. Dù có muốn kể ra nguyên nhân khiến mình ở đây, cũng chẳng là sao kể xiết vào lúc này.

"Cậu làm công việc gì trong thành phố?"

"Tôi phụ trách dọn dẹp ở công viên, có điều tôi vẫn là học sinh."

"Này, này."

Inukashi huých cậu.

"Đủ rồi đấy. Sao lại đi trả lời các câu hỏi của hã ta, đáng lẽ phải ngược lại chứ."

"À, đúng rồi nhĩ."

"Ngốc hết chỗ nói. Tôi xin cậu đấy, tỉnh táo chút đi. Thật chịu hết nổi."

"Ừm, xin lỗi."

"Xin lỗi tôi thì có ích gì. Cậu đúng là không hợp với việc tra khảo, vô tích sự, chó của tôi còn làm tốt hơn nhiều."

Inukashi vò mái tóc đen, cố ý thở dài thườn thượt làm Shion ngượng chín mặt. Quả thật cậu không biết và cũng không giỏi việc tra khảo. Cậu vẫn quỳ dưới sàn, ngẩng lên nhìn Nezumi. Nó đang khoanh tay đứng dựa , vào tường, ẩn mình trong bóng tối mờ mờ, khuất khỏi ánh đèn, khiến cậu chẳng thấy được biểu cảm của nó.

Shion biết thời gian không cho phép cậu suy nghĩ lan man nào là mình thật kém cỏi, mình không làm được. Cậu cắn môi.

"Ông Fura, tóm lại là ông không biết gì về vụ việc liên quan đến Trại Cải tạo, đúng không?"

"Đúng thế."

"Vậy ông nghĩ nó là gì?"

"Hả?"

"Theo ý kiến cá nhân ông, cơ sở mới xây trong Trại Cải tạo nhằm mục đích gì?"

"Ý kiến cá nhân tôi..."

"Phải. Tôi muốn nghe suy nghĩ của ông về thứ thị trường bí mật cho xây dựng mà không ai được tham gia đấy."

"Làm sao tôi biết. Chẳng có tài liệu hay thông tin gì về nó cả."

"Đoán thôi cũng được. Hãy tưởng tượng xem."

Tưởng tượng. Fura chậm rãi nhắc lại từ đó. Như lần đầu ném thử một loại quả lạ, hần sợ sệt phát âm từng tiếng.

"Tưởng tượng..."

Mùi của máu và rượu hòa vào nhau, thoảng trong không khí. Cơn gió mạnh lại nổi lên, riết róng thê lương.

Đôi môi trắng nhợt vì mất máu của Fura cử động.

"Tôi nghĩ nó liên quan đến Cục Dịch tễ."

"Cục Dịch tễ? Không phải Cục Trị an sao?"

Cục Dịch tễ là cơ quan duy nhất quản lý vấn đề vệ sinh trong thành phố và sức khỏe người dân, kiểm soát hoạt động của tất cả các bệnh viện và phòng khám. Kể cả cuộc sát hạch trẻ em nhằm tuyển chọn nhân tài ưu tú ngay từ nhỏ, hay cuộc tổng kiểm tra sức khỏe định kì mỗi năm một lần mà mọi công dân bắt buộc phải tham gia đều do Cục Dịch tễ tổ chức. Dù giữ vai trò rất quan trọng nhưng nó không có mối liên hệ mật thiết nào đến bộ máy cấp cao của thành phố như Cục Trị an hay Ủy ban Quản lý Trung ương. Văn phòng quản lý công viên nơi Shion làm việc trước đây là cơ quan cấp thấp trực thuộc Cục Dịch tễ, nên cậu ít nhiều biết về hoạt động của nó.

Trại Cải tạo và Cục Dịch tễ, hai tổ chức ngoài mặt hoàn toàn tách biệt lại có mối liên hệ với nhau ư?

"Ông Fura, sao ông lại nghĩ vậy?"

"Tôi chỉ tưởng tượng thôi. Chính cậu bảo tưởng tượng đi mà?"

"Vâng, đúng thế."

"Là tưởng tượng. Tuy nhiên..."

"Tuy nhiên...?"

"Bệnh viện Trung ương Thành phố..."

Fura ngưng lại, hít một hơi thật sâu. Không phải muốn trêu người Shion mà vì hắn đang do dự. Do dự không biết có nên nói ra điều này hay không.

Shion kiên nhẫn chờ Fura nói tiếp những lời từ đáy lòng. Cậu không biết làm gì khác ngoài chờ đợi. Thế nên cậu đợi. Đó là cách của cậu.

Fura quẹt miệng bằng mu bàn tay đã băng bó. Lớp băng gạc đang chuyển sang màu đỏ thẫm.

"Vài tháng trước, bệnh viện thành phố thay đổi nhân sự. Các bác sĩ và y tá ưu tú nhất về chuyên môn lẫn cung cách làm việc lần lượt được điều đi nơi khác. Nhưng điều đi đâu thì chẳng ai biết."

"Không ai biết ư?"

"Không có dữ liệu nào về cuộc chuyển chuyển đó. Thông tin của toàn bộ cư dân thành phố bình thường được lưu tại Ủy ban Quản lý Trung ương. Tất cả hoạt động trong ngày đều lưu lại không sót chút gì. Việc quan trọng như chuyển công tác, nhất là của các bác sĩ và y tá bệnh viện thành phố lại càng phải ghi chép cẩn thận."

"Nhưng không thấy ghi lại..."

"Không hề. Tôi đã lấy làm lạ. Nhưng chỉ nghĩ vậy thôi..."

"Ông thử điều tra chưa?"

"Chưa từng nghĩ đến. Mà có nghĩ cũng bất lực. Nếu chẳng may động chạm phải thông tin mật của thành phố thì tiêu . "

Fura ngoảnh mặt đi như bảo cậu đừng hỏi mấy câu ngớ ngẩn như vậy.

Cục Dịch tễ, các bác sĩ và y tá giỏi, Trại Cải tạo. Một ý kiến lóe lên trong đầu Shion.

"Tôi nghe nói có chuyện lạ xảy ra ở No.6. Theo ông liệu chuyện đó có liên quan đến vụ việc của Trại Cải tạo không?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện có người mắc bệnh. Không phải sao?"

"Tìm hiểu kĩ nhĩ. Làm sao cậu biết?"

Rikiga bước liêu xiêu, thở ra mùi rượu nồng nặc.

"Anh không phải khách hàng duy nhất ở No.6 sang đây, anh chỉ là người có địa vị cao nhất thôi. Từ thường dân cũng moi được thông tin, như lúc họ tán hươu tán vượn với các cô gái sau khi vui vẻ chẳng hạn. "

"Đấy mà gọi là thông tin? Toàn tin đồn nhảm."

"Nhưng cũng có khi tin đồn lại sát thực tế hơn sự truyền bá rộng rãi của chính quyền. Có điều..."

Rikiga cau mày, nheo mắt lại.

"Dạo gần đây chính quyền thành phố bỗng kiểm soát gắt gao hơn, chặt chẽ đến mức khó tin. Trừ những cán bộ cao cấp như anh ra, tầng lớp thấp hơn ngày càng khó lén ra ngoài. Nghe nói sắp tới sẽ ban lệnh cấm mọi hoạt động ra vào. Kiểu này làm ăn sẽ khó khăn đây."

"Vậy mà ông còn gài bẫy khách sộp nhất như thế. Ông chú à, không chỉ làm ăn khó khăn thôi đâu, ông sắp phá sản đến nơi rồi."

Inukashi cười khúc khích. Rikiga tặc lưỡi, quay sang lườm nó.

"Kiểu gì cũng tiêu tùng, mày có khác gì đâu."

Inukashi ngừng cười, ngậm miệng im lìm.

"Các bệnh nhân chắc hẳn được chuyển đến bệnh viện thành phố. Rồi sau đó thì sao?"

"Tôi chịu."

"Bệnh này không lây nhiễm chứ?"

"Chưa có thông báo gì từ thành phố. Hơn nữa, làm gì có chuyện bệnh truyền nhiễm lan rộng ở No.6."

"Cũng phải."

Shion nhìn xuống tay mình. Bàn tay có vài vết sẹo, da khô ráp, trông thật gầy gò. Tuy giờ đây chúng không còn mềm mại như hồi cậu ở bên trong bức tường, nhưng lại mạnh mẽ hơn nhiều, trở thành một đôi tay có sức sống, biết cố gắng nắm bắt thứ gì đó. Đôi tay này có thể đột ngột xuất hiện những nốt đồi mồi, ngón tay co lại và lão hóa chỉ trong tích tắc. Cảnh Yamase chết bỗng hiện rõ mồn một trong đầu Shion.

"Người mắc bệnh không được cứu chữa... không chừng sẽ chết rất thảm khốc, có thể là chết do lão hóa nhanh chóng..."

Fura rút cằm lại, nheo mắt đầy vẻ nghi ngờ.

"Cậu nói gì vậy?"

Shion chăm chú nhìn hẳn, rồi đưa mắt sang Nezumi. Bóng tối lan rộng và dày đặc hơn, như muốn nuốt chửng cậu thiếu niên đang đứng im như tượng.

Người này không biết. Thực sự không biết gì. Về ong kí sinh, những hiện tượng quái lạ hay cái chết thương tâm. Tuy là cán bộ cao cấp nhưng hẳn mù tịt.

"Mẫu vật"

Fura bỗng thì thầm.

"Mẫu vật?"

"Tình hình thu thập mẫu vật. Tôi nhớ trong dữ liệu của Cục Dịch tễ có một mục như vậy."

"Mẫu vật của cái gì?"

"Tôi không biết. Chỉ thấy một mục nhắc đến tình hình thu thập mẫu vật, nhưng phải có mật khẩu mới xem được. Việc này với dự án của ngài thì trường..."

"Có liên quan đến nhau?"

"Tôi đoán vậy."

Mẫu vật. Cái từ nghe thôi đã thấy đáng sợ. Shion rùng mình.

Safu. Nghĩ đến cô bạn, sống lưng cậu càng lạnh hơn.

"Shion."

Cuối cùng Nezumi cũng cất tiếng. Bóng đêm cử động.

"Đến đây đủ rồi. Không moi thêm được gì từ hắc tẩu đâu."

Giọng Nezumi nghe thật băng giá. Cảm nhận được sự lạnh lẽo ấy, Fura cứng đờ người.

"Các người định giết tôi?"

"Đương nhiên."

Nezumi giẫm lên vết máu còn chưa khô hẳn.

"Tôi... tôi nói hết những gì mình biết rồi. Các cậu không giữ lời hứa!"

"Hứa hẹn hay thỏa thuận không tồn tại giữa chúng ta."

"Xin đừng làm vậy. Tôi không muốn chết!"

"Thôi nào, Nezumi."

Shion đứng chặn giữa Nezumi và Fura.

"Đủ rồi, đừng dọa ông ấy nữa. Chúng ta phải đưa ông ấy về chỗ gần trạm kiểm soát. Nhờ chú Rikiga nhé."

"Rồi, rồi. Để chú vòng xe lại."

"Hắn ta là kẻ thù đấy."

Nezumi xoay con dao đã rút khỏi vỏ.

"Cậu bảo tôi trơ mắt nhìn hắn sống sót rời khỏi đây?"

"Bây giờ giết ông ấy là không cần thiết."

Hừ. Nezumi cười khẩy, nửa thân trên vẫn chìm u trong bóng tối.

"Có bao giờ cậu thấy cần phải giết ai đâu? Cậu nghĩ Fura sẽ giữ bí mật cho chúng ta khi quay về No. 6 hả?"

"Phải."

Shion ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xám ẩn hiện trong bóng tối

của Nezumi.

Dù giữa đêm đen hay ánh sáng chói lòa, tôi cũng không lạc lối, vẫn tìm được ánh mắt cậu. Cậu có nhận ra điều đó không?

"Ông ấy sẽ không nói gì cả, vì như thế khác nào tự lấy mạng mình. Một cán bộ cao cấp của Ủy ban Quản lý Trung ương tự tiện ra vào khu cấm West Block mà không có lý do chính đáng hay giấy phép. Hành vi này bại lộ thì sẽ thế nào? Cậu hiểu mà?"

"Sao tôi biết được."

Nezumi im lặng bước tới.

"Lấy gì đảm bảo hẳn sẽ không tiết lộ việc một đám người ở West Block đang thăm dò tình hình Trại Cải tạo?"

"Người này sẽ không nói đâu."

"Shion." Nezumi hạ thấp giọng. "Tôi hỏi một lần nữa. Cậu tính để hẳn sống sót trở về?"

"Đúng vậy."

Nezumi vung tay, chế ngự Shion trong chớp mắt. Chỉ một cánh tay gầy gò trông yếu ớt vô hại cũng đủ khiến Shion bất động. Cậu cảm thấy sau gáy lạnh lạnh. Đó là lưỡi dao.

"Tôi chán ngấy thứ chính nghĩa và lòng tốt giả tạo của cậu rồi. Tôi đã nói với cậu rất nhiều lần, nếu không tháo bỏ bộ mặt đạo đức công lý rơm rã ấy đi thì chẳng sống sót nổi đâu, Shion. Cậu cứ việc chết một mình, nhưng đừng gây liên lụy cho bọn này."

Lưỡi dao trượt trên cổ Shion. Cậu thấy đau nhói. Mắt cậu dán chặt vào

Nezumi. Trong thoáng chốc, một cảm giác ngọt ngào râm ran khắp người cậu. Ôm chặt người đối diện, cửa cổ họ.

Cái ôm chết chóc.

Phải rồi. Đây đích thực là hành động của quỷ dữ.

Nezumi buông cậu ra. Shion đưa tay lên cổ và cảm nhận nhịp đập nóng ran. Lòng bàn tay cậu dính máu. Vừa nhìn vào mắt Nezumi cậu vừa nắm chặt tay lại.

"Chú Rikiga, xe ô tô."

"Hả?"

"Nhờ chú lấy xe đưa ông ấy về hộ cháu."

"À... ừ."

Shion quay sang nhìn Fura và cố gượng cười, "Thành thật xin lỗi ông vì đã làm những chuyện kinh khủng như vậy. Nhưng chúng tôi không còn cách nào khác."

"Shion..."

Fura chớp mắt lia lịa, chăm chú quan sát gương mặt Shion.

"Có một tội phạm cấp một mang tên này. Một học sinh ưu tú bị tha hóa và phát điên, đầu độc đồng nghiệp rồi trốn sang West Block. Kẻ đó là cậu à?"

"Câu chuyện thành ra hấp dẫn quá nhỉ."

Shion cười méo xệch. Cậu nhớ đến mẹ Karan, nghĩ tới việc bà phải khổ sở thế nào khi sống trong một thành phố nhan nhản tin đồn con trai mình là tội

phạm giết người. Cậu thấy tim mình nhói đau. Nhưng dù đau đến đâu, giờ đây cậu chỉ có thể nói câu xin lỗi. Nezumi giúp cậu chuyển lời tới bà, cầu xin tha thứ. Nó đưa bà bức thư với chỉ một dòng chữ. Những lời nhắn viết vội vồn vồn có tám chữ ấy hẳn đã phần nào kéo bà khỏi hố sâu tuyệt vọng. Tất cả là nhờ Nezumi. Ít nhất bây giờ mẹ cậu không gặp nguy hiểm. Thế nên, cậu phải nén nỗi đau và tạm quên đi chuyện của mẹ. Không nghĩ tới nữa. Cậu chỉ nghĩ đến việc giải cứu Safu.

Không được để tâm trí mình nhiều loạn, phải biết lúc nào cần suy nghĩ cái gì. Không biết từ bao giờ, Shion học được điều cần thiết để tiếp tục sống sót ấy. Fura khẽ lắc đầu.

"Thật khó tin."

Hắn hất cằm về phía Shion.

"Trông cậu chẳng giống tên tội phạm cấp một trên ti vi chút nào. Một người khác hoàn toàn."

"À, vì màu tóc tôi khác trước rồi, với lại cũng gầy hơn một chút."

"Không phải vậy. Ừm, đường nét khuôn mặt không thay đổi nhưng vẫn khác lắm. Thần thái khác hẳn nhau. Kẻ đó có ánh mắt điên dại, trông rất dữ tợn. Cấp dưới của tôi nói một tên thế này đi giết người cũng không lạ. Đúng thế. Không phải đôi mắt hiền như của cậu. Là một người khác hoàn toàn."

"Có thể chỉnh sửa biểu cảm gương mặt thành đủ kiểu mà."

Rikiga uống nốt chỗ rượu Gin sót lại sau khi dùng sát trùng.

"Mà không chỉ gương mặt, bất cứ thông tin nào y cũng có thể bị bóp méo theo ý muốn của nhà chức trách. Fura, anh cũng đâu lạ gì. Chuyện thao túng thông tin để làm lợi cho chính quyền là một phần công việc của anh, đúng

chứ?"

"Rikiga, ông nói năng thật khiếm nhã."

"Nhưng đó là sự thật."

Rikiga dốc nốt giọt rượu cuối cùng rồi thở hắt ra.

"Vì là sự thật nên mới che giấu. Ở No.6 có sự thật nào tồn tại không?"

"Tôi chưa từng nhúng tay vào việc bán thù như thao túng thông tin. Trước giờ tôi chỉ quản lý và truyền tải chúng thôi."

"Vậy anh đã từng nghi ngờ nguồn gốc của những thông tin đó chưa?"

"Ý ông là sao?"

"Anh chỉ biết gửi thông tin từ thành phố tới cơ quan truyền thông chứ chưa bao giờ nghi ngờ tính chính xác của chúng, đúng không?"

"Dĩ nhiên rồi. Sao tôi có thể nghi ngờ..."

Rikiga đặt bàn tay thô kệch của mình lên vai Shion.

"Sự khác biệt giữa cậu bé đang đứng trước mặt và tên tội phạm với ánh mắt điên dại đó chính là khoảng cách giữa sự thật và thông tin bịa đặt."

Môi Fura run lên như muốn nói rồi lại thở dốc. Đứng trong căn phòng lạnh giá không có lò sưởi nhưng trán hần đầm mồ hôi. Sau gần một phút im lặng, Fura lấy lại bình tĩnh, cất tiếng gọi.

"Này Shion."

"Vâng."

"Cậu muốn biết thông tin về Trại Cải tạo?"

"Đúng."

"Và muốn cứu bạn mình?"

"Đúng thế. Cậu ấy đột nhiên bị Cục Trị an bắt giữ và đưa đến Trại Cải tạo."

"Tên cô bé là gì?"

"Safu. Cậu ấy lẽ ra đã đi du học với tư cách học sinh ưu tú."

"Cậu biết số hiệu công dân đăng kí với thành phố của cô bé không?"

"Số hiệu công dân..."

Trước khi Safu đi du học, hai đứa ăn tối cùng nhau. Trên đường ra nhà ga, người của Cục Trị an chặn họ lại và bắt trình thẻ ID. Cậu nhắm mắt, lục lọi kí ức của mình. Cậu không phải máy tính nhưng có khả năng ghi nhớ một lượng lớn thông tin, sắp xếp và ứng dụng chúng. Khả năng này được khai phá và rèn giũa từ khi còn nhỏ. Cậu dễ dàng nhớ ra một dãy kí tự hay con số dù chỉ nghe thấy một lần.

"Đó là SSC-000124GJ."

"SSC-000124GJ."

Fura nhắc lại.

"Trong các công dân bị Cục Trị an bắt giữ, không ai mang số hiệu đó."

"Chuyện Safu bị bắt có xảy ra, chỉ là tất cả được bí mật thực hiện nên ông không biết thôi."

"Các cậu tính giải cứu cô bé sao?"

"Đúng vậy."

"Giúp phạm nhân trốn khỏi Trại Cải tạo. Mấy người nghiêm túc đấy chứ?"

"Safu không phải là phạm nhân. Cậu ấy chẳng phạm tội gì. Những kẻ bắt cậu ấy mới có tội."

Inukashi ngáp dài.

"Ôi dào, thế nào chẳng được. Tôi đi ngủ nhé? Sáng mai phải dậy sớm chăm lũ chó nữa."

"Đúng rồi, nếu muện quá thì dù là thẻ ID của quan chức cấp cao cũng khó qua nổi trạm kiểm soát. Đi thôi quý ngài Fura."

Fura phớt lờ Rikiga, vẫn ngồi im tại chỗ. Mồ hôi lã lã, hòa với máu rồi nhỏ xuống từ cằm hăn. Khi giọt mồ hôi rơi xuống mu bàn tay, hăn thì thầm, giọng nhỏ đến mức khó nghe thấy.

"Tôi biết..."

"Sao cơ?"

"Tôi biết những thông tin mới nhất, nhưng các thông tin về cơ sở mới xây thì không có."

Shion mở to mắt. Cậu quỳ cả hai gối trước mặt hăn, giọng lạc đi vì phấn khích.

"Ông sẽ cho chúng tôi biết cấu trúc bên trong Trại Cải tạo?"

Fura im lặng, lau mồ hôi đang chảy và gật đầu. Ngay lập tức, Inukashi chồm lên, chìa ra con chuột robot màu trắng, ấn vào cái đầu nhỏ của nó. Lưng con chuột tách ra, phóng luồng sáng màu vàng pha chút đỏ vào khoảng không. Một hình ảnh xuất hiện. Fura nuốt nước bọt.

"Hình ảnh ba chiều sao..."

"Chắc vậy, tôi đâu rành mấy thứ này. Những chỗ khoanh tròn màu đỏ là nơi lắp đặt hệ thống báo động mà tôi điều tra ra. Không sai chứ, lão già?"

Inukashi khịt mũi, nhìn Fura chăm chăm. Người đàn ông vẫn dán mắt vào sơ đồ Trại Cải tạo đang được chiếu lên.

"Bút điện tử đây."

Nezumi đưa cho hắn một cây bút màu bạc.

"Khỏi, tôi cũng có."

Fura lấy bút từ túi trong của chiếc áo khoác, chấm vào luồng sáng. Máu rỉ ra từ lớp gạc cuộn ở mu bàn tay, nét mặt hắn cứng đờ, đầu ngón tay run rẩy, nhưng đầu bút vẫn lướt một cách uyển chuyển, vẽ những đường phức tạp lên sơ đồ.

"Chà... tuyệt thật."

Inukashi trầm trồ thán phục. Rikiga cúi nhìn Fura, trong mắt đầy vẻ thương cảm.

Cây bút rơi khỏi tay Fura.

"Những gì tôi biết... chỉ có ngần này thôi."

Vị trí lắp thiết bị báo động nhiều gấp ba lần mức Inukashi thu thập được.

Ngược lại, số lượng phòng giam chỉ còn hai phần ba. Chẳng biết để ngăn phạm nhân bỏ trốn hay muốn cản chân kẻ xâm nhập, tường ngăn tự động được lắp đặt đều đặn khắp hành lang. Một khi tường ngăn kích hoạt, phạm nhân chạy trốn hay kẻ đột nhập đều phải khoanh tay chịu trói. Không, có lẽ họ đã chết trước khi bị bắt giữ rồi.

Shion nuốt nước bọt. Theo sơ đồ hệ thống điện, các tường ngăn đó có gắn thiết bị phóng điện cao áp. Khi chúng chặn mọi lối thoát, kẻ bị bao vây sẽ như ngòi vào ghế điện tử hình. Hành lang sẽ biến thành pháp trường.

"Giống hệt một căn cứ quân sự."

Shion thở hắt ra.

"Là thám sát."

Nezumi nhặt cây bút lên, bỏ lại vào túi áo Fura.

"Sớm muộn gì nơi đó cũng trở thành nhà tưởng niệm thám sát thật hoành tráng."

"Thám sát... Trong quá khứ có bao nhiêu người bị giết ở đây rồi?"

Nezumi khẽ lắc đầu.

"Shion, không phải là trong quá khứ. Đây không phải chuyện ngày xưa mà bây giờ, ngay lúc này, vẫn có người chết. Số lượng phòng giam giảm xuống không phải do phạm nhân ít đi, mà là số người bị giam giảm xuống. Cậu hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi hiểu."

Các phạm nhân đã bị sát hại trước khi đến được phòng giam. Họ dễ dàng bị trừ khử, chẳng khác gì dọn dẹp đồng rác.

"Oẹ."

Rikiga đưa tay lên bụm miệng. Mồ hôi lấm tấm trên gương mặt cắt không còn giọt máu.

"Dừng lại đi. Chú bắt đầu thấy buồn nôn rồi."

"Đừng đùa, cấm phun ra trong phòng tôi đó."

Inukashi vung vẩy cánh tay gầy gò.

"Tôi có câu hỏi."

Vẫn khuyu gối, Nezumi chỉ vào hình ảnh ba chiều.

"Làm sao ông nhớ kĩ được đến từng chi tiết trong Trại Cải tạo vậy?"

"Tôi vừa thấy cách đây không lâu. Trong thông tin tuyệt mật có một mục liên quan đến Trại Cải tạo. Tôi đã xem qua tài liệu về sơ đồ kết cấu."

"Vậy thông tin tuyệt mật liên quan đến Trại Cải tạo là gì?"

"Đó là..."

"Không phải dự án của thị trường, vậy thông tin tuyệt mật mà một quan chức cấp cao như ông có thể tiếp cận là gì?"

Fura nghiêng răng. Có vẻ như vết thương trong miệng đang nhức nhối, hằn nhằn mặt lại.

"Là sản người phải không?"

Vừa nghe Nezumi nói thế, Inukashi và Rikiga lập tức nhìn nhau rồi nhanh chóng ngoảnh đi. Shion vẫn ngơ ngác, bởi chưa ai giải thích rõ ràng cho cậu

ý nghĩa của "săn người". Fura tiếp tục im lặng, thần thờ nhìn vào khoảng không.

"Săn người sắp diễn ra sao?"

"Gọi là quét dọn."

"Quét dọn sao? À, phải rồi. Đây là cách các người gọi việc đó, ý là dọn dẹp rác rưởi đúng không? Vậy là khi nào?"

"Tôi không biết. Vẫn chưa có lịch chính thức, nhưng chắc sẽ diễn ra trước ngày Lễ Thánh."

Shion biết rất rõ về ngày Lễ Thánh. Đó là sự kiện ăn mừng ngày No.6 ra đời. Thành phố sẽ bắn pháo hoa, khắp nơi treo đầy cờ có hình ê-líp màu vàng phồng theo hình dáng Giọt Trăng trên nền vải trắng. Người dân ăn mừng niềm hạnh phúc được làm công dân thành phố Thánh, ra sức ca ngợi No.6 vĩ đại. Một năm trước, Shion từng trải nghiệm sự náo nhiệt ấy. Cậu vẫn nhớ như in ngày hôm đó, đang trên đường về Lost Town thì cậu bị một người đàn ông đứng tuổi gọi lại và quở trách vì không vẫy cờ của thành phố để chào mừng ngày Lễ Thánh. Không chỉ người đàn ông đó, trong chợ đầy một tiếng đi bộ từ ga trung tâm về nhà, cậu phải chịu đựng những câu hỏi hay lời trách móc tương tự từ biết bao nhiêu người, cô gái trẻ, phụ nữ trung niên đến ông lão già nua. Người phụ nữ cuối cùng chặn cậu lại còn cố dúi lá cờ vào tay cậu và bảo, "Hãy hoàn thành nghĩa vụ công dân của cháu đi. Kia, vẫy cờ đi!"

Shion nhớ lại cảm giác khó chịu, bức bối và buồn nôn khi nhìn những lá cờ vẫy vẫy hoặc nghe tiếng mọi người đồng thanh "Thành phố vĩ đại của chúng ta!". Ngày Lễ Thánh là một ngày như thế đấy.

Nezumi cười khẩy.

"Bọn chúng định tiến hành tổng vệ sinh trước ngày lễ lớn đây mà."

"Dân số West Block đang tăng lên chóng mặt. Gần đây số lượng dân nhập cư cũng như tỉ lệ phạm tội tăng cao, cuộc tấn công vào Văn phòng Xuất nhập cảnh lần trước là một ví dụ. Đã đến lúc thực hiện việc quét dọn rồi."

"Vậy trên trái đất này còn chỗ nào để con người có thể sống yên bình đây? Con người tìm kiếm một nơi thích hợp hơn dù chỉ một chút để sinh sống và dồn về nơi đó. Đây cũng là cái tội sao?"

"Với số lượng vừa phải thì có thể bỏ qua."

"Vừa phải? Ha ha, ý ông là miễn con số đó chưa biến thành mối đe dọa với No.6?"

"Đúng vậy. Lũ cư dân đói khát ở West Block khi tuyệt vọng sẽ gây bạo động, như vậy rất phiền phức. Mà dọn dẹp xong các cậu cũng đỡ được cảnh nhồi nhét chật chội, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Ồi chà, các người chu đáo với West Block quá nhỉ."

Nezumi nhún vai một cách khoa trương. Shion nắm chặt lấy vai nó.

"Nezumi. Săn người không lẽ là..."

"Không lẽ là gì?"

"Không lẽ... đừng nói là... Hãy cho tôi biết đi. Trước ngày Lễ Thánh có chuyện gì diễn ra tại đây?"

"Cậu tự nghĩ đi!"

Nezumi hất tay Shion ra, giọng gay gắt.

"Tôi có nói sẽ làm gia sư giải đáp thắc mắc cho cậu à? Đừng nghĩ chuyện gì cũng có câu trả lời dễ dàng thế. Hãy tự động não. Tưởng tượng đi xem

nào."

Nó hít một hơi thật sâu và hạ giọng.

"Có lẽ sự thật khủng khiếp hơn nhiều so với trí tưởng tượng nghèo nàn của cậu."

Đoạn phui hai tay rồi đứng dậy.

"Cho tôi về."

Fura nói khẽ, loạng choạng đứng lên.

"Tôi muốn về nhà, hãy để tôi về."

"Ông Fura, cảm ơn ông."

Lời cảm tạ buột ra khỏi miệng Shion. Trước câu chuyện của Nezumi và Fura, tâm trí cậu rối bời, nhưng cậu vẫn cảm kích vì Fura chịu cung cấp thông tin. Một người từ nhỏ đến lớn sống với tư cách công dân ưu tú nay lại phản bội thành phố, cậu có thể hiểu áp lực nặng nề và nỗi sợ hãi mà Fura đang gánh chịu.

"Thật sự rất kì cục vì chúng tôi đối xử với ông thế này rồi bây giờ lại cảm ơn, nhưng tôi vẫn muốn nói. Chân thành cảm ơn ông."

Fura dừng bước trước cửa, quay đầu lại hỏi.

"Còn cậu thì sao?"

"Sao cơ?"

"Cậu không về ư?"

Không hiểu ý nghĩa của câu hỏi bất chợt đó, Shion nhìn chăm chăm vào đôi môi sưng vù của Fura.

"Ý ông là về No.6?"

"Phải. Cậu chưa từng nghĩ đến việc quay về thành phố?"

"Không."

"Định ở đây luôn?"

"Đúng thế."

"Tại sao? Cậu không nhớ thành phố Thánh chút nào sao? Không muốn về lại đó?"

"Tôi nhớ mọi người ở đó và muốn gặp lại họ. Nhưng tôi không có ý định quay về."

"Tại sao?"

"No.6 đã không còn là chốn về thân thương của tôi. Vì trót nhận ra điều ấy..."

Fura cầm tay nắm mở cửa.

"Cậu thật ngu ngốc."

"VẬY Ơ? Tôi không nghĩ thế."

"Đồ ngốc!"

Fura đi mất, Rikiga theo sau. Cánh cửa đóng lại, gió thổi khiến ánh nến bập bùng. Ba người trong phòng nhìn sơ đồ Fura để lại.

"A, nhớ ra rồi."

Inukashi ngồi phịch xuống giường.

"Mẹ từng kể tôi nghe câu chuyện về gió bắc và mặt trời. Hai người biết không?"

"Biết, nó nằm trong một quyển sách tranh của Nezumi, truyện kể gió bắc và mặt trời thi tài, xem ai có thể làm lữ khách cởi áo khoác của mình ra."

"Đúng đúng, là nó. Gió bắc càng tạt những cơn gió mạnh vào lữ khách thì anh ta càng siết chặt áo khoác để nó không bay mất. Thế nhưng mặt trời chỉ cần rọi tia nắng ấm áp xuống là anh ta cởi ra liền."

"Inukashi, mày muốn nói gì hả?"

Nezumi cau mày khó chịu.

"Thì thấy giống hai người đó. Chia buồn với mày, Nezumi. Shion mới là người biết cách khiến lão già kia cởi áo khoác của mình."

"Sao cũng được. Shion."

"Hửm?"

"Cậu nghĩ sơ đồ này có đáng tin không?"

"Có."

"Ngây thơ quá."

"Cậu cho rằng ông ấy cố tình vẽ sai thông tin cho chúng ta?"

"Nếu như thế thật thì cậu sẽ làm gì? Nếu lấy được áo khoác nhưng thực

chất bên trong hẳn mặc sẵn áo giáp thì sao?"

"Fura không cần phải nói dối chúng ta. Lúc đó ông ấy thừa hiểu dù im lặng thì vẫn có thể trở về nhà. Nhưng ông ấy cho chúng ta biết thông tin tuyệt mật."

"Có thể hẳn giả bộ để lừa chúng ta."

"Cậu nghĩ vậy sao? Cậu thực sự nghĩ vậy à?"

"Tôi chỉ muốn nói là có rủi ro đó. Tuy vậy, chúng ta chẳng thể làm gì. Những gì Fura để lại là thông tin chi tiết nhất mà ta có. Chúng ta không thể và cũng không đủ thời gian xác thực thông tin."

"Ý cậu là ta chỉ còn cách tin vào nó."

"Đáng tiếc là vậy."

Inukashi nằm lăn ra giường cười khanh khách.

"Cái gì đáng tiếc chứ, đừng làm bộ làm tịch nữa! Hì hì, Shion à, thầy Nezumi của cậu ngạc nhiên vì cậu khai thác được thông tin tuyệt mật từ lão già kia chóng vánh quá đấy. Nezumi không ngờ cậu làm tốt đến vậy, không khỏi thán phục cậu từ tận đáy lòng. Thán phục người ta thì cứ nhận đi, còn bày đặt!"

"Inukashi!"

"Đừng nóng. Tao nói toàn là sự thật mà."

Inukashi nghiêm mặt lại, nằm sấp trên giường, mắt nhìn Nezumi và Shion.

"Mà giờ mày tính làm gì tiếp theo, Nezumi? Mày định lợi dụng cuộc săn

người để lên vào Trại Cải tạo thật à?"

"Đúng vậy. Thật may là sẵn người sắp diễn ra."

"May ấy hả? Nói trước nhé, tao rút khỏi vụ này. Việc nguy hiểm như vậy tao không muốn dây vào, mà tao cũng không có nghĩa vụ phải tham gia."

"Nhiệm vụ của mày chỉ mới bắt đầu thôi. Mày phải lo liệu mọi chuyện ở bên ngoài Trại Cải tạo. Ông chú nghiện rượu nổi rồi đấy, chúng ta ở chung một con thuyền. Không có chuyện mày nhón hai đồng tiền vàng rồi một mình rút lui đâu. Mày hiểu hơn ai hết mà, đúng không Inukashi?"

Inukashi bĩu môi, ra chiều bất mãn. Nezumi chỉ vào hình ảnh ba chiều, quay sang Shion.

"Shion."

"Ừ?"

"Cậu hãy ghi nhớ toàn bộ sơ đồ này. Chúng ta không thể mang chuột robot vào Trại Cải tạo. Ở đó bất cứ thiết bị nào không gắn chip nhận dạng, dù bé đến đâu cũng sẽ phát nổ. Không khéo người cầm nó cũng nổ cùng luôn. Hơn nữa, dù đi lạc chúng ta cũng không thể chốc chốc lại lấy sơ đồ ra đối chiếu."

"Tất cả chỗ này sao?"

"Tất cả. Cậu phải nhớ chính xác vị trí của từng thiết bị cảm biến, hệ thống báo động, vị trí đặt thùng rác, không được nhầm dù chỉ một chỗ. Chỉ sai một li thôi chúng ta mất mạng."

"Tôi hiểu rồi."

Nezumi ném con chuột về phía Shion.

"Không còn nhiều thời gian đâu. Ráng ghi nhớ cho kĩ vào, đó là bài tập của cậu."

"Bài tập khó nhất mà cậu giao cho tôi từ trước đến nay đấy."

"Có đủ tự tin chứ?"

"Có."

Nezumi chớp mắt ngạc nhiên. Chắc nó bất ngờ vì câu trả lời dứt khoát của Shion.

"Cậu quả nhiên giỏi những việc liên quan đến trí óc hơn nhĩ."

"Vấn đề không phải ở chỗ giỏi hay không giỏi, có thể hay không thể, mà là bắt buộc phải làm."

Tính mạng của mọi người phụ thuộc vào đây. Mạng sống của Safu, Nezumi, của chính cậu, Inukashi hay chú Rikiga đều phụ thuộc vào đây.

Shion nắm chặt con chuột robot màu trắng. Dù cậu bóp mạnh đến mức vỡ nát ra thì cỗ máy nhân tạo này cũng không thét chói tai như Cravate hay Hamlet, toàn thân nó cũng không ầm ập và mềm mại, chỉ cứng và lạnh lẽo mà thôi. Nezumi nở nụ cười.

"Khà khà, xem ra cậu phần nào nắm được tình hình hiện tại của chúng ta rồi đấy."

"Nhờ công cậu huấn luyện cả."

Nezumi mím chặt môi, thì thào.

"Không được rời khỏi tôi."

"Sao cơ?"

"Cuộc săn người sắp diễn ra rồi. Cậu không được rời xa tôi, phải luôn ở trong tầm mắt tôi. Nếu lạc nhau giữa cuộc săn người thì chẳng thể gặp lại đâu. Và cơ hội sống sót của cậu sẽ vô cùng thấp."

"Tôi hiểu."

"Tao thấy chẳng cần lạc nhau cũng thấp rồi."

Inukashi cười rung cả người, lò xo gỉ sét kêu kẹo kẹt nghe rất chói tai.

"Người bị bắt giữa cuộc săn người sẽ vào Trại Cải tạo. Vào đó mà không chết thì cũng hóa điên. Sống sót ra khỏi Trại đúng là một kì tích. Như thể mặt trời tách ra làm hai."

"Kì tích có thể xảy ra dễ hơn mây tưởng đó, Inukashi. Mẹ mày không dạy mày điều đó sao?"

Nezumi khoác tấm vải siêu sợi lên vai, đi ra phía cửa. Inukashi cất tiếng gọi nó từ sau lưng.

"Nezumi, vẫn còn đoạn tiếp theo."

"Đoạn tiếp theo? Của cái gì cơ?"

"Tuy không nói gì đến kì tích, nhưng sau khi kể câu chuyện về gió bắc và mặt trời, mẹ tao bảo rằng, dù là gió bắc hay mặt trời cũng không thể lấy đi bộ lông của chúng ta. Tuy con không có lớp lông này nhưng nhất định không được thua gió bắc hay mặt trời đâu nhé. Nói xong bà liếm khắp người tao."

"Một người mẹ tuyệt vời."

"Số một trên đời luôn."

Inukashi nhảy khỏi giường, vụt một cái xẹt đến bên Nezumi.

"Tao được mẹ nuôi lớn, tao nhớ rõ mồn một mọi thứ về bộ lông, mùi hương hay những câu chuyện mẹ kể. Vậy nên..."

"Sao?"

"Vậy nên tao sẽ sống sót. Tao sẽ tiếp tục sống ở đây với đàn chó. Kể cả khi bọn mày chết hết, không thể ra khỏi Trại Cải tạo thì tao, chỉ mình tao, sẽ tiếp tục sống. Tao sẽ sống và kể lại câu chuyện về mẹ cho những con chó khác."

"Nguyện vọng lớn lao lắm. Người mẹ đã mất của mày mà nghe thấy hẳn sẽ rất vui đấy."

Nezumi đưa tay vuốt đôi má màu bánh mật của Inukashi.

"Ngủ ngoan nhé, con yêu. Cầu chúa cho con giấc mơ đẹp và thức ăn cho ngày mai."

Nezumi nói bằng tông giọng nữ ngọt ngào. Trước khi Inukashi kịp mở miệng, Nezumi đã khuất dạng sau cánh cửa. Inukashi nói thầm về phía bóng tối.

"Tao sẽ sống sót mà không cần bọn mày."

"Tất cả chúng ta sẽ sống sót."

Shion cũng nói thầm. Cái chết không nằm trong kế hoạch của chúng ta. Chúng ta sẽ hành động, suy nghĩ và chiến đấu vì sự sống.

"À, tao quên nói điều này."

Giọng nói pha chút hóm hỉnh của Nezumi vọng lại từ phía màn đêm.

"Inukashi, nếu mày muốn một nụ hôn chúc ngủ ngon thì hỏi Shion ấy. Cậu ta sẽ tặng mày một nụ hôn nồng nhiệt và điêu luyện."

"Nezumi!"

Giọng cười của nó càng lúc càng xa, hòa vào tiếng gió và dần biến mất như bị bóng đêm nuốt trọn.

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 3

3. Tắt đèn chuyển cảnh

Hiện ra sau mi mắt, là gương mặt của người,

Phải chăng vì nhung nhớ.

Nếu biết đó là mơ, tôi sẽ không thức giấc.

- Ono no Komachi

((825-900), nữ thi sĩ Nhật thời Heian. Bà nổi tiếng với thể loại waka (hòa ca))

"Cậu nên viết thư đi."

Nezumi nói, đầu vẫn không ngẩng lên khỏi quyển sách đang đọc.

"Thư cho mẹ tôi?"

"Nếu cậu có bạn qua thư nào khác thì viết cho họ luôn."

"Cậu sẽ chuyển giúp tôi?"

"Là nó."

Trên đầu gối Nezumi, một con chuột nhỏ đang ngồi tựa tốt bộ râu của mình.

"Cảm ơn nhé, Hamlet."

"Khỏi cần cảm ơn. Mỗi lần tới chỗ mẹ cậu nó đều được ăn bánh mì ngon thỏa thích, nên nó khoái chí lắm."

Shion bắt đầu viết lên mảnh giấy, cũng chỉ mười mấy chữ ngắn ngủi, vón vện có một dòng. Cậu nên gói gọn những cảm xúc gì vào đây bây giờ?

Viết xong, cậu nhét mảnh giấy vào một viên con nhộng. Hamlet ngậm vào miệng, vẫy vẫy cái đuôi dài.

Nezumi gập mạnh quyển sách. Đó là một quyển sách có bìa rất đẹp với nền xanh da trời điểm những cánh hoa màu trắng rải rác. Shion hỏi Nezumi.

"Sách gì vậy?"

"Một câu chuyện cũ. Kể về một vương quốc xa xưa ở nơi tận cùng trái đất."

"Thần thoại ư?"

"Chuyện về con người."

Nezumi đứng lên, cất quyển sách màu xanh da trời lên giá. Căn phòng toàn sách ấm áp nhờ chiếc lò sưởi cũ. Khác với khu dân cư cao cấp Kronos No.6, nơi người dân được bảo vệ bởi hệ thống quản lý môi trường, luôn sống cùng nền nhiệt độ và độ ẩm cân bằng thích hợp nhất, không chịu bất cứ ảnh hưởng gì từ việc thay đổi mùa màng, giờ giấc hay thời tiết bên ngoài. Ở đây không có những công nghệ tiên tiến đó. Nhưng Shion cảm thấy sự ấm áp không cân bằng trong căn phòng này lại dễ chịu hơn rất nhiều so với môi trường điều tiết bởi máy móc. Khi lạnh thì khoác thêm chăn ấm, lại gần lò sưởi hơn. Nếu thấy nóng thì tránh xa ra và cởi bớt một lớp áo. Chỉ đơn giản thế thôi nhưng trước đây cậu chưa từng biết đến điều đó. Cậu đã học được nó

trong căn phòng này.

"À phải rồi."

Shion vừa rót cho mình một cốc nước từ cái ấm đang sôi sùng sục trên lò vừa hỏi.

"Mùa hè ở đây nóng không?"

Nezumi đang đứng trước giá sách quay đầu lại, nheo mắt nhìn Shion.

"Mùa hè làm sao?"

"À, tôi đang nghĩ chỗ này ở dưới lòng đất nên chắc sẽ mát, sách không mốc, độ ẩm cũng không cao, là một chỗ ở tốt."

"Cũng tạm. Còn đỡ hơn khách sạn của Inukashi."

"Còn lò sưởi thì sao?"

"Hả?"

"Mùa đông sử dụng lò sưởi, nhưng đến mùa hè thì không thể nhỉ? Nếu không dùng lò sưởi làm bếp thì nấu ăn kiểu gì? Cả đun nước nữa."

Cậu đưa cho Nezumi cốc nước nóng. Đó là thức uống duy nhất ở đây.

"Cậu đang lo đến tận bữa ăn cho mùa hè à?"

"Cũng không hẳn. Tôi chỉ nghĩ phải làm thế nào thôi. À đúng rồi, nấu ở bên ngoài. Chúng ta sẽ đánh lửa và nấu ăn ngoài trời."

"À thì... Cũng phải làm thế thật."

"VẬY HẢ? Nhưng nếu trời mưa thì gay go."

"Shion."

Nezumi nhẹ nhàng cầm cốc lên, đôi mắt màu xám sẫm nhìn thẳng vào mắt Shion qua làn hơi nước.

"Cậu tính ở đây đến mùa hè? Hay đúng hơn là, cậu nghĩ có thể ở đây đến lúc đó?"

"Trừ khi cậu đuổi tôi đi."

"Tôi sẽ không làm chuyện vô tâm như vậy. Cậu muốn ở bao lâu cũng được."

"Cảm ơn nhé. Tôi thấy nhẹ nhõm hơn rồi."

"Mùa hè sẽ thế nào nhỉ? Tôi chưa từng nghĩ xa như vậy. Cậu sẽ ở đây đúng không?"

"Tôi tính vậy đó."

"Và còn sống? Hay hóa thành năm tro tàn trong bình đựng tro?"

"Tôi không muốn hóa thành tro, cũng chẳng muốn bị chôn dưới đất."

Tôi muốn sống và trải qua mùa hè cùng với cậu. Muốn sống trong căn phòng này, đắm chìm giữa hàng nghìn quyển sách. Muốn cảm nhận những giọt mồ hôi chảy xuống người và cái nóng thiêu đốt da thịt.

"Nezumi, tôi muốn đón mùa hè ở đây."

"Đón mùa hè khi còn sống?"

"Khi còn sống."

"Một ước mơ nhỏ bé làm sao. Nhưng khó đấy."

Nezumi đứng tựa vào giá sách, đổi chủ đề.

"Shion, cậu nghĩ vụ ồn ào trong thành phố có liên quan đến ong kí sinh không?"

Shon ngồi xuống sàn và co một chân lên. Một chú chuột nhắt lao ra trèo ngay lên đó. Nó là con thứ ba, được Shion đặt cho cái tên Tsukiyo do màu lông đen tuyền của nó.

(Đêm trắng)

"Có. Tôi khác ông Fura nhưng cũng không tin nổi việc tự nhiên có căn bệnh lạ hoành hành ở No.6."

"Vậy ư? Cũng có khả năng là dịch bệnh truyền nhiễm bùng phát do một chủng virus mới nổi mà?"

Năm 1980, WHO (Tổ chức Y tế Thế giới) công bố đã diệt trừ tận gốc virus gây bệnh đậu mùa. Trớ trêu thay, không lâu sau đó hàng loạt virus mà loài người chưa hề biết đến lại thi nhau xuất hiện.

Ebola, HIV, Sin Nombre, Nipah, Lassa, Hantan, những loại virus mới lần lượt nảy nở được con người gọi bằng một tên chung là "virus mới nổi".

(Viết tắt là EBOV, loại virus gây bệnh sốt xuất huyết ở người và các loài linh trưởng khác.

Loại virus gây nên Hội chứng phổi do Hantavirus ở Tây Nam Mỹ, Bắc Mỹ.

Một loại virus mới nổi bùng phát vào năm 1999, có thể gây ra các căn bệnh viêm não, bệnh đường hô hấp, thường gây bệnh nặng ở các động vật

chăn nuôi như lợn và sau đó lan sang người.

Một loại virus gây sốt xuất huyết Lassa tại khu vực Tây Phi ở người và các linh trưởng khác. Virus này lây lan qua chuột.

Còn gọi là Hantaan, một loại virus gây ra hai thể bệnh với tỉ lệ tử vong cao là Sốt xuất huyết hội chứng thận (HFRS) và Hội chứng phổi do virus Hantan (HPS).)

Shion lắc đầu.

"Tôi không nghĩ là do virus."

"Tại sao?"

"Virus mới nổi vốn kí sinh trên động vật sống tại các khu rừng rậm nhiệt đới. Con người vào đó chặt cây khai thác rừng rồi nhiễm virus, thế là virus thoát khỏi không gian rừng rậm khép kín và bùng phát ra ngoài xã hội. Tóm lại, virus không tự xuất hiện ở xã hội loài người, mà là hậu quả của việc con người xâm phạm môi trường sống của chúng. Tuy nhiên, No.6 là ngoại lệ, nó hoàn toàn khép kín, cô lập với thế giới bên ngoài bởi bức tường vây quanh. Mọi ra vào đều được quản lý và kiểm tra chặt chẽ đến từng nanomet. Tôi không nghĩ virus bên ngoài có thể xâm nhập."

"Khẳng định tự tin thế nhỉ? Đây người lén lút tới West Block này như lão cán bộ háo sắc kia mà. Có thể họ nhiễm virus ở đây rồi mang về đó."

"Nếu vậy, ở West Block cũng phải có người nhiễm bệnh. Xét về mật độ dân số thì số ca nhiễm phải nhiều gấp bội so với trong thành phố. Nếu ở đây xảy ra tình trạng có người đột nhiên ngã xuống, xuất hiện các triệu chứng chưa từng thấy bao giờ thì trạm kiểm soát chắc chắn sẽ phong tỏa hoàn toàn, không ai ra vào được nữa."

"Thế nên cậu cho rằng chỉ có thể là ong kí sinh?"

"Nezumi, tôi chứng kiến anh Yamase ngã gục, già đi rồi chết ngay trước mắt mình. Sau đó, một con ong chui ra từ gáy anh ấy, đó là một cái chết quá dị thường, tôi không nghĩ ra nguyên nhân nào khác. Vụ việc đang xảy ra trong thành phố chắc chắn liên quan đến con ong kí sinh ấy."

"Nhưng nó từ đâu đến? Một con côn trùng dài tới vài centimet làm sao vào thành phố Thánh, nơi thậm chí những con virus phải dùng kính hiển vi điện tử mới thấy còn không thể xâm nhập? Hơn nữa còn không phải loài ong bình thường, mà là ong sát thủ chuyên nghiệp kí sinh trong cơ thể người và giết chết vật chủ."

Nezumi khựng lại. Hai tay siết chặt cốc nước nóng, nó bắt gặp ánh mắt của Shion.

"Shion... cậu nghĩ giống tôi không?"

"Có thể."

"Thử nói xem."

Cổ họng khô khốc, khô tới mức đau rát, Shion uống một ngụm nước nóng, nuốt xuống từ từ.

"Con ong đó không phải từ bên ngoài vào."

Cậu uống thêm ngụm nữa.

"Ngay từ đầu nó đã ở trong No.6."

Nezumi cũng đưa cốc nước lên miệng. Có lẽ cổ nó cũng khô khốc.

"Trước đây cậu từng nói điều tương tự, rằng biết đâu nó bắt nguồn từ

công viên rừng cây. Một con quái vật sinh ra ở đó và qua mắt được thiết bị quản lý."

"Ừ. Tính cả anh Yamase thì có hai nạn nhân ở công viên rồi. Có lẽ nào... nhưng khả năng này cũng thật phi lý."

"Một loài ong bình thường bỗng nhiên hóa thành ong ăn thịt người ở thành phố Thánh. Cái đó... có phải là đột biến không?"

"Chưa bao giờ có kiểu đột biến như thế. Hơn nữa chúng hoạt động trong thời tiết lạnh giá, một hiện tượng trái lẽ tự nhiên."

Không thể xảy ra trong tự nhiên. Nếu vậy thì...

"Không thể nào, chẳng lẽ là...?"

Bịch. Một âm thanh trầm đục vang lên. Chiếc cốc sượt qua cánh tay Shion, nảy trên quyển sách rồi rơi lăn lóc dưới sàn.

"O?"

Shion nhìn thấy Nezumi ngã nhào tới trước. Người nó từ từ đổ xuống, hết như một cảnh phim quay chậm.

"Nezumi!"

Shion lao tới, ôm lấy cơ thể đang ngã.

"Nezumi, cố lên nào!"

Nặng quá. Nezumi mất khả năng tự kiểm soát. Đầu Shion trống trơn, chẳng nghĩ được gì, cũng không thể bình tĩnh xem xét, xử lý tình huống này.

"Nezumi! Nezumi!"

Cậu hét lên trong vô vọng, ôm chặt lấy Nezumi. Nó run rẩy trong tay cậu, tiếng rên rỉ lọt qua những kẽ ngón tay nó dùng để che mặt.

"Dừng lại... dừng lại đi."

"Nezumi? Có chuyện gì vậy, gắng gượng lên nào, Nezumi!"

"Dừng lại đi... Là ai, ai đó..."

Ngón tay Nezumi bám lấy cánh tay Shion, nắm thật chặt và run bần bật.

Shion trượt phải chỗ nước nóng trên sàn và ngã xuống trong tư thế đang ôm Nezumi. Chồng sách đổ theo, lũ chuột nhắt giật mình lùi mất.

"Nezumi! Chuyện gì thế? Cậu bị làm sao?"

Cố lên nào. Bình tĩnh lại. Shion tự nhủ, nhưng nỗi sợ hãi đang xâm chiếm làm cơ thể cậu run lẩy bẩy.

Một con ong sẽ xuất hiện. Nó sẽ cắn thủng làn da mịn màng của Nezumi và chui ra. Nếu vậy, nếu vậy thì...

"Không!"

Không, không, không, không, không. Tôi không chịu được đâu. Bây giờ mà mất cậu thì tôi sẽ đánh mất hết lý trí, sẽ phát điên lên. Thế giới của tôi sẽ đảo lộn.

Không. Không. Không.

Càng hoảng loạn thì càng sợ hãi, mọi suy nghĩ của cậu đóng băng lại.

Không thể. Chuyện này quá sức tôi rồi. Làm sao đây? Có ai, có ai không...

Người Nezumi nóng ran. Mồ hôi túa ra làm ướt tay Shion.

"... Shion."

Nezumi gọi tên Shion, xen lẫn những tiếng rên.

"... Cứu tôi."

Tiếng rên như một cái tát đau điếng vào má Shion khiến cậu bừng tỉnh.

Nhức nhích đi nào. Khoan kêu khóc đã, hãy làm gì đi. Mà không làm được gì ngoài việc ngồi ôm cậu ấy sao?

Cậu cắn môi dưới, dồn sức vào hai cánh tay, đặt Nezumi nằm xuống sàn. Cậu mở phanh áo nó ra, sờ vào gáy nó. Tuy ướt đầm mồ hôi nhưng không có gì bất thường. Không nổi nốt đồi mồi của người già, cũng không có u cục. Cậu ghé tai vào ngực nó nghe nhịp tim, đếm mạch đập. Nhanh hơn bình thường nhưng không rối loạn, không khó thở hay nôn mửa, cũng không có dấu hiệu ngạt thở. Còn ý thức thì sao?

Shion ngồi sụp xuống, nắm lấy tay Nezumi.

"Nezumi, cậu nghe thấy tiếng tôi không?"

Nghe thấy đi. Để tiếng của tôi đến được với cậu. Hãy mở mắt ra và trả lời đi.

"Tôi sẽ cứu cậu. Tôi nhất định sẽ cứu cậu."

Lần này là tôi cứu cậu. Vì thế nên, xin cậu đấy. Đáp lại đi. Làm ơn trả lời tôi đi. Không, cậu phải trả lời tôi!

"Nezumi!"

"Chưa bao giờ có kiểu đột biến như thế. Hơn nữa, chúng hoạt động trong thời tiết lạnh giá, một hiện tượng trái lẽ tự nhiên."

Shion bỗng dừng lại, cúi đầu im lặng. Dường như đang chìm trong suy nghĩ.

Tốt nhất không nên làm phiền cậu ấy.

Nezumi nghĩ. Nó hớp ngụm nước nóng. Dù sao thì ngày hôm nay đã kết thúc. Nó không biết ngày mai sẽ ra sao. Chính vì thế nên thật vô nghĩa khi nơm nớp sợ sệt, lo toan cho ngày mai. Nó không tin vào thần linh. Nó hiểu hơn ai hết thứ muốn người gọi là số phận kia mục ruỗng tới mức nào. Nó không định y lại vào những thứ như vậy. Phó mặc cho dòng chảy số phận ư? Nếu bỏ cuộc và dừng chống cự, nó sẽ rơi xuống như con diều đứt dây, cứ thế rơi cho đến chết, hoặc rơi tới nơi đợi chờ cái chết.

Nó sẽ tiếp tục chống cự. Đã bao lâu rồi kể từ ngày nó quyết định như vậy? Nó sẽ không ngừng đấu tranh, dứt khoát không từ bỏ quyết tâm chiến đấu, nín thở đối mặt với ngày mai vô định. Nó cũng từng chìm đắm trong suy nghĩ giống như Shion lúc này. Nó phải công nhận rằng Shion thực sự đang nghiêm túc kháng cự, đấu tranh hết mình. Tuy đôi lúc còn vụng về, lóng ngóng và ngây thơ đến khó tin, nhưng cậu vẫn đang chiến đấu. Shion bám trụ theo cách riêng của mình, không hề nghĩ đến việc chạy trốn khỏi cuộc chiến, và cũng chưa từng né tránh. Nezumi thừa nhận Inukashi nói đúng, rằng nó có hơi thần phục Shion.

Ánh lửa lò hắt lên làm mái tóc trắng của Shion sáng lấp lánh màu cam. Tuy không nói ra miệng nhưng Nezumi rất thích mái tóc đó. Đẹp hơn tóc màu đen rất nhiều, nó nghĩ vậy.

Có lẽ nó nên chạm nhẹ vào mái tóc ấy và bảo rằng sẽ đi ngủ trước. Tốt nhất là nên biến mất vào lúc này để khỏi làm phiền màn đấu tranh tư tưởng

của Shion.

Nó vươn tay ra.

Chợt, một tia sáng lóe lên trong đầu. Hơi thở nghẹn lại. Cơn gió mạnh thốc xuyên qua não. Người nó chao đảo. Nó bắt đầu ngã rồi đổ nhào xuống. Ý thức bị cơn gió cuốn đi.

"Nezumi!"

Nó nghe thấy tiếng hét của Shion. Cùng lúc, một bài hát vang lên. Có ai đấy đang hát. Ai đấy đang hát một bài hát nghe như tiếng gió...

"Dừng lại... Dừng lại đi."

Nó muốn bịt chặt tai nhưng tay không thể cử động. Nó như bị hút vào một hố sâu. Là thứ gì, chuyện gì đang xảy ra?

Trước mắt nó hiện lên một cảnh vật ngập màu xanh lá. Mùi cỏ hăng hăng do nóng xộc vào mũi. Cây cối rậm rạp, lá dương xỉ san sát thành từng khóm. Tầng tầng lớp lớp cỏ và lá cây tạo nên những gam màu xanh khác nhau, bao phủ khắp mặt đất. Và rồi, nó nghe thấy một bài hát vọng lại từ đằng xa. Bài hát? Đó có phải bài hát không nhỉ? Là tiếng hát. Chắc chắn rồi... Nhưng xen lẫn trong tiếng hát ấy là tiếng vỗ cánh vo ve. Vô số côn trùng đang bay khắp nơi.

Thứ tiếng này, bài hát này, cảnh vật này, mình đã gặp ở đâu rồi. Ở đâu đó...

Không ổn, mình đang bị hút vào sâu hơn.

"Không!"

Có tiếng kêu thất thanh. Là mình ư? Mình đang bám chặt lấy cái gì đó. Có

người đang ôm lấy mình.

Đó là sợi dây sinh mệnh. Nhất định không được buông ra.

Nó dồn sức, dùng ngón tay bấu chặt.

Nỗ lực đeo đẳng ai đó khiến ý thức nó tỉnh táo đôi chút.

Shion.

Nó cố bám víu.

Shion... Cứu tôi.

Cánh cửa thang máy đóng vào không một tiếng động. Hai cánh cửa xanh xám vừa khép kín, Fura liền thở ra thật dài. Hai nhân viên Cục Trị an vẫn bất động ở hai bên hần, y như hai pho tượng đá.

"Tại sao..."

Dù biết có hỏi cũng vô ích, nhưng hần không chịu đựng nổi sự yên lặng này.

"Tại sao lại đưa tôi tới đây?"

Đúng như hần nghĩ, không ai trả lời.

"Đây... chẳng phải là Trại Cải tạo sao?"

Hần lại hỏi. Đầu gối run lẩy bẩy, cố gắng lắm mới trụ vững được.

Sáng nay, hần ra khỏi nhà như mọi ngày. Người vợ bế con trai tiến ra tận cửa.

"Khỏe miệng anh còn đau không?"

"Chuyện nhỏ ấy mà. Nhìn cũng chẳng nhận ra."

"Anh bất cẩn quá, ai lại để ngã rồi bị thương như thế."

"Em đừng nói với ai chuyện anh vấp ngã ở bậc cầu thang trong công viên nhé, xấu hổ lắm. Nhớ giữ bí mật không được kể cho ai đâu đấy."

Người vợ bỗng trở nên nghiêm túc.

"Anh phải cẩn thận vào. vết thương nhẹ thôi thì may, cứ nghĩ đến việc anh gặp bất trắc gì là em thấy sợ lắm."

"Không có chuyện gì đâu. Thôi, anh đi đây."

Hắn hôn má vợ và lên chiếc xe chờ sân của Ủy ban Quản lý Trung ương.

"Anh suy nghĩ đi nhé."

Chị vợ nói, ngay trước lúc hắn leo lên xe.

"Chuyện gì cơ?"

"Chuyện em đi làm lại ấy. Em định sang năm mới sẽ đi làm lại."

Vợ Fura vốn là nhân viên của Cục Giao thông. Từ lúc con trai được xác nhận có chỉ số thông minh vào hàng ưu tú và được đảm bảo một môi trường giáo dục hoàn hảo, chị ta nuôi ý định quay lại làm việc tại cơ quan.

"Chắc không thành vấn đề."

Tại No.6, gần như 100% phụ nữ có thể quay lại làm việc sau khi sinh nở, chỉ cần họ có nguyện vọng đó. Sếp trực tiếp của Fura cũng là một phụ nữ có hai con. Không phân biệt giới tính, mọi đánh giá và phân bổ vị trí đều dựa trên năng lực.

"Em cứ chuẩn bị quay lại làm việc đi là vừa. Dĩ nhiên nếu hỗ trợ được gì thì anh sẽ giúp."

"Cảm ơn anh. Em vui lắm."

Vợ hân hỉ mỉm cười. Đứa con trai ngộ nguậy trong lòng chị ta, vẫy vẫy tay về phía Fura.

"Cha ơi, có con bọ kìa."

"Hả?"

"Có con bọ đang bay. Nó màu đen."

"Trong tiết trời giá lạnh thế này sao? Ha ha, phải ấm hơn chút nữa côn trùng mới bay được."

Trời đã có nắng, nhưng những cơn gió bắc lạnh lẽo vẫn thổi. Đến chiều có khi còn tuyết rơi. Hôm nay chắc hẳn nên về nhà sớm.

Fura vẫy tay chào vợ con. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Một buổi sáng giống như mọi ngày. Ngoại trừ lòng bàn tay vẫn đau âm ỉ thì chẳng có gì thay đổi. Một buổi sáng như bao ngày khác.

Biến cố xảy ra ngay sau khi họ đi qua trạm kiểm soát của Kronos. Hai nhân viên Cục Trị an chặn xe họ lại và yêu cầu áp giải Fura đi.

"Thành thực xin lỗi, theo lệnh thị trưởng, chúng tôi phải thay đổi hành trình của ông."

Hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh vệ nói năng thật lịch sự nhưng vô cùng đanh thép, hoàn toàn không cho Fura cơ hội phản đối.

Hân rùng mình ớn lạnh, lạnh tê tái, nhưng không phải do gió bắc đang

thôi.

"Mời ông chuyển sang xe của chúng tôi."

"Tôi sẽ đi đâu?"

"Thị trưởng đang đợi ông."

"Vậy là đến Tòa thị chính sao? Nếu thế thì cần..."

"Chúng tôi sẽ đưa ông đi."

Thế là Fura lên chiếc xe của Cục Trị an.

"Tôi xin phép."

Sau lời nói lịch sự ấy, mắt Fura bị bịt kín. Cái bịt mắt đặc biệt chặn toàn bộ ánh sáng, đẩy hẳn vào một thế giới tối đen.

Giống như bóng tối ở West Block. Không, khác hoàn toàn Bóng tối ở West Block sâu hơn và đẹp hơn nhiều. Nó sâu thăm thẳm. Trong hố sâu ấy có thứ gì đó đang lẩn trốn. Nó đáng sợ, ma quái, nhưng cũng thật hấp dẫn. Cảm giác đâu đâu cũng đầy bí ẩn ấy cuốn hút Fura. Hẳn vượt qua bức tường đến West Block không chỉ để tìm vui với các cô gái, mà còn tận hưởng bóng tối ở đó. Lần đầu tiên hẳn nhận thấy có gì đấy đang len lỏi trong khoảng tối nơi góc vườn nhà mình là vào hồi ba tuổi. Bấy giờ mẹ mắng hẳn thậm tệ, rằng trên đời này chẳng có gì lạ lùng hết, không được nói những điều ngu ngốc như vậy nữa. Cha mẹ hẳn thường ngày rất dễ tính, hiền như bột, hôm ấy bỗng như hóa thành người khác, nổi trận lôi đình và mắng xối xả con trai mình.

Từ bấy trở đi, Fura không dám nhắc lại chuyện có thứ lẩn khuất trong bóng tối nữa. Hẳn quên lãng nó tự lúc nào. Rồi khi đến West Block, đối mặt với bóng tối thật sự, hẳn vừa sợ hãi vừa vui mừng. Những kí ức và cảm xúc

vùi lấp ngày thơ ấu bằng sống dậy. West Block đã hút mất hồn hân.

Niềm say mê ấy liệu có khiến mình mất mạng?

Chính quyền thành phố đã phát giác ra việc qua lại West Block rồi chẳng?

Nếu vậy thì mình sẽ ra sao? Làm giả thông tin là trọng tội, bị phát hiện coi như xong đời.

Mình sẽ bị tước hết bằng cấp, xóa mọi đặc quyền và tổng cổ khỏi Kronos...

Nghĩ đến tình huống xấu nhất, Fura bỗng thấy bình tĩnh lạ thường. Bằng cấp, đặc quyền hay Kronos đều chẳng khiến hân thấy luyến tiếc như bóng tối ở West Block. Lạ lùng làm sao. Bản thân hân cũng không tài nào hiểu nổi.

Tâm trí Fura bỗng hiện ra hình ảnh cậu thiếu niên kì lạ với mái tóc trắng. Cậu ta quả quyết nói rằng không có ý định quay về No.6. Bởi vì còn quá trẻ, thiếu chín chắn, thiếu hiểu biết nên cậu ta mới nói thế ư? Nhưng dù còn non trẻ và ngu ngốc, sao cậu ta dễ dàng từ bỏ một nơi như No.6 chứ? Đó là điều hân không hiểu nổi.

Mà chỗ phải đến xa thật đấy.

Nếu tới Tòa thị chính thì thời gian di chuyển thế này là quá lề mề. Fura dám chắc mình đã đi qua trung tâm thành phố từ lâu rồi.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Hân hỏi, giọng đầy lo lắng.

"Ngài thị trưởng gọi ông tới."

"Nhưng không phải đi qua Giọt Trăng rồi sao?"

"Xin giữ yên lặng. Nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

Đáp lại câu hỏi là một giọng cười khan, nghe còn đáng sợ hơn những lời lẽ hăm dọa.

"Hãy cho tôi biết lý do tôi bị bắt. Làm ơn. Nói cho tôi biết đi."

"Xin hãy im lặng."

Người đàn ông bên phải nói, người đàn ông bên trái vỗ nhẹ vào vai Fura.

Sau đó một lúc lâu xe mới dừng lại.

Fura xuống xe và ngồi vào một chiếc xe lăn điện, mắt vẫn bịt kín. Hắn được đẩy qua một hành lang dài. Một nơi vô cùng yên tĩnh, âm thanh duy nhất là tiếng động cơ rì rì của chiếc xe lăn điện. Chẳng biết do đôi giày có thiết kế đặc biệt hay do họ được huấn luyện, Fura không nghe thấy tiếng bước chân của hai nhân viên Cục Trị an. Hình ảnh đầu tiên Fura nhìn thấy sau khi xuống khỏi xe lăn và tháo bịt mắt là cánh cửa thang máy đang đóng lại. Hắn nhìn thấy bên kia cánh cửa là một căn phòng ộp kính, với những nam nữ mặc đồ trắng.

Bệnh viện ư? Không, lẽ nào...

Tại sao lại đưa tôi tới đây?

Đây là Trại Cải tạo?

Hắn tiếp tục hỏi những câu không lời đáp.

Ai đó làm ơn cho tôi biết đi!

Thang máy dừng lại.

Nãy giờ nó đi xuống lòng đất.

Trại Cải tạo. Trong lòng đất. Cơ sở mới được xây dựng. Thang máy mới tinh.

Mình sắp bị truy cứu trách nhiệm vì đã lợi dụng quyền hạn làm giả thông tin. Đích thân thị trưởng sẽ nhắc nhở, cảnh cáo, trừng phạt...

Không. Không đơn giản như vậy.

Nỗi sợ hãi lan ra khắp người.

"Cho tôi về!"

Hắn vùng vẫy.

"Thả tôi ra! Cho tôi ra khỏi đây!"

Hắn thấy nhói lên sau gáy. Dòng điện truyền vào người khiến toàn thân hắn tê liệt.

"Đã bảo im lặng cơ mà."

Fura lại nghe thấy tiếng cười khan của tên nhân viên Cục Trị an.

"Tất cả đã sẵn sàng."

Người đàn ông mặc áo trắng quay đầu lại nói. Thị trưởng đầu tiên của No.6 đưa tách cà phê bằng sứ trắng lên miệng, nhấp một ngụm.

"Ừ, được rồi..."

"Sao thế? Có chuyện gì vậy? Sắc mặt anh không được tốt lắm."

"Tại gần đây bận bịu quá."

"Mệt à? Không ổn rồi. Mệt mỗi kéo theo nhiều bệnh lắm. Anh không được chủ quan đâu. Lát nữa tôi kê đơn thuốc cho anh."

"Làm phiền anh."

"Dự án sắp sửa hoàn tất rồi. Từ giờ đến lúc đó, à không, cả sau đấy nữa lúc nào anh cũng phải thật khỏe mạnh. Thôi, chúng ta đi chứ?"

Thị trưởng đặt tách xuống. Chiếc tách tưởng chừng không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đây là một món đồ giá trị, với những họa tiết vô cùng tinh xảo chạm trổ ở mặt sau tay cầm.

"Vậy chúng ta vẫn làm chứ?"

Đáp lại câu hỏi của thị trưởng, người đàn ông áo trắng mở to mắt, gật đầu thật mạnh.

"Đương nhiên rồi."

"Nhưng tình hình lần này khác với đứa con gái lần trước... À, nhân tiện nhắc đến, con bé sao rồi?"

"Con bé ấy hả? Vẫn khỏe. Mất hơi nhiều thời gian nhưng chắc nó sẽ sớm tỉnh lại thôi. Quả là một cô gái đẹp, tôi bắt đầu thấy hứng thú, chắc chắn sẽ đối đãi tốt với nó."

"Nó cũng là công dân ưu tú nhưng còn đang đi học. Lần này là một cán bộ đương chức."

"Một cán bộ ưu tú đương chức sẽ có ích theo nhiều nghĩa khác nhau. Nhưng chẳng phải theo điều tra của anh, hẳn là sản phẩm lỗi sao? Dù đã thể trung thành với thành phố nhưng hẳn lại có hành động phản bội chúng ta."

"Phải, hắn đã sang West Block mà không có lý do rõ ràng. Trên mặt và tay hắn có vài vết thương, có lẽ do bị tấn công lúc ở đây. Khả năng hắn sửa đổi, làm giả thông tin là rất cao, đích thực có hành vi phản bội thành phố."

"Thế thì chúng ta càng phải trừng phạt hắn."

"Bằng cách này sao?"

"Fennec."

Ông ta gọi thị trưởng bằng biệt danh cũ.

Thị trưởng chợt nhớ ra, biệt danh của mình, chính là do người này đặt. Theo tên của loài cáo nhỏ sống trong sa mạc.

Người áo trắng đặt tay lên vai thị trưởng.

"Fennec, anh sắp trở thành vua đây."

Người đàn ông cao lớn cúi xuống và nói thật nhanh.

"Thời đại anh lãnh đạo thành phố với tư cách thị trưởng kết thúc rồi. Từ nay về sau, anh là nhà vua thống trị thành phố này."

"Tôi hiểu."

"Vậy sao anh còn do dự? Bỏ đi một hay hai phế phẩm có gì quan trọng đâu."

"Anh nói phải."

"Với lại, đây cũng là cống hiến. Được cống hiến cho chúng ta chính là vinh dự của hắn."

Ông ta tiếp tục thì thầm.

Anh sẽ trị vì như một vị vua tối cao.

Thị trưởng gật đầu, ưỡn ngực đầy hãnh diện. Người áo trắng lại giục ông đi nhanh hơn.

Đó là một căn phòng trống trơn mang tên Phòng thí nghiệm số 1. Căn phòng được bao quanh bởi bốn bức tường bằng hợp kim đặc biệt bóng loáng, không có lấy một ô cửa sổ. Nội thất duy nhất trong phòng là một chiếc ghế, trên đó có một người đàn ông bị trói chặt. Có thể thấy sự sợ hãi và hoảng loạn cuộn xoáy trong đôi mắt hắn.

Cách một bức tường, người ta vẫn nắm rõ tình hình trong căn phòng đó.

Người đàn ông áo trắng gõ nhẹ lên tấm bảng điều khiển chứa đầy nút bấm và đèn. Những ngón tay trắng trẻo thon thả gõ xuống theo nhịp, như thể đang biểu diễn trên phím đàn.

Cạch, cạch, cạch, cạch cạch, cạch, cạch, cạch, cạch cạch...

Là bản nhạc gì vậy? Mà nhìn thế nào thì tấm bảng kia trông cũng thật tạm bợ. Chẳng khác gì một món đồ chơi hỏng. Không thể có thắm mỹ hơn một chút sao?

Những ngón tay dừng lại. Người áo trắng mỉm cười.

"Làm thế nào đây, Fennec?"

"Chuyện gì?"

"Anh sẽ đưa ra phán quyết với tư cách thị trưởng chứ?"

"Không cần thiết."

"Tên tội phạm đáng thương kia vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Trông kìa, hẳn ta hoảng sợ đến tội nghiệp. Anh không định cứu hẳn ư?"

"Cứu? Ý anh là sao?"

"Là cho hẳn cơ hội thừa nhận tội lỗi của mình để cầu xin Thượng đế tha thứ."

Thị trường nhăn mặt.

Những lúc thế này, người áo trắng lại nói ra những điều khó hiểu. Độ là thói quen quái gở cố hữu của ông ta.

"Anh có tin vào thần linh không?"

"Đời nào. Nhưng có những người luôn muốn được thần linh tha thứ trước khi chết và lên đường trong thanh thản, không phải sao?"

"Cũng có thể, nhưng những người đó không tồn tại ở No.6."

"À phải. Tôi đã nói những lời dư thừa rồi."

"Khi nói như vậy, anh chẳng giống anh chút nào."

"Thứ lỗi nhé. Giờ bắt đầu thôi."

Các ngón tay vừa thoăn thoắt gõ nhịp trên bảng khiến giờ nhẹ nhàng ấn vào nút bấm. Một phần bức tường biến thành màn hình trắng. Trên đó hiện lên hàng loạt con số và đường kẻ.

"Đây là số liệu về tình hình hiện tại của phạm nhân. Nhịp tim, sóng não, hiện tượng co cứng cơ, thông số của tất cả các bộ phận trên cơ thể hẳn đều ở đây."

"Vậy sao?"

"Lúc này trong phòng đang phát ra một tần số âm thanh mà con người không thể nghe thấy. Âm thanh vốn là sự dao động trong không khí. Với con người thì dao động đó được truyền từ màng nhĩ qua xương búa, xương đe, xương bàn đạp và đến ốc tai. Anh biết giới hạn tần số âm thanh mà con người có thể cảm nhận chứ?"

(Ba xương nhỏ nằm ở phần tai giữa)

"Trông chẳng có gì thay đổi cả."

Thị trưởng tiến lên một bước, mắt sát sao theo dõi diễn biến trong căn phòng bên cạnh.

Chẳng có gì thay đổi. Ngoài việc người đàn ông bị cố định trên ghế lúc trước dáo dác nhìn quanh đây lo lắng giờ đã nhìn xuống chân.

"Không cần nóng vội. Nó đang bắt đầu rồi, nhưng cần thêm chút thời gian. Sao anh không ngồi xuống đi."

"Khỏi."

"Làm thêm tách cà phê nữa nhé? Tôi có hạt cà phê hảo hạng đấy."

"Anh uống cà phê ở đây à?"

"Hay anh thích rượu hơn?"

"Không, khỏi cần."

"Dường như anh không có hứng nghe tôi diễn giải."

"Xin lỗi, tôi không mấy quan tâm đến các bộ phận của cơ quan thính

giác."

Người áo trắng nhún vai và giữ im lặng. Vẫn không có gì xảy ra.

"Có phải đã thất bại không?"

Thị trưởng hỏi một cách thận trọng.

"Thất bại? Tôi ư? Anh chẳng biết đùa gì cả, Fennec."

"Nhưng..."

Người áo trắng đánh mặt. Gương mặt vốn tái nhợt trông càng xanh xao. Gân hai bên thái dương giãn giãn.

Phải rồi, ông ta ghét từ "thất bại" hơn hết thảy. Ghét cay ghét đắng, như thể từ đó có khả năng gây tổn hại đến ông ta vậy.

Chủ đề câu chuyện nhanh chóng thay đổi.

"Vụ việc lần trước có vẻ lắng xuống rồi. Không thấy báo cáo gì thêm."

"Từ nay về sau sẽ không xảy ra tai nạn như thế nữa."

"Anh chắc chứ?"

"Dĩ nhiên."

"Nhờ cả vào anh đấy. Nếu từ giờ, bọn chúng vẫn tiếp tục hoạt động thì rắc rối to."

"Đó là trường hợp ngoại lệ."

"Tại sao có ngoại lệ xảy ra? Lại còn xảy ra với những người không có thông tin được lưu làm mẫu vật?"

"Thời kì đầu của dự án có một vài sai sót, nhưng không quá đáng lo. Chỉ là một trường hợp ngoài ý muốn thôi. Anh nhìn kia."

"Hả?"

"Bắt đầu rồi."

Người áo trắng chỉ về phía căn phòng kia.

Trên chiếc ghế, người đàn ông bị gọi là tội phạm uốn cong người về trước, lắc đầu qua lại dữ dội và la hét gì đó.

"Anh muốn nghe tiếng không?"

Người áo trắng đặt ngón tay lên một nút màu xanh.

"Thôi khỏi, thế này là được rồi."

Thị trưởng hơi hoảng hốt, nhưng vẫn cố gắng che giấu cảm xúc của mình.

Nếu có thể thì ông chẳng muốn chứng kiến cảnh tượng trước mặt chút nào. Ông muốn ra khỏi căn phòng nhặt nhéo này ngay lập tức và trở về văn phòng của mình. Văn phòng trên tầng cao nhất tòa Giọt Trắng, với những nội thất cao cấp và phong cảnh đẹp tuyệt bên dưới, mới là nơi thích hợp nhất dành cho ông.

"Này, anh nhìn cho kĩ. Nó ra rồi kia."

Giọng người áo trắng run lên, bộ dạng như thể bị hớp hồn.

Người đàn ông trên ghế không còn cử động. Nhanh quá, thị trưởng nghĩ. Tóc hăn chuyển sang màu trắng rồi rụng xuống như không còn chút sức sống nào. Trên lớp da mỏng lác đác xuất hiện những nốt đồi mồi của tuổi già. Từ chỗ đang đứng ông vẫn thấy rõ.

"Để tôi phóng to lên. Nhìn này."

Người áo trắng hất cằm về phía màn hình. Trên đó đang chiếu cận cảnh người đàn ông gục đầu xuống. Đôi mắt mở to, miệng méo xệch, hằn mang gương mặt của một người đến lúc chết vẫn không biết điều gì đã xảy ra với mình. Các nốt màu nâu rải rác khắp mặt, những nếp nhăn hằn sâu. Từ khe miệng hé mở chìa ra những cái răng chỉ chực rụng xuống. Nhìn thế nào cũng giống một ông lão gần trăm tuổi. Đẳng gáy nổi rõ một cục u màu đen đang động đậy. Âm thanh đã tắt đi, nhưng Fennec cảm giác những tiếng cấn xé thịt người đang nổi lên ong ong trong tai mình.

Chui ra rồi.

Những chiếc cánh lấp lánh ánh bạc, bộ râu, những cái chân ngo nguậy không ngừng, một con ong được sinh ra từ cơ thể người.

"Phải bắt nó rồi."

Người áo trắng thì thầm, vẫn đắm say với cảnh tượng trước mắt.

Một bong bóng trong suốt xuất hiện từ dưới chiếc ghế. Đó là robot bắt giữ, hình cầu, đường kính mười centimet. Nó trôi lững lờ như bong bóng xà phòng, rồi bắt lấy con ong khi nó vừa đập cánh bay ra.

"Thành công rồi!"

Người áo trắng kêu lên, rưng rưng nước mắt vì vui sướng.

"Cuối cùng cũng thành công! Không, là tiến thêm một bước tới gần thành công! Nhưng rõ ràng là chúng ta đã có một bước tiến lớn đấy, Fennec!"

"Đúng vậy, chúc mừng nhé."

"Tuy chưa thể nói là hoàn hảo, nhưng thành công vẫn là thành công. Chỉ

một chút nữa thôi là chúng ta có thể điều khiển chúng một cách hoàn hảo. Ấp trứng, sinh trưởng, mọc cánh, rồi sinh sản. Tất cả sẽ nằm trong tầm kiểm soát. Chúng ta sẽ điều khiển được chúng theo ý muốn của mình. Thật tuyệt vời. Cuối cùng, cuối cùng cũng tiến xa được đến mức này rồi!"

Người áo trắng nắm tay thật chặt, đi đi lại lại trong phòng, mặt đỏ ửng vì phấn khích còn môi thì tái nhợt.

"Với những mẫu vật trước, chúng ta đều không thể khống chế giai đoạn mọc cánh. Kể cả trường hợp đầu tiên hay trường hợp người làm công của phòng quản lý công viên cũng vậy, chúng ta chỉ có thể dự đoán thời gian mọc cánh. Từ đó đến nay đã mấy tháng trôi qua rồi? Chỉ sau vài tháng mà đã được như thế. Ôi, quãng thời gian dài cho tới ngày hôm nay giống như một giấc mơ vậy. Đến mức này rồi thì chỉ còn một chút nữa thôi. Một chút nữa..."

Người ta nói giữa thiên tài và kẻ điên là một giới mong manh. Quả nhiên là đúng.

Thị trưởng rời mắt khỏi người đang vừa lăm bắm một mình vừa đi đi lại lại, nhìn sang Phòng thí nghiệm số 1 ở bên kia bức tường. Có lẽ nó nên được đặt tên là phòng hành quyết.

Thi thể đã biến mất, được đưa tới phòng giải phẫu, ghế cũng tự động thu hồi. Căn phòng biến thành một khoảng không trống trải, chẳng còn dấu vết nào của sự chết chóc. Không còn gì ngoài một không gian trống vắng.

"Không được, mình không được quá vui mừng. Có thể kiểm soát hoàn toàn quá trình mọc cánh không có nghĩa là đã giải quyết hết mọi vấn đề. Đương nhiên rồi. Vẫn còn một vấn đề lớn nữa. Chuyện đó tính sao bây giờ... Fennec!"

Người áo trắng gọi biệt danh của thị trưởng bằng giọng cao vút đầy phấn

khích. Cảm giác chán ghét bỗng biến thành mũi kim đâm vào người thị trưởng.

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn thêm người."

"Để làm mẫu vật?"

"Mẫu vật cũng cần thêm."

"Chủng loại thế nào, số lượng bao nhiêu?"

"Lần này tôi không cần chọn loại, thay vào đó cần số lượng hơn."

"Không phải người trong thành phố có được không?"

"Được hết. Số lượng hơn chất lượng. Là số lượng đó, Fennec."

"Đúng lúc quá. Sắp tới sẽ có một cuộc quét dọn."

"Quá tuyệt! Anh nhanh lên nhé. Phải rồi, tôi còn cần nhân tài nữa."

"Nhân tài..."

"Những nhân viên ưu tú! Tôi cần các nhân viên tin tú có bộ óc siêu việt trợ giúp cho tôi."

"Số người hiện tại ở chỗ anh chưa đủ hay sao?"

"Làm sao mà đủ được. Cần thêm nhiều người giỏi nữa."

"Chuyện này khó đấy. Số lượng nhân viên ưu tú vốn có hạn, nếu tôi điều thêm người đến đây nữa thì sẽ thiếu hụt trầm trọng."

"Phải đặt việc của tôi lên ưu tiên hàng đầu!"

Người đàn ông áo trắng hét, đúng lúc đó đèn trên tường nhấp nháy.

"Xem ra phòng giải phẫu đã sẵn sàng. Tôi phải đi đây. Còn anh thì sao?"

"Tôi sẽ quay về Giọt Trăng."

Vì đây là nơi thuộc về tôi.

"VẬY À? TRÔNG CẬY CẢ VÀO ANH. PHẢI ĐỦ CẢ MẪU VẬT VÀ NHÂN LỰC ĐÂY NHÉ."

Một phần của bức tường im lìm mở ra, người áo trắng rời khỏi phòng.

Liệu có thực sự cần thiết không?

Mỗi nghi ngờ nảy lên trong đầu thị trưởng. Bởi nó xuất hiện quá đột ngột, ông bỗng thấy khó thở, phải đưa tay ôm ngực.

Mình có thực sự cần hẳn ta không? Cả dự án đó nữa. Chẳng lẽ mình không thể thống trị vùng đất này nếu không dựa dẫm vào hẳn ta và dự án của hẳn?

Ông hít thở sâu nhiều lần để ổn định nhịp thở, mắt chăm chú nhìn căn phòng trống trước mặt. Hành hình người đàn ông kia xong, giờ mình sẽ giải quyết hậu quả thế nào đây?

Ông ngẫm nghĩ.

Sẽ thế nào nếu thông báo người đó bị xử tử chứ không phải chết vì bệnh như mọi khi? Phải để toàn thể cư dân thấy điều gì sẽ xảy ra với những kẻ có ý định lừa dối, không ngoan ngoãn phục tùng, những kẻ phản bội vi phạm luật lệ của thành phố Thánh No.6. Phải cho chúng thấy rõ, dù chỉ một sợi tóc mọc

trái ý thị trưởng cũng không được dung thứ. Phải củng cố quyền lực, để nó lớn mạnh tới mức không ai dám khinh nhờn. Kẻ nào dám dị nghị hoài nghi sẽ bị bắt giữ. Nếu tình thế bắt buộc thì đóng cửa luôn hội đồng thành phố.

Sẽ ra sao nhỉ? Người dân có chống đối không? Những người trước giờ luôn sống cuộc đời không biết đến chống cự hay phản đối liệu có ý chí và khả năng tranh đấu? Liệu những công dân yêu quý của ông, trung thành như chó và yếu ớt như mèo con ấy có dám đứng lên chống lại ông?

Một nụ cười hiện trên môi ông.

Không thể nào.

Không đời nào có chuyện đấy. Chúng sẽ chỉ biết sợ hãi, quy phục trước sức mạnh của mình.

"Thưa thị trưởng, sắp tới giờ họp rồi."

Giọng thư kí vang ra từ cái loa cài đặt bên trong huy hiệu thành phố.

"Tôi biết rồi."

"Xe đang đợi sẵn ạ."

"Tôi sẽ ra ngay."

Không được nôn nóng. Vất vả lắm mới có được ngày hôm nay. Mình không thể vội vàng. Phải bước từng bước thật thận trọng và khéo léo.

Thị trưởng tiến về phía bức tường. Cửa mở, dẫn ra một hành lang màu bạc sáng lờ mờ.

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 4

4. Sân khấu tai ương

Hỡi các quý cô đáng yêu của giữa chúng ta, lòng nhân từ luôn được ca ngợi, cũng giống như nhờ có công lý thiêng liêng mà sự'độc ác luôn bị trừng trị nghiêm khắc. Và để làm rõ hơn điều này, để xua đi sự tàn nhẫn trong tâm hồn của tất cả chúng ta, tôi xin mạn phép kể cho các cô nghe một câu chuyện thú vị nhưng cũng không kém phần cảm động.

- Decameron, Giovanni Boccaccio

(Tập truyện ngắn của nhà văn, nhà thơ người Ý Giovanni Boccaccio (1313-1357) gồm 100 câu chuyện mang nhiều sắc thái bi hài, thực ảo đan xen, với hơn hàng nghìn nhân vật thuộc nhiều tầng lớp trong xã hội bấy giờ)

Nó đang đi giữa một vùng thơm mùi cỏ. Nó cúi nhìn đôi chân nhỏ nhắn của mình, cỏ cao tới tận vai, mọc rậm rạp đến mức như chôn vùi thân hình bé nhỏ của nó. Ngước mắt lên, nó thấy bầu trời xanh ngắt cao vợi vợi. Gió lạnh, trời nóng vô cùng.

Ai đó đang gọi tên nó.

Tên thật của nó, cái tên lâu lâu rồi chưa được dùng đến. Không khí chuyển động, gió lay đùa ngọn cây cao vượt đầu nó. Mùi cỏ càng lúc càng nồng.

Là ai đang gọi vậy? Ai biết tên thật của nó?

Nó nghe thấy tiếng hát cùng tiếng vỗ cánh của côn trùng. Những cái bóng màu đen lướt qua trước mắt nó.

Một con. Một con nữa. Lại một con nữa. Hàng trăm nghìn con côn trùng bay tán loạn trên nền trời xanh, vẽ nên những vòng tròn. Đến gần rồi lại tách ra, bay tỏa bốn phía rồi tụ vào một chỗ.

Là nhảy múa.

Chúng đang nhảy múa theo giai điệu.

Đến đây nào.

Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Ta sẽ dạy con hát. Dạy cho con khúc hát để tiếp tục sinh tồn. Hãy đến đây nào.

Ai đó đang gọi tên nó, mời gọi nó. Giọng nói thân quen quá. Nhưng nó không cử động được.

Tiếng vỗ cánh mỗi lúc một dày, vo vo vọng vào tai nó. Không gian rung chuyển. Những cái bóng màu đen nhảy múa điên cuồng.

A, khung cảnh này...

"Nezumi!"

Nó bị kéo trở lại bởi một lực rất mạnh và vô cùng chân thực.

Bài hát, tiếng gọi, tiếng vỗ cánh và cả mùi cỏ cây hăng hăng đều nhạt nhòa dần rồi biến mất.

Ánh sáng chớp chờn chiếu vào mắt nó, đằng sau gáy nó chườm một tấm

khăn lạnh. Thật dễ chịu.

"Shion..."

"Cậu tỉnh rồi à? Có nhận ra tôi không?"

"Ừ, có."

"Cậu biết chúng ta đang ở đâu chứ?"

"Trên giường... cậu đưa tôi lên đây hả?"

"Ba cộng bảy bằng mấy?"

"Gì cơ?"

"Phép cộng đó. Ba cộng thêm bảy bằng bao nhiêu?"

"Chuyện gì thế? Cậu đang đố tôi à?"

"Trả lời nghiêm túc nào. Ba cộng bảy bằng mấy?"

"Mười..."

"Ừ, đúng rồi. Tiếp, ba nhân bảy bằng?"

"Shion, nghe này..."

"Ba nhân bảy bằng bao nhiêu? Trả lời tử tế đi."

"Hai mươi mốt."

"Đúng. Vậy bữa tối nay cậu đã ăn gì?"

"Gọi là bữa tối thì nghe xa xỉ quá. Xem nào, hai lát khoai sấy và một ít

sữa dê. Còn chôm được của Inukashi một gói bánh iu. Suýt nữa bị nó xua chó cắn rồi."

"Có chóng mặt không?"

"Không hề."

"Buồn nôn?"

"Tôi ổn mà."

"Không đau đầu chứ?"

"Không."

"Chuyện gì đã xảy ra? Cậu có nhớ cảm giác lúc ngã xuống không?"

Nó nhìn chăm chăm vào mắt Shion. Đáy mắt cậu lấp loáng nét cứng cỏi, khiến nó không khỏi liên tưởng tới mặt hồ đóng băng.

"Thấy... gió thổi."

"Gió ư?"

"Gió thổi, cuốn đi cả linh hồn."

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Hồi đất mẹ, hồi gió mưa, bầu trời và ánh sáng

Hãy lưu giữ tất cả ở nơi đây

Người đó hình như đang hát bài hát ấy.

Nó không nhớ rõ nữa. Bây giờ cổ họng nó khát khô tới mức đau rát.

Một chiếc cốc trắng xuất hiện trước mặt, bên trong chứa đầy nước sạch. Nó uống cạn. Dòng nước mát trôi qua cuống họng, thấm vào cơ thể như cơn mưa rào tưới tắm mảnh đất khô cằn. Mùi vị ngon ngọt đến mức không thể diễn tả bằng lời. Nó thở một hơi và hỏi.

"Shion, có phải cậu lo tôi bị chấn thương sọ não không?"

"Tại cậu bỗng nhiên ngất mà, đương nhiên là tôi lo rồi."

Nezumi đưa tay sờ gáy rồi trượt xuống chạm vào phần ngực hở ra dưới chiếc áo sơ mi. Không có gì bất thường. Ít nhất nhìn bằng mắt vẫn thấy ổn.

"Không phải do ong kí sinh."

Shion thở phào nhẹ nhõm.

"Da và tóc cậu không thay đổi. Không phải là bọn chúng."

"Tiếc quá nhỉ. Có một bộ tóc giống của cậu cũng không tệ lắm."

"Đừng đùa vớ vẩn như thế. Cậu đã bất tỉnh nhân sự, dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nhưng đây không phải chuyện có thể cười trừ cho qua đâu."

"Chỉ là thiếu máu não thôi."

"Thiếu máu não? Cậu nói cậu chỉ bị thiếu máu thôi hả?"

"Cái giọng điệu đó là sao?"

"Nezumi."

Shion ngồi xuống giường và thở dài.

"Cậu đừng tự tin quá như thế."

"Về chuyện gì?"

"Đừng quá tự tin với bản thân. Đừng quên cậu cũng là con người bằng da bằng thịt, cũng có thể đổ bệnh hay bị thương. Tôi không phải bác sĩ, thiếu kiến thức về y học, nhưng kiểu ngất xỉu ban nãy của cậu tuyệt đối không chỉ do thiếu máu."

"Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tôi. Ngày mai phải tới bệnh viện khám tổng quát mới được. Nếu tôi nhập viện, được nằm phòng VIP trên tầng cao nhất, cậu nhất định phải đến thăm tôi đấy."

"Nezumi, tôi không đùa đâu."

"Nói nhiều quá!"

Nezumi quát. Bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại hét ầm lên như thế. Không phải nó không kiềm chế được cảm xúc hay ghét bỏ gì Shion. Nhưng giọng điệu của nó vô cùng gay gắt.

Nó chưa từng được quan tâm như thế, nó không muốn người khác lo lắng cho mình, bận lòng vì mình. Quan tâm, lo lắng, bận lòng... những cảm xúc rất dễ quy thành yêu thương, nên không cần thiết. Không có chúng, nó vẫn sống tốt.

Shion không hiểu điều này. Cậu sống ở đây và ôm đồm một đồng thứ không cần thiết. Có lẽ Nezumi phát cáu vì sự ngu ngốc của cậu.

"Đầu ngón tay cậu không bị tê chứ? Cũng không thấy sưng..."

Shion ấn nhẹ vào bàn tay Nezumi đang buông thõng trên giường. Cậu bình tĩnh, cẩn thận kiểm tra xem có dấu hiệu tê bì hay phù nề gì không, dường như chẳng thèm đoái hoài đến cơn giận của Nezumi.

Ngây thơ, ngu ngốc, lại chậm hiểu nữa.

Nó hất tay Shion ra, nhảy khỏi giường.

"Không được đâu, Nezumi. Đừng cử động đột ngột như thế."

"Tôi dạy cậu nhé."

"Hử?"

"Tôi sẽ dạy cậu khiêu vũ."

"Cậu đang nói gì thế? Nghiêng ngời thêm chút nữa đi!"

"Nào, lại đây."

Nezumi nắm tay Shion, kéo cậu đứng dậy rồi vòng tay qua eo cậu.

"Nhìn này, đúng như tôi nói."

"Gì cơ?"

"Tôi cao hơn cậu."

"Xạo. Đâu có chênh nhau là mấy."

"Hà hà, vậy thì thưa hoàng tử, ngài đã từng khiêu vũ chưa?"

"Chưa."

"Tôi cũng đoán thế. Chúng ta sẽ bắt đầu từ những bước cơ bản nhé. Nào, thẳng lưng lên, nâng cằm và đừng nhìn xuống dưới."

Nezumi bắt đầu ngâm nga một giai điệu.

"Tôi nói dừng lại mà. Nhảy nhót gì ở đây được. Nguy hiểm lắm! Cứ di chuyển lung tung trong căn phòng chật hẹp này không khéo chúng ta sẽ làm đổ đồng sách mất."

"Tôi không vựng về đến thế đâu. Nào, giờ thì xoay người. Lùi xuống. Lại xoay một lần nữa. Đấy, cậu làm được rồi kìa."

"Toàn là cậu dắt tôi đấy chứ."

"Như thế cũng tốt lắm rồi. Cậu di chuyển rất nhẹ nhàng. Bước lên, xoay người. Đó, dần dần cậu đã bắt được nhịp. Lặp lại các bước như lúc đầu nhé. Nhảy tiếp nào, nhảy đi, Shion."

Shion định nói gì đó nhưng lại thôi, im lặng nhảy theo sự dẫn dắt của Nezumi. Cậu lắng nghe giai điệu khe khẽ phát ra từ môi nó, chăm chú chuyển động theo bước chân của nó. Ánh lửa từ lò sưởi in bóng hai người họ. Lũ chuột nhắt nằm túm tụm lại với nhau trên chõng sách cao ngất ngưỡng, nhìn xuống dưới.

"Ồi."

Chân loạn choạng, Shion vấp ngã rồi nằm phịch xuống giường. Cậu thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi.

"Cũng mệt phết nhỉ. Thì ra khiêu vũ phải vận động toàn thân."

"Cậu không biết điều ấy à?"

"Không. Coi như tôi biết thêm một điều mới. Rồi sao nữa?"

"Gì cơ?"

"Tôi thở không ra hơi trong khi cậu vẫn chẳng hề gì. Cậu muốn nói thế phải không?"

"Ờ thì..."

"Thể lực, khả năng vận động hay sức bền của cậu đều hơn tôi nhiều, cho nên đừng lo lắng quá. Có phải ý cậu là vậy không?"

"Không đến mức phải nói thẳng ra, nhưng mà..."

Shion đứng dậy, đến trước mặt Nezumi, giơ tay. Một hành động trong tích tắc.

Ờ?

Cậu nắm lấy gáy Nezumi. Không hẳn là nắm, chỉ đặt nhẹ đầu ngón tay lên đó. Người Nezumi run lên như một con thú hoang bị mắc bẫy.

"Tôi cứ tưởng nó sẽ chui ra từ chỗ này."

Shion nói thầm. Giọng khàn đặc như nghẹn trong cuống họng.

"Lúc cậu ngã xuống, tôi đã tưởng vậy. Tôi nghĩ rằng cậu sắp chết. Không phải vì cậu đau, Nezumi."

"Hả?"

"Tôi lo lắng cho cậu không phải vì cậu mà là vì chính tôi. Vì muốn trốn chạy nỗi sợ hãi của mình nên tôi mới lo lắng cho cậu."

Shion buông tay. Bây giờ Nezumi mới nhận ra mình đã nín thở cho đến khi những ngón tay ấy buông xuống.

"Nezumi, tôi không biết rất nhiều điều, duy điều này là tôi biết rõ, mất cậu thì đáng sợ nhường nào. Có lẽ tôi sợ mất cậu hơn bất cứ ai. Tôi không chịu đựng nỗi sợ đó. Tôi chỉ muốn xác định cậu không biến mất khỏi tầm mắt

mình. Cậu cười nhạo hay coi thường cũng được, nhưng đây là những lời thật lòng của tôi."

Chẳng khác gì một lời tỏ tình thẳng thừng và đơn giản.

Tôi không sống nổi khi không có cậu.

Một lời tỏ tình trắng trợn và ngốc nghếch làm sao. Ngay lúc này đây, Shion đã phạm phải một sai lầm khi phơi bày sự ngây ngô, nhu nhược và yếu đuối của bản thân. Thế nhưng Nezumi chẳng thể cười nhạo hay khinh thường cậu. Không phải vì xúc động trước thái độ thành thật đó, cũng không phải xao xuyến bởi lời tỏ tình ủy mị kia.

Thật ra cậu ấy... là ai?

"Ngủ ngon nhé."

Shion cúi đầu, đi lướt qua người Nezumi.

"Tôi sẽ ngủ dưới sàn. Tóm lại, tối nay cậu hãy nghỉ ngơi cho thật khỏe. Cậu ra rất nhiều mồ hôi, chắc chắn là mệt hơn cậu nghĩ nhiều đấy."

"Ừ..."

Nezumi gượng gạo đáp. Khi bóng dáng Shion biến mất đằng sau đồng sách, nó bất giác đưa tay sờ gáy, hai vai thõng xuống theo tiếng thở dài.

Nó đã không tránh được.

Nó không tránh được bàn tay của Shion. Cổ là một trong những yếu điểm trên cơ thể người. Chỉ một vết thương hay lực tác động nhỏ vào đó là có thể lấy mạng người khác. Thế mà nó đã không thể hất bàn tay Shion khi bị cậu sờ gáy. Cậu chẳng có sát khí, nhưng không phải vì thế mà nó lơ là phòng bị, càng không phải nó thản nhiên đón nhận để những ngón tay đó chạm vào gáy

mình.

Nó không tránh được. Một người như nó, không ngờ lại để bị tóm một cách dễ dàng.

Không thể đoán biết, né tránh hay kháng cự lại hành động của Shion. Nó hoàn toàn bị khống chế. Nếu Shion là kẻ thù, nếu cậu muốn giết Nezumi, và bàn tay đó đang cầm dao thì chắc chắn Nezumi đã mất mạng rồi.

Nó sẽ chết khi chưa kịp kêu, chẳng kịp hét lấy một tiếng.

Mình sẽ bị giết chết.

Vào khoảnh khắc gáy mình nằm trong tay Shion, thứ cảm xúc cuộn cuộn dâng trào trong lòng Nezumi không thể nói là ngọt ngào. Nó hoảng sợ, chỉ sợ mà thôi.

Nó đã trải qua vô vàn tình huống nguy hiểm, bị dồn đến đường cùng chẳng biết bao nhiêu lần, nhưng nó chưa từng lâm vào cảnh sợ hãi đối thủ đến mức toàn thân cứng đờ như vậy .

Ánh mắt ấy, hành động ấy, cảm giác ngọt ngào ấy.

Đó là gì?

Nezumi nghiến chặt hai hàm răng.

Trong phòng vang tiếng lũ chuột nhắt chạy lằng xằng trên sàn.

"Yên lặng nào, Cravate, Tsukiyo. Lại đây."

Shion cất tiếng gọi chúng. Sau khi tiếng chần sột soạt và tiếng chuột kêu đều im bật, bên kia giá sách không còn âm thanh nào nữa. Cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

Tôi không sống nổi khi không có cậu.

Lời tỏ tình ngây thơ nhưng chân thành cùng hành động tóm lấy Nezumi mà chẳng tốn chút sức lực nào. Chỉ phút chốc, mọi cảm xúc trong mắt Shion biến mất. Đó không phải ánh mắt của một người đang bày tỏ yêu thương, mà là đôi mắt của thợ săn tóm lấy nhược điểm của con mồi. Có lẽ bản thân Shion không nhận ra.

Phải chăng mình mới là kẻ không biết gì?

Một cậu nhóc với trí não siêu việt và trái tim nhân hậu, lớn lên trong nhà kính, không hề biết đến thù hận, đấu tranh hay phản kháng. Cậu có thể dang tay ôm lấy người khác nhưng lại không thể làm tổn thương họ, có thể bảo vệ nhưng không thể tấn công. Cậu hoàn toàn không hợp với phá hoại, tàn nhẫn và máu lạnh, chỉ có thể trở thành vầng dương ấm áp. Không phải như vậy sao?

Nếu như không phải...

Nezumi không thể nhìn thấu bản chất của Shion. Cậu từng cứu giúp nó, và nó cũng cứu cậu, rồi sống chung với nhau, ngày qua ngày. Giữa họ có một sợi dây kết nối sâu sắc và bền chặt hơn bất cứ ai. Tuy chán ghét, ngờ vực mỗi liên kết đó nhưng Nezumi không tìm cách cắt đứt. Đâu đó trong trái tim Nezumi còn khao khát, thậm chí xem mỗi liên kết ấy là chỗ dựa.

Tôi sợ mất cậu hơn bất cứ ai.

Câu nói của Shion cũng chính là cảm nghĩ của nó. Tuy không muốn nhưng nó buộc phải thừa nhận. Dù vậy, ngày hôm nay, lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt, nó cảm giác mình đã lạc mất cậu bé tên Shion ấy.

Nezumi lại nghiêng chặt răng. Tiếng nghiêng răng ken két nghe nặng nề như những bánh răng gỉ sét đang chuyển động. Âm thanh ấy vọng vào sâu thẳm

tâm hồn.

Không phải lạc mất, mà nó chưa từng thấy được con người thật của cậu bé ấy. Nó chỉ nhìn thấy bộ mặt được ánh đèn sân khấu rọi sáng mà thôi. Từ trước đến nay, Nezumi nhìn rễ cây dưới lòng đất nhiều hơn đóa hoa bên trên, chăm chăm vào phần chìm trong bóng tối thay vì phần phơi bày ra ánh sáng. Nó vẫn luôn tự tin về khả năng đó của mình.

Thế nhưng nó bị lóa mắt.

Nó lóa mắt bởi nụ cười vô tư, không hề phòng bị và ánh mắt chân thành, đến nỗi không thấy được gì khác.

Không phải lạc mất, mà ngay từ đầu nó đã không nhìn thấu.

Nó nổi da gà.

Shion, cậu là ai?

Trong lòng nó cất tiếng hỏi cậu bé đang nằm quăn quắn bên cạnh lũ chuột.

Thật ra cậu là ai?

Chuyện xảy ra vô cùng đột ngột.

Trời âm u từ sáng, giăng đầy những đám mây nặng trĩu. Mặt đường đóng đầy băng, chẳng có dấu hiệu gì là sắp tan dù đã quá trưa. Tuyết rơi lất phất, những cơn gió lạnh thổi qua khu chợ West Block. Đó là một ngày như thế.

Một con chó già ở chỗ Inukashi đã trút hơi thở cuối cùng.

"Là một người anh em của mẹ tôi."

Inukashi lặng lẽ nói trong lúc đào cái hố trên mặt đất đóng băng.

"Vậy là cậu của Inukashi rồi?"

"Chắc vậy. Thế là lại mất đi một người có thể chia sẻ những kí ức về mẹ rồi."

"Nó cũng già lắm rồi."

"Ừ. Tính theo tuổi người chắc cũng gần một trăm. Có lẽ nó không phải chịu nhiều đau đớn. Tối qua còn thấy nó liếm mấy con cún con. Sáng nay lúc tôi dậy đã thấy người nó lạnh ngắt. Chẳng ai biết gì hết. Lũ cún con ngủ cùng thấy thân mình nó lạnh đi nên ngạc nhiên, mới sửa báo cho tôi biết. Chắc nó đã ra đi thanh thản."

"Nó đã sống rất vẻ vang."

"Phải, nó rất vĩ đại."

Mặt đất đóng băng cứng đơ đơ, cái xẻng cũ và miếng gỗ mục họ dùng để đào đều không ăn thua.

"Nezumi."

Shion ngược nhìn Nezumi đang ngồi vắt vẻo trên bức tường trong đồng đồ nát, cất tiếng gọi.

"Cậu rảnh thì giúp một tay đi."

"Tôi ư? Sao tôi phải đi đào mộ cho một con chó chứ? Thật vớ vẩn."

Inukashi khịt mũi.

"Kệ đi Shion. Tôi cũng chẳng muốn tên đó đào mộ cho chó của mình."

"Nhưng vẫn phải nhờ cậu ấy hát mà."

"Hát đưa tang à?"

"Phải. Để tiễn đưa linh hồn nó về trời. Được chứ hả Nezumi?"

"Bài hát đưa tang khá đắt đó. Ba đồng bạc."

Inukashi ném chiếc xẻng qua một bên, nhe răng gầm gừ.

"Mày có ngon thì xuống đây. Thằng khốn lòng tham không đáy! Tao phải cắn nát họng mày ra!"

"Mày chỉ cắn nát được miếng bánh mì mốc thôi. À, nhắc mới nhớ, hình như trong tủ ở phòng mày vẫn còn gói bánh quy. Tao lấy nó làm bữa trưa vậy."

"Đùa tao đấy à? Đợi đã! Động vào gói bánh là tao không tha cho mày đâu, Nezumi!"

Inukashi chạy rầm rầm trên đồng gạch đá, tức tốc đuổi theo, nhưng Nezumi mất dạng từ lúc nào.

"Ê, hai người đợi đã! Nezumi, cậu bảo tôi không được ra khỏi tầm mắt cậu cơ mà? Inukashi, cậu định bỏ mặc cậu của mình à?"

Chẳng ai đáp lại. Cuối cùng, Shion phải một mình đào hố và chôn chú chó già.

Khi Inukashi thở hồng hộc lao vào phòng thì Nezumi đã ung dung ngồi trên bàn với gói bánh trong tay rồi.

"Trả đây!"

Inukashi trợn mắt lườm Nezumi, trong lòng không nghĩ Nezumi sẽ chịu trả bánh. Nào ngờ Nezumi ném trả gói bánh ngay, khiến nó ngạc nhiên khôn

xiết.

"Sao vậy? Mày không đói à?"

"Ừa? Nếu bảo đói thì mày sẽ mời tao ăn chắc?"

"Năm mơ! Chó thì tao cho ăn, còn mày một miếng cũng đừng hòng!"

Inukashi cất gói bánh vào tủ. Cái tủ cũ ọp ẹp được khóa rất cẩn thận, thế mà Nezumi cạy ra nhanh như vậy.

Đúng là không thể mất cảnh giác với tên này được!

Inukashi khóa tủ lại, ngoảnh sang nhìn Nezumi, thấy nó vẫn ngồi nguyên tư thế cũ.

Inukashi nhặt một viên đá nhỏ từ dưới sàn lên. Trong một khách sạn đồ nát thì căn phòng này tương đối vững chãi, tường với sàn đều nguyên vẹn. Không chỉ che mưa che gió, còn là chỗ ở thuộc loại tốt nhất West Block. Dù vậy, căn phòng cũng đã bắt đầu xuống cấp, các viên đá nhỏ trang trí khảm trên tường bong ra gần hết.

Nếu nhìn kĩ sẽ thấy viên đá nhỏ được phủ một lớp sơn màu xanh ngọc bích. Inukashi nắm hờ viên đá trong lòng bàn tay.

"Nezumi."

Nezumi vừa quay lại, Inukashi đã ném thẳng viên đá vào mặt nó. Nezumi cau mày, nghiêng đầu né viên đá.

"Nezumi."

Inukashi lại gọi, lần này không ném gì cả.

"Mày làm sao vậy?"

"Ý mày là gì?"

"Mày có tâm sự à?"

"Tâm sự?"

"Có phải mày đang phiền não chuyện gì không?"

"Hả?"

Hai đứa nhìn nhau, bật cười gần như cùng lúc, rồi lại im lặng. Nezumi lên tiếng trước.

"Từ khi ra đời chưa bao giờ tao thấy phiền não cả."

"Tao cũng nghĩ vậy."

"Chẳng phải mày cũng thế sao?"

"Tao á? Lúc nào tao chẳng lo nghĩ với phiền não. Thực phẩm cho lũ chó, tiền ăn cho ngày mai, toàn những lo toan chẳng bao giờ hết. Lũ chó giúp được nhiều nhưng cũng là gánh nặng, không thể để chúng chết đói được. Tao đâu thể vô tư lự như mày."

"Vô tư lự ư? Này, Inukashi."

"Gì?"

"Cuộc săn người sắp đến rồi. Trực giác cho tao biết chỉ vài ngày nữa thôi."

"Trực giác ư?"

"Ừ, trực giác. Có nên báo cho họ không nhỉ?"

"Cho ai?"

"Cư dân West Block."

Inukashi chớp mắt, đăm đăm nhìn Nezumi.

"Bảo với mọi người rằng cuộc săn người sắp đến mau chạy đi hả?"

"Đúng vậy."

"Chạy, chạy đi đâu?"

Nezumi không trả lời, chỉ cụp mắt nhìn xuống mũi giày. Trông như đang trầm tư suy nghĩ lại như đang do dự.

"Nếu đám người hảo tâm của No.6 thông báo sẽ tổ chức săn người vào ngày nào, từ mấy giờ đến mấy giờ, cư dân West Block chỉ việc chạy trốn trong khoảng thời gian đó thôi. Nhưng chúng ta đâu biết chính xác thời gian, mà nói vài ngày nữa cũng chỉ dựa vào trực giác mà thôi. Có thể là năm phút nữa, hoặc một tuần sau, nếu dựa vào thông tin mơ hồ như thế mà chạy trốn thì đã chẳng ai sống ở đây rồi. Chính vì không còn nơi nào để chạy, vì ngoài nơi này ra không thể sống được ở bất cứ đâu, nên mọi người mới bám lấy West Block."

Vừa nói Inukashi vừa nghĩ thầm, tên này phải biết rõ điều đó đến tận xương tủy rồi chứ.

Trên hành tinh chỉ có vài vùng đất hiếm hoi hội tụ đủ điều kiện cho con người sinh sống. Ngoài sáu thành phố độc lập ra chắc chẳng còn nơi nào nữa. Có lẽ Inukashi không biết, nhưng No.6, tính cả khu vực xung quanh, là nơi có môi trường sống dồi dào hơn hẳn năm thành phố còn lại. Con người tập trung

tại đây để sinh tồn, rời khỏi nơi này đồng nghĩa với cái chết. Đó không phải kiến thức, thông tin được truyền bá, mà là lời răn từ chính bản năng con người.

Không thể chạy, cũng chẳng có nơi nào để trốn. Cuộc săn người vài năm lại diễn ra một lần, nếu may mắn thì thoát được. Vậy cứ ở lại đây, vì chẳng còn cách nào khác.

Bỏ cuộc hay tiếp tục sống? Đến cuối cùng, mọi người đều chọn lựa ở lại, nơi duy nhất họ có thể sinh tồn. Chính vì thế, nơi đây giống như địa ngục.

"Những điều này chắc chẳng cần tao phải nói cho mày biết."

Inukashi cố ý "hừ" một tiếng rõ to.

"Cũng phải."

Nezumi thì thầm.

Tên này làm sao vậy?

Đang run sợ vì những chuyện sắp tới ư?

Nezumi? Run sợ á?

Inukashi lắc đầu ngay tắp lự, khiến mái tóc dài sau lưng kêu sột soạt.

Không đời nào. Inukashi chẳng ưa gì Nezumi, còn thấy Nezumi là một kẻ đáng ghê, không bao giờ để lộ điểm yếu hay cho người khác biết mình đang nghĩ gì, có lúc còn vô cùng tàn nhẫn. Mỗi lần Inukashi chứng kiến tài dùng dao điêu luyện của Nezumi, nó lại tự hỏi không biết tên này đã tiến bao nhiêu người xuống mồ bằng cách đó rồi.

Nếu có thể, Inukashi thật sự chẳng muốn dây dưa gì với Nezumi. Dù vậy,

trong thâm tâm Inukashi hiểu rõ Nezumi không phải loại người ti tiện, xảo trá, Nezumi hành sự luôn thận trọng nhưng không hề hèn nhát.

Nếu Nezumi đã quyết định đột nhập Trại Cải tạo thì nhất định sẽ làm. Đến nước này rồi còn sợ hãi hay do dự gì nữa?

Như thể nhận ra sự hoài nghi trên gương mặt Inukashi, Nezumi khẽ nhún vai.

"Đúng là không cần mày phải nói ra. Có điều..."

"Có điều sao?"

"Shion không nói gì."

"Ý mày là cậu ấy không nói hãy bảo mọi người chạy trốn hả?"

"Ừ."

"Ừm, cậu ảm ngại thơ đó kiểu gì cũng nói như thế. Vấn đề là cậu ta chưa biết rõ về cuộc săn người."

"Cậu ấy đã lơ mờ nhận ra rồi."

Nezumi nhảy khỏi bàn, nhặt viên đá nằm lăn lóc cạnh bức tường.

"Cậu ấy ngại thơ nhưng không dần dộn, nên đoán ra săn người là như thế nào rồi. Chỉ chưa dám chắc chắn thôi."

"Hừm. Coi như khôn ra rồi đấy. Cuối cùng thì cậu ta đã hiểu được phần nào thực trạng ở West Block."

"Có lẽ."

Nezumi mân mê viên đá trên đầu ngón tay. Inukashi buột miệng hỏi.

"Mày bận tâm chuyện gì à?"

Đôi mắt màu xám tuyệt đẹp tối sầm lại, dường như hơi gợn sóng. Inukashi từng bắt gặp ánh mắt tối tăm gợn sóng đó rất nhiều lần. Đó là ánh mắt của một đứa trẻ sắp chết mà vẫn không biết tại sao mình phải chịu nhiều đau đớn như vậy, không biết điều gì sẽ xảy ra. Đôi mắt mở to đong đầy thống khổ, hoang mang và sợ hãi. Ánh mắt của Nezumi lúc này tuy không hoàn toàn như thế, nhưng rất giống.

"Mày sợ hãi điều gì sao?"

Inukashi lại hỏi.

Nezumi đang lo sợ điều gì? Không phải Trại Cải tạo, cũng không phải cuộc săn người. Những thứ đó có thể lấy mạng Nezumi nhưng không thể khiến nó sợ hãi. Nếu vậy thì là...

Shion?

Inukashi nhăn mặt, khẽ hắt hơi.

"Mày hỏi tao lo sợ điều gì sao?"

"Không."

Inukashi không hiểu và cũng không muốn biết về mối quan hệ rắc rối lằng nhằng giữa Shion và Nezumi. Nó chẳng quan tâm. Nhưng nó dám chắc Shion sẽ không bao giờ trở thành kẻ thù của Nezumi. Hơn nữa, dù cậu âm thầm, không biết mùi đời đó trở thành kẻ thù đi nữa thì cũng có gì đáng sợ?

Inukashi hít một hơi thật sâu.

Không hơi đâu để ý mấy chuyện đó. Đừng dính dáng tới chuyện này nữa thì tốt hơn. Inukashi quay sang Nezumi, xua tay đuổi.

"Thôi, về đi."

"Tiền tao lịch sự quá nhỉ?"

"Ai thèm tiền mày. Nezumi?"

Nezumi đưa cả hai tay lên ôm mặt. Nó bước lảo đảo, dựa người vào bức tường, rồi từ từ ngồi phịch xuống sàn.

Nó co đầu gối lên, gục mặt xuống.

"Nezumi, có chuyện gì vậy?"

Không có câu trả lời.

"Ê này, Nezumi, thôi cái trò đùa kì quặc này ngay. Mày đang tập kịch hả? Tao không có chỉ dẫn gì cho mày được đâu."

"Bài hát..."

"Hả?"

"Lại nghe thấy... tiếng hát."

Cuối câu nói của nó run lên, xen giữa hơi thở ngắt quãng, nghe như tiếng rên rỉ nỉ non.

Ngọn gió... lấy đi linh hồn, con người... đánh cắp trái tim.

"Nezumi, mày đang nói cái gì thế? Tỉnh lại đi!"

Tên này bị bệnh rồi.

Inukashi cúi xuống, đặt tay lên vai Nezumi.

"Đợi chút, để tao đi gọi Shion."

Cổ tay bỗng bị ghì chặt, chặt đến mức Inukashi suýt kêu toáng lên. Nezumi đỡ trán bằng một tay, chậm rãi đứng dậy, hít thở thật sâu.

"Này, Nezumi?"

"Tao không sao."

"Trông mày chẳng có vẻ gì là ổn cả. À mà thôi, mày có làm sao cũng chẳng liên quan tới tao."

"Tao cũng thế."

Nezumi buông tay Inukashi, đồng dục bước ra khỏi phòng.

"A, đúng rồi."

Ra đến cửa, Nezumi ngoái đầu lại, hươu hươu ngón tay, một đồng bạc bỗng dưng xuất hiện.

"Cái đó... không lẽ là...?"

"Đoán đúng rồi đó. Có cả cửa bí mật đằng sau ngăn tủ cơ đấy. Phòng mày hiện đại nhỉ, Inukashi."

"Đợi, đợi đã! Mày mở nó ra rồi sao?"

"Dĩ nhiên. Một đồng bạc cùng một gói bánh quy coi như tiền công hôm nay của Shion nhé."

"Cả bánh nữa sao! Đừng chọc tức tao chứ!"

"Không ỉu cũng không mốc, là bánh quy hảo hạng. Buổi trà chiều hôm nay sẽ tuyệt lắm đây. Cảm ơn nhé."

Inukashi định nhảy xổ ra, Nezumi liền đóng sầm cửa lại.

Đã chôn xong con chó già.

Shion lấp đất và đặt lên năm mồ khối đá Inukashi chọn từ đồng gạch vụn thay cho bia mộ. Cậu chắp tay lại. Lũ cún con ngồi bên cạnh cậu, vẫy vẫy đuôi trước ngôi mộ mới hoàn thành.

Có gì đó sau lưng. Vì không nghe thấy tiếng bước chân nên chẳng cần quay lại cậu cũng biết người đang đứng sau lưng mình là ai.

"Cậu đang làm gì thế?" Nezumi hỏi.

"Chắp tay cầu nguyện."

"Cầu nguyện cho con chó à?"

"Nó đã sống một đời trọn vẹn trên mảnh đất này. Thật đáng ngưỡng mộ."

Dùng mũi giày đá mấy viên sỏi, Nezumi gật đầu.

"Cậu nói không sai, nó sống được hết đời và chết thanh thản là một kì tích. Có thể ra đi an bình trong cái thế giới hỗn loạn này là chuyện đáng để tán phục."

"Cậu không cầu nguyện sao?"

"Thôi, tôi xin rút. về thôi. Công việc hôm nay xong hết rồi chứ?"

"Cậu lại chôm bánh quy của Inukashi hả?"

Nezumi hươ hươ ngón tay, ra chiều bất mãn.

"Nào nào, hoàng tử đáng kính của tôi ời, xin đừng dùng những từ khiếm nhã như thế."

"Đúng là chôm rồi."

"Đây là thù lao cho việc đào hố chôn con chó. Đây nữa."

Một đồng bạc xuất hiện trên tay Nezumi.

"Một đồng bạc với một gói bánh, có nhiều quá không?"

"Có sao đâu. Tôi còn giới thiệu cho Inukashi công việc kiếm được hẳn hai đồng vàng cơ mà. Một đồng bạc này coi như phí môi giới đi. Chúng ta ra chợ mua thịt bò rồi về thôi."

Cậu sóng vai với Nezumi. Mấy chú cún con chạy lót lót theo sau, tiễn họ đến tận rìa của khu đổ nát.

"Inukashi thế nào? Chẳng thấy bóng dáng đâu."

"Đang khóc rồi."

"Cậu làm cậu ấy khóc phải không?"

"Tên đó dễ khóc lắm. Lúc nào cũng mạnh miệng thế thôi chứ thực ra mau nước mắt vô cùng. Nó đang khóc tu tu, ầm ức vì mất gói bánh với một đồng bạc."

"Tội nghiệp quá. Nezumi này."

"Sao?"

"Inukashi, có khi nào cậu ấy..."

"Tên đó làm sao?"

"À thôi, không có gì. Xin lỗi."

Họ bước nhanh trên mấy bậc thang đá đổ nát, hướng về phía khu chợ với những dãy nhà bằng gỗ. Gió phả thẳng vào người như muốn cướp hết thân nhiệt. Không biết Safu giờ ra sao. Cô có lạnh không? Có đói không?

Mình yêu cậu, Shion. Mình yêu cậu hơn bất cứ ai.

Cậu không thể đáp lại tình cảm của cô gái ấy. Sau này cũng không thể. Cậu không thể yêu Safu theo cách cô muốn. Nhưng cậu sẽ yêu cô bằng một cách khác.

Safu, cậu nhất định phải sống. Phải đợi mình. Xin cậu đấy.

Gió thổi càng lúc càng lớn. Cậu co người lại.

"Cậu đang nghĩ gì thế?"

Gió thổi bay làn tóc, Nezumi liếc nhìn Shion, hỏi.

"Nghĩ về Safu."

"Đừng quá sốt ruột. Tôi biết nói thì dễ làm mới khó, nhưng cậu phải nhớ dù nôn nóng đi nữa cũng chẳng làm gì được."

"Ừ."

"Kéo thấp mũ xuống. Những kẻ thu dọn đang ở đây, đây vào chúng là một lũm."

Nezumi vừa dứt lời, một gã đàn ông lực lưỡng trong đám người đang ngồi uống rượu giữa quán hầm hè tiến phía họ.

"Mấy thằng kia, đợi chút."

Chính là kẻ lần trước gây sự với Shion. Cậu nhớ gã có hình xăm con rắn ở cánh tay.

"Là hai thằng oắt khốn kiếp hôm nọ đây mà! Tối đúng lúc lắm, hôm nay tao phải cho bọn mày biết tay!"

Chặc. Nezumi tặc lưỡi. Nó bất chợt vung tay phải, ném một viên đá màu xanh vào giữa trán gã đàn ông nọ. Gã hét toáng lên, ngã ngửa ra sau. Shion vội vàng tháo chạy, luồn lách giữa đám đông đang đi lại.

"Hướng này!"

Shion theo sau Nezumi, chui vào một ngõ nhỏ và ngồi thụp xuống. Những kẻ thu dọn vừa la ó giận dữ vừa chạy vụt qua.

"Toi rồi. Lần sau đừng mặt cậu không chỉ bị tấn công một trận đâu. Cứ chuẩn bị tinh thần đi."

"Chỉ có tôi thôi sao?"

"Bởi vì tôi sẽ chạy thoát."

"Tôi cũng sẽ chạy thoát."

Nezumi nhìn ngó xung quanh, từ từ chui ra khỏi ngõ. Mọi người đã quá quen với cảnh một đám đàn ông tức giận chạy loạn nên ai nấy vẫn thản nhiên đi lại như không có chuyện gì xảy ra.

"Nhưng phải công nhận dạo này cậu chạy trốn nhanh hơn rồi. Tiến bộ

đáng kể so với trước đây, Shion ạ."

"Nhờ cậu huấn luyện thôi. À, tôi nhớ lần trước cậu cũng nói câu tương tự."

Nezumi cười. Khác với điệu cười cay đắng, khinh bỉ hay lạnh lùng, đó là một nụ cười rạng rỡ. Shion liền bị hấp hồn.

"Eve!"

Từ sâu trong ngõ có ai đó cất tiếng gọi oang oang.

"Cậu đang làm gì ở đây?"

Một người đàn ông nhỏ thó mặc áo trắng quần đen đứng đấy, vẻ mặt rất kích động, ông ta đội chiếc mũ đen rộng vành và choàng khăn cùng màu. Tuy không hợp với vóc dáng lắm nhưng đây là bộ đồ bánh bao hiếm thấy ở West Block.

"A, Ông quản lý. Lâu rồi không gặp."

"Quá lâu rồi ấy chứ! Tôi đi tìm cậu mãi. Sao cậu không đến rạp hát? Không có cậu diễn chúng tôi làm ăn chẳng ra sao. Cậu bận bịu gì vậy?"

"À, có vài chuyện xảy ra. Tôi muốn xin nghỉ một thời gian."

"Nghỉ ư? Cậu nói cái gì thế? Phần lớn khán giả đến để xem cậu biểu diễn. Cậu định làm rạp hát của tôi đóng cửa à?"

Nói đến đó ông ta đổi giọng, nhe răng cười khúm núm, ra vẻ lấy lòng.

"Eve này, chúng ta trao đổi thẳng thắn với nhau được không? Có gì bất mãn cậu cứ nói thẳng với tôi."

"Bất mãn ư? Khó nhĩ..."

"Không có bất mãn sao? Nếu vậy..."

"Là có quá nhiều, đến mức nếu kể ra từng mục thì phải đến sáng mai."

"Eve, làm ơn đi. Nếu là tiền lương tôi sẽ không để cậu chịu thiệt đâu. Cậu bận tối nay thì mai đến cũng được."

Đúng lúc ấy, một tiếng động vang lên. Âm thanh ấy suốt đời này Shion không thể quên được. Nó ám ảnh trong tai, khảm sâu vào kí ức, liên tục xuất hiện trong giấc mơ của cậu.

Đó là âm thanh của tàn sát, hủy diệt, chết chóc và tuyệt vọng. Tiếng la hét, kêu than, gào khóc, tiếng bước chân dồn dập, tất cả hòa quyện, chồng chéo lên nhau, tạo nên một âm thanh hỗn loạn tột cùng. Địa ngục hiện rõ mồn một ngay trước mắt Shion.

Người người cuống cuống chạy tìm đường thoát. Những gian nhà đổ sập, những túp lều bị xé nát.

"Là săn người!"

Ai đó hét lên.

Là săn người.

Săn người.

Săn người.

Ngay tiếng gió gào thét cũng bị nhấn chìm.

Một ông lão ngã lăn xuống. Shion chẳng kịp kéo ông dậy. Hàng trăm

nghìn người giẫm đạp lên ông để tháo chạy.

"Bắt đầu rồi."

Nezumi hít một hơi, quay về phía ông quản lý, quát lên.

"Chạy đi!"

Tiếng nổ phát ra ngay trên đầu họ. Bầu không khí rung chuyển. Cú nổ mạnh đến điên người, phá tan toàn bộ cửa hàng thịt.

"Shion!"

Nezumi nhào tới, lấy thân che cho Shion, đè nghiêng xuống đất đến mức cậu không thở nổi. Giọng nó vang lên bên tai cậu.

"Shion, cậu không sao chứ?"

"Không sao."

Đây không phải lúc để lăn ra ngất. Cuộc săn người đã bắt đầu. Đang diễn ra, ngay lúc này.

Nezumi buông Shion ra. Shion vừa ngồi dậy vừa khẽ rên rỉ, ngẩng nhìn khoảng trời xám xịt trải dài. Ngôi nhà hai tầng lúc trước chắn tầm nhìn của họ đã bị thổi bay. Khói bụi mịt mờ.

"Người đó sao rồi?"

"Ai cơ?"

"Ông quản lý ấy."

"À, chắc ông ta chạy rồi. May mắn thì thoát. Còn không thì sẽ như thế

kia."

Nezumi hất cằm. Bên dưới bức tường đổ nát thò ra một cánh tay to béo đầy lông bê bết máu.

"Chắc là ông chủ hàng thịt."

Đây là sẵn người.

Cứu với!

Thần linh ơi!

Khốn kiếp. Sẽ bị giết mất.

Chạy đi, chạy đi, chạy đi!

Aaaaaaaa!!!

Những tiếng kêu thất thanh đan xen lẫn lộn. Shion và Nezumi ngồi nép mình vào một góc của bức tường đổ nát để không bị cuốn theo đám đông hỗn loạn. Ngay sát chỗ họ nấp là cánh tay của người bán thịt.

"Nezumi, đây là... "

"Nhìn kìa."

Shion đưa mắt nhìn theo hướng tay Nezumi chỉ.

"Ồ..."

Câu nói nghẹn lại nơi cuống họng.

Hai xe bọc thép chạy song song chắn ngang đường. Chúng chậm rãi tiến vào khu chợ cứ như đang tản bộ. Những gian hàng giống như đồ chơi bằng

giấy, bị cán bẹp dưới bánh xe khi chúng đi qua.

"Nezumi, mấy chiếc xe bọc thép đó..."

"Ừ. Kiểu dáng cũ nhưng trang thiết bị rất hiện đại. Nó thối bay hai tầng của hàng thịt bằng sóng âm. Không biết đưa vào sử dụng từ lúc nào, hay bọn chúng đang thử nghiệm nó ở đây?"

"Tôi không hỏi chuyện ấy. Những chiếc xe kia là của No.6?"

"Ít nhất thì không phải của tôi."

Bây giờ cậu mới biết No.6 có quân đội.

Trước khi Shion ra đời, sáu thành phố độc lập rải rác khắp thế giới đã tụ họp lại để kí một hiệp ước hòa bình, trong đó quy định các thành phố phải giải tán quân đội, nghiêm cấm hoàn toàn việc sở hữu, phát triển hay sử dụng các loại vũ khí. Quá khứ để lại bài học rằng, chiến tranh giữa các nước chỉ kéo theo sự tàn phá thiên nhiên và hủy hoại lãnh thổ, gây nguy hiểm cho sự tồn tại của chính loài người. Để tránh khỏi kết cục diệt vong, tất cả các thành phố đều kí vào hiệp ước và thề sẽ tuân thủ nó. Hiệp ước đó được kí kết tại thành cổ Babylon, nên có tên là Hiệp ước Babylon.

Nhưng Shion chẳng kinh ngạc mấy. Nếu No.6 là một thành phố lý tưởng giả dối, thì quân đội, binh lính và vũ trang, những thứ dùng để đàn áp, thống trị và tàn sát người dân vô cùng thích hợp với nó.

Cậu quan sát chiếc xe bọc thép đang tiến đến gần, điềm tĩnh hít thở. Nezumi bật cười.

"Tôi nghĩ cậu sẽ hoảng loạn cơ. Xem ra cậu đã cứng rắn hơn nhiều."

"Là nhờ cậu huấn luyện thôi."

"Quả không uổng công sức tôi bỏ ra. Nhưng màn biểu diễn giờ mới thật sự bắt đầu."

"Ừ."

Chiếc xe bọc thép mới xuất hiện buộc dòng người đang hoảng loạn tháo chạy như ong vỡ tổ phải thoái lui. Tiếng kêu gào càng lúc càng lớn. Mọi người chen lấn, xô đẩy, ngã lăn lóc như những quân cờ, vừa la hét vừa kêu khóc. Chẳng mấy chốc đám đông chật ních đã bị dồn vào giữa khu chợ, chính là chỗ Shion và Nezumi đang nấp trước hàng bán thịt đã hoang tàn. Cả hàng thịt, quán rượu đối diện, cửa hàng quần áo cũ và hàng bán đồ khô bên cạnh đều bị phá hủy hoàn toàn. Có lẽ việc thổi bay những hàng quán đó giúp quá trình bắt giữ người trở nên dễ dàng hơn. Binh lính cầm súng từ đâu xuất hiện bao vây đám đông.

"Yên lặng đi!"

Một giọng đàn ông sang sảng vọng ra từ chiếc xe bọc thép.

"Cứu với, xin hãy cứu đứa bé này thôi."

Một người mẹ tay ôm đứa trẻ còn đỏ hỏn liên tục kêu khóc với người xung quanh. Không một ai đáp lại.

"Xin hãy giúp con tôi, nó vẫn chưa tròn một tuổi. Xin đừng để nó bị giết!"

Đứa bé trong tay cô khóc ré lên như bị lửa đốt.

"Làm ơn đừng để nó bị giết!"

Shion cắn chặt môi. Toàn thân run rẩy.

Phải làm thế nào đây? Mình có thể làm được gì? Làm gì... không thể làm gì cả.

Là tiếng chó sủa. Shion quay đầu lại, bắt gặp một con chó vừa chui khỏi đồng gạch đá. Đó là con chó to lông nâu từng đưa thư của Inukashi cho cậu. Hôm trước, Shion đã tắm cho nó thật cẩn thận để cảm ơn. Shion giơ tay ra, nói với người mẹ kia.

"Đưa đứa bé cho tôi."

Cô mở to mắt nhìn cậu, tay vẫn ôm chặt đứa bé đang khóc.

"Nhanh đưa con cho tôi!"

"Cậu định làm gì?"

"Biết đâu sẽ cứu được nó. Nhanh lên!"

Shion gần như giăng đứa bé khỏi tay người mẹ. Cậu cởi áo khoác ra, quần quanh hình hài nhỏ bé của đứa trẻ rồi đặt nó nằm xuống giữa đồng gạch đá. Con chó nằm xuống bên cạnh, liếm mặt đứa bé. Tiếng khóc bỗng im bật. Bộ lông nâu tiếp màu với gạch đá đồ sộ, rất khó phân biệt.

Biết đâu có thể cứu được đứa bé. Có lẽ...

"Nhờ mày đấy."

Con chó im lặng vẫy đuôi.

"Con tôi... Con của tôi..."

Người mẹ trẻ bưng mặt khóc.

"Nếu chị sống sót hãy đến chỗ khách sạn đồ sộ đón con."

"Khách sạn?"

"Khách sạn đồ nát. Sẽ có người chăm sóc cho em bé ở đó. Đừng lo, nó sẽ được nuôi dưỡng tốt. Thế nên chị nhất định phải sống sót rồi đến đón con đây."

Người mẹ gật đầu, rồi nhắm mắt lại như đang cầu nguyện.

"Còn lâu tao mới chết trong tay bọn mày."

Một giọng khàn khàn cất lên đầy thách thức.

"Không đời nào tao để cho lũ khốn bọn mày giết chết!"

Lời vừa dứt, người đó liền ném đá vào binh lính. Đám đông xông xáo rồi hùa nhau ném đá xối xả vào toán lính.

"Không xong rồi."

Nezumi cau mày.

"Cúi xuống, Shion!"

"Hả?"

"Ôm đầu nằm xuống mau!"

Shion đưa hai tay ôm đầu và cúi rạp người. Gần như cùng lúc, đám lính bắt đầu xả súng. Ánh sáng từ những khẩu súng điện bắn xuyên qua trán, ngực và bụng của người dân. Trai, gái, già, trẻ, lớn, bé ngã xuống mà chưa kịp kêu tiếng nào, co giật rồi nằm bất động.

"Kẻ nào dám chống đối, giết không tha!"

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Ai cũng hiểu đó không phải là lời đe dọa. Cả khu chợ, à không, nơi từng là khu chợ bỗng im phăng phắc, không ai

dám cử động. Họ chết lặng trong sợ hãi, khiếp người vì tuyệt vọng.

Shion từ từ đứng dậy. Một xác người nằm dưới chân cậu, giữa hai đầu lông mày có vết sưng đỏ. Vết bắn chí mạng ở trên đó một chút, ngay giữa trán. Đây là một thành viên trong hội những kẻ thu dọn. Gã chết với cái miệng há hốc, mắt nhìn lên trời. Bên cạnh đó, một bà lão đang ngồi thụp xuống, lăm bắm gì đó trong miệng, đưa ánh mắt thất thần nhìn quanh quất.

Khung cảnh ngày hôm nay dần mất đi màu sắc, khắc ghi vào kí ức Shion qua đôi mắt cậu. Hình ảnh người đàn ông đã chết nằm vất vưởng, bà lão quần trí cùng đám đông tề liệt ấy mãi mãi chìm trong hai sắc đen trắng, dù cậu chắc chắn rằng trang phục cùng tóc mọi người và gạch đá mang những màu khác nhau, dù cậu nhớ như in bộ lông màu nâu của con chó. Ngoại lệ duy nhất là màu xám hiển hiện trước mắt cậu. Không phải màu của đám mây nặng trĩu mà là màu mắt, đôi mắt sáng long lanh, sâu thăm thẳm, tràn đầy sức sống. Đôi mắt ấy mê hoặc, hấp hồn Shion. Sắc xám ấy là sắc màu suốt đời này cậu không sao quên được.

"Nhắc lại một lần nữa, ai kháng cự sẽ bị giết! Tất cả đứng yên!"

Không ai cử động. Họ không thể. Chỉ có gió tự do thổi.

"Shion."

Nezumi nắm lấy tay Shion.

"Phải thật bình tĩnh đây."

Shion nhìn vào mắt Nezumi, đặt tay mình lên bàn tay nó. Không phải cậu muốn bám víu hay dựa dẫm mà chỉ muốn xác nhận. Trái tim cậu ở đây. Cậu là một con người, và đã bị tên này cướp mất trái tim. Cậu muốn ở bên cạnh nó. Bất kể cảm xúc ấy gọi là gì, đó vẫn là minh chứng cho việc cậu là con người.

Trong một hiện thực quá đỗi tàn khốc và phi nhân tính, chỉ còn cách không vứt bỏ cảm xúc dành cho người khác, giữ gìn trái tim của chính mình, mới khiến con người vẫn là con người. Shion nắm chặt tay Nezumi.

Nezumi, tôi muốn là người.

Nezumi bỗng thở phào.

"Nhớ giữ tinh táo đấy. Cậu làm được chứ?"

"Không thành vấn đề."

"Phải rồi. Cậu sẽ xoay xở được thôi. Tôi lo lắng hơi quá rồi."

"Giải bọn chúng đi!"

Chiếc xe bọc thép chuyển hướng, sau đó một xe tải lớn màu đen lừng lững hiện ra.

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 5

5. Tiến vào ánh sáng xa lạ

Trên trời mây đen phủ, mặt đất nổi cuồng phong. Bảy tháng bảy đêm mây đen che kín, chín tháng chín đêm đông tố thét gào. Nước Trường Giang dâng lên thành đại họa, tràn đến từng góc ngách khắp mọi nơi.

- Thần thoại Trung Quốc: Sự tích khai thiên lập địa của người Lật Túc

(Còn gọi là người Lisu, một dân tộc thuộc nhóm ngôn ngữ Tạng-Miến, cư trú tại các khu vực đồi núi của Myanmar, Tây Nam Trung Quốc, Thái Lan và Ấn Độ)

"Dì ơi, con muốn mua bánh muffin."

Lily phóng như bay vào trong cửa tiệm.

"O?"

Lily khựng lại, tay nắm chặt đồng xu, chớp chớp mắt. Trông cô bé vô cùng đáng yêu khiến Karan bất giác mỉm cười.

"Sao bác tới đây hoài vậy?"

Yoming cười méo xệch trước câu hỏi thẳng tuột của đứa cháu gái.

"Lily, bác có việc nên mới ghé qua chỗ này. Cháu cũng biết rồi mà."

"Việc gì ạ?"

"Bác sẽ viết bài giới thiệu cho mọi người biết về bánh muffin của dì Karan mà cháu yêu thích đấy. Nghe tuyệt không?"

"Giới thiệu xong thì sao ạ?"

"Thì bánh muffin của dì Karan sẽ nổi tiếng, khách hàng sẽ kéo tới nườm nượp."

"Ừ chịu đâu!"

Lily phụng phịu bĩu môi, cau có nhìn Yoming.

"Nếu mọi người đều mua bánh muffin thì hết phần của cháu mất."

"Không sao mà."

Karan mở tủ lấy hai chiếc bánh muffin ra.

"Lily là khách hàng quan trọng của dì, nên dì sẽ luôn để phần con. Phô mai và nho khô, mỗi loại một cái. Bánh nho khô là quà dì tặng con."

"Thật ạ? Cảm ơn dì! Con ăn luôn được không?"

"Được chứ. Đến giờ trà chiều rồi, để dì pha cho Lily một cốc ca cao nhé."

"Hoan hô, dì Karan là số một!"

Lily cười toe toét.

Con bé đáng yêu làm sao.

Mỗi khi nhìn thấy nụ cười của trẻ con, Karan lại thấy lòng mình ấm áp lạ thường, như có dòng nước ấm nóng chảy qua.

Một đứa trẻ sống tại Lost Town của No.6 như Lily chẳng khá giả gì. Trong một xã hội phân biệt tầng lớp rõ rệt, chỉ những người ưu tú nhất mới đứng trên đỉnh cao, dù sau này Lily nỗ lực đến đâu, con bé cũng chẳng thể leo lên tầng lớp cao hơn. Lost Town là nơi sinh sống của cư dân thuộc tầng lớp thấp nhất. Rất nhiều người lớn cảm thấy bất lực trước cuộc sống này, thậm chí phó mặc cho số phận. Nhưng bọn trẻ con vẫn hồn nhiên chơi đùa trong các con ngõ nhỏ, cười khanh khách khi bắt gặp những điều thú vị nhỏ nhoi, hai mắt sáng lên khi thấy đồ ăn ngon.

Lost Town không bị quản lý và kiểm soát chặt chẽ như Kronos, nên nơi này thích hợp với bọn trẻ hơn.

Mong sao chúng được hạnh phúc.

Ngắm nhìn nụ cười vô tư của Lily, Karan tự nhủ.

Chỉ ít hãy để bọn trẻ được hạnh phúc.

Mình phải làm sao để giúp chúng đây? Là một người lớn, mình có thể làm gì? Trong khi mình còn không cứu được con trai và cô bé đem lòng yêu thương nó.

"Karan, cô sao vậy?"

Yoming đang chăm chú chụp ảnh bánh muffin và bánh sừng bò bỗng ngẩng lên hỏi.

"Không có gì, chỉ là..."

"Cô lại nghĩ về con trai à?"

"Phải. Lúc nào tôi cũng nghĩ đến Shion, không thể quên dù chỉ một giây. Tối qua tôi còn nằm mơ thấy nó."

"Thế à? Cũng phải. Người mẹ nào cũng vậy. Xin lỗi cô, tôi hỏi câu vô ý quá."

Karan quay sang Yoming, lắc đầu.

"Trông thằng bé rất khỏe mạnh."

"Sao cơ?"

"Con trai tôi. Nó đã cười. Trông hơi gầy nhưng nụ cười của nó vô cùng rạng rỡ. Tôi đã nghĩ rằng, à, thằng bé đang hạnh phúc, và thấy thật mãn nguyện. Đến mức khi tỉnh giấc tôi còn thấy nhẹ lòng hơn trước nhiều."

"Hạnh phúc ư? Karan, chí ít thì con trai cô chắc chắn còn sống."

"Thế là đủ để tôi mãn nguyện rồi."

Chỉ cần con còn sống thôi, mẹ không cầu mong gì hơn nữa.

Shion, con phải sống và quay về với mẹ nhé.

Karan đặt cốc ca cao trước mặt Lily và cà phê trước mặt Yoming.

"Ồ? Bác cũng có phần ạ? Bác ăn ké hoài mà không thấy ngượng sao?"

Lily nghiêm mặt nói. Yoming sặc cà phê còn Karan phá lên cười.

"Lily và bác của Lily đều là khách hàng thân thiết, nên dì sẽ mời cả hai bác cháu."

"Hừm, thế ạ? Mẹ con bảo hình như bác Yo đang để ý dì Karan. Mà để ý là gì ạ?"

"À thì..."

Yoming tiếp tục ho sặc sụa.

"Đừng nói vớ vẩn. Về bảo với mẹ Renka là bác nổi giận rồi đấy."

"Bác có nổi giận thì mẹ cháu cũng chẳng sợ. Lần tới bác sang nhà cháu, mẹ sẽ không cho bác ăn tối nữa."

Bộ mặt nhăn nhó của Yoming hài hước đến nỗi Karan phải ngồi thụp xuống sau tủ bánh mà ôm bụng cười. Vừa cười bà vừa nhớ lại chuyện Yoming đang nói trước khi Lily đến.

Karan, cô nghĩ chúng ta cứ tiếp tục thế này có ổn không?

Yoming đã nói thế.

Thành phố No.6 cứ tiếp tục như hiện tại có ổn không? Nơi đây được xây đắp bằng những lời dối trá nhường nào, cô hiểu rõ mà?

Tôi hiểu.

Cả tôi và cô đều bị cướp mất con trai. Cô vẫn còn hi vọng, nhưng con trai và cả vợ tôi sẽ chẳng bao giờ về nhà nữa. Thành phố này như một con ác quỷ ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Tôi biết.

Karan. Chúng ta có thể thay đổi được điều gì không?

Sao cơ?

Liệu chúng ta có thể khiến thành phố Thánh No.6 thay da đổi thịt, trở thành một thành phố thực sự dành cho con người hay không?

Chúng ta... thay đổi No.6?

Không chỉ hai chúng ta mà còn những người cũng nhận ra bộ mặt thật của thành phố Thánh No.6 nữa. Tất cả chúng ta...

Đúng lúc ấy thì Lily xông vào.

Karan ngẫm nghĩ.

Thay vì tiếp tục ngồi đợi, tiếp tục cầu nguyện, khóc lóc ngày này qua ngày khác, mình có thể làm gì để được ôm Shion một lần nữa? Để cứu lấy Safu?

Chít chít.

Một âm thanh khe khẽ vang lên. Karan đã ngóng chờ nó từ lâu. Con chuột nhắt đang thu mình bên dưới tủ kính. Nó có cái đuôi dài và đôi mắt màu nho sáng lấp lánh như viên đá quý. Sinh vật bé nhỏ này đã tiếp thêm sức mạnh cho bà trong suốt quãng thời gian cô đơn, tuyệt vọng, đau khổ sau khi Shion biến mất.

Karan nhẹ nhàng đặt một mẫu bánh phô mai xuống sàn.

Cảm ơn. Cảm ơn nhiều lắm.

"Mày lại đến rồi."

Một viên con nhộng bé bằng hạt đậu rơi vào lòng bàn tay đang chìa ra của bà. Là thư của Shion. Từ đầu bà được dặn rằng nếu có chuyện chẳng lành thì con chuột màu đen sẽ đưa tin. Lần này vẫn là con chuột màu nâu, nghĩa là Shion còn sống và bình an vô sự, có khi còn đang mỉm cười hạnh phúc.

Shion.

Hai tay run run, Karan mở lá thư. Đó là một góc của tờ giấy được gấp gọn, chứa vón vện một dòng chữ.

Mẹ ời, cảm ơn mẹ. Con mãi mãi yêu mẹ.

Mảnh giấy viết như vậy. Là nét chữ của Shion, đúng là thư của đứa con trai mà bà mong ngóng từng ngày. Thế nhưng, trong lòng Karan dấy lên một nỗi bất an. Đây giống như...

Mẹ ời, cảm ơn mẹ. Con mãi mãi yêu mẹ.

Nghe như lời giã biệt vậy. Nụ hôn cuối cùng. Cái ôm cuối cùng. Lời nói cuối cùng.

Mẹ ời, cảm ơn mẹ. Con mãi mãi yêu mẹ.

Tạm biệt mẹ.

Dòng chữ cuối cùng không viết ra cứ lớn vồn trong tâm trí Karan.

Karan đứng dậy, bỗng thấy váng vất. Trần nhà, mặt đất đều quay cuồng.

"Karan!"

"Dì ời!"

Tiếng Yoming và Lily gọi sao mà xa xôi quá.

Shion, khoan đã!

Karan với tay ra và hét.

Con đi đâu vậy? Con định làm gì? Không lẽ, không lẽ...

Trại Cải tạo.

Bà run bắn lên, rùng mình sợ hãi trước hậu quả mà hành động của mình

gây nên.

Bà đã nói ra chuyện Safu bị bắt. Shion định giải cứu con bé. Shion chắc chắn sẽ làm như vậy. Bà biết điều đó, bà hiểu con mình hơn ai hết, thế mà...

Sự ích kỷ của một người mẹ trời dậy trong bà.

Mình không nên cho nó biết. Đáng lẽ Shion không nên biết việc này.

Không được, Shion. Con không được đi. Chỉ riêng con là không thể chết.

Khoan, đợi đã....

Karan ngã khụy. Trước mặt bà là con chuột nhắt đang cầm miếng bánh bằng hai chân trước, nhai ngấu nghiến.

Nezumi...

Tim Karan đau thắt lại vì lo lắng.

Cậu đang ở đâu? Có ở bên cạnh Shion không? Nếu có, làm ơn đừng rời xa nó. Tôi cần xin cậu. Hãy bảo vệ nó! Bảo vệ con tôi!

Nezumi!

Họ bị nhồi nhét vào một thùng xe không có cửa sổ, trong không khí đầy mùi máu, mùi chất thải và mùi mồ hôi, lại chật ních như nêm. Trong không gian chật hẹp, nóng bức, ngột ngạt, tối mù mù này, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Bên cạnh Shion, một người đàn ông trung niên đang rên rỉ. Sau vài nhịp thở hỗn hển như bị co giật, đầu ông gục về phía trước. Do ngồi sát nhau nên Shion cảm nhận được cơn co giật của ông. Cậu khó khăn lắm mới có thể đưa tay lên miệng ông.

"Nezumi."

"Có chuyện gì?"

"Người này vừa chết rồi."

"Ông ấy bị đau tim sao?"

"Chắc vậy."

"Ra đi nhanh như thế lại may."

Chết ở đây biết đâu lại tốt hơn sống sót. Nezumi không hề đùa cợt hay mỉa mai. Đó là sự thật.

Shion cố chịu đựng sức nặng của người đàn ông trút hơi thở cuối cùng đang đè lên vai mình, bỗng dừng nhớ tới đứa bé cậu đã trao cho con chó nâu chui ra từ đồng đồ nát. Liệu nó có sống sót được không?

"Inukashi sẽ nổi đóa cho mà xem."

Nụ cười thoáng hiện trên môi Nezumi.

"Hả?"

"Chắc chắn Inukashi đang điên lên vì bị ném cho đứa bé đó. Tôi có thể tưởng tượng cảnh nó vừa ôm đứa bé khóc oe oe vừa chửi rủa cậu."

"Inukashi chắc sẽ có cách chăm sóc đứa bé nhỉ?"

"Ai mà biết được. Tên đó vất vả lắm mới nuôi được cái thân nó và bây giờ, nhưng nó không đến nỗi cho em bé ăn thức ăn của chó đâu."

"Inukashi tốt bụng lắm. Cậu ấy sẽ không bỏ mặc đứa trẻ tội nghiệp kia."

"Vậy sao?"

"Đúng thế. Vì cậu ấy được nuôi dưỡng bởi một người mẹ giàu tình thương."

"Thế nên cậu lợi dụng lòng tốt và sự nhân từ của Inukashi để ném đứa bé cho nó hả?"

"Nghe cậu nói mới thấy... hình như đúng là thế thật."

"Công tử bột như cậu chắc không biết chăm sóc trẻ sơ sinh vất vả đến mức nào. Người khác với chó, săn sóc một con người phiền phức hơn gấp bội. Tội nghiệp Inukashi quá, nó sẽ phải cắt bớt khẩu phần của mình để nuôi đứa bé."

"Tôi sẽ xin lỗi."

"Chuyện gì cơ?"

"Lần sau gặp cậu ấy tôi sẽ xin lỗi."

Nếu còn có lần sau. Nezumi nhún vai.

"Nhưng mà, làm sao cậu biết? Sao cậu biết tôi đang nghĩ về đứa bé?"

"Vì tôi ở cùng cậu lâu tới phát ngấy lên, nên phần nào hiểu được. Cậu rất dễ đoán đấy... à không."

Sai rồi. Nezumi đưa tay lên gáy, tự nhủ.

"Tôi chẳng hiểu gì về cậu cả."

Một tiếng khóc thút thít bỗng vang lên, là tiếng khóc của một phụ nữ.

"Hu hu hu..."

Như phản ứng dây chuyền, xung quanh Shion và Nezumi bắt đầu vang lên những tiếng khóc nức nở của cả nam lẫn nữ. Họ còn không đủ sức khóc lớn, chỉ có thể khóc rưng rức khi chìm trong tuyệt vọng, sợ hãi và mệt mỏi.

Shion ngồi bó gối, cảm thấy những tiếng khóc ấy đang thấm dần vào cơ thể mình.

Hu hu hu...

Hu hu hu...

Cậu muốn bịt tai lại nhưng không thể. Dầu bịt kín tai, những tiếng khóc ấy vẫn ngấm vào da thịt qua lỗ mũi, qua từng sợi tóc của cậu.

Hu hu hu..

Hu hu hu...

Nezumi ngẩng đầu lên, khẽ nhúc nhích người.

Tiếng hát tuôn ra. Đó là một bài hát mà Shion không biết

Tuyết tan chảy, trên núi xa, tuôn thành nước xanh nhuộm sắc rừng sồi.

Ngôi làng ngập tràn hoa đẹp, thiếu nữ còn đẹp hơn hoa, ước hẹn tình yêu trong khu rừng sồi

Này chàng trai hỡi!

Hãy ngâm chân xuống dòng nước và chạy nhanh như những chú hươu phi nước đại.

Hôn lên mái tóc người thiếu nữ trước khi cánh hoa rơi.

Giọng hát thật kì diệu, Inukashi từng nói giọng hát của Nezumi có thể cuốn đi linh hồn hết như ngọn gió thổi bay những cánh hoa. Shion cảm thấy giọng hát ấy đang ôm lấy trái tim cậu, mời gọi linh hồn cậu. Trong không gian tuyệt vọng không có lấy một tia sáng này, bỗng đâu hoa nở, nước chảy, những đôi tình nhân ôm lấy nhau.

Tiếng khóc thút thít lắng dần. Mọi người say sưa lắng nghe bài hát.

Ở cái nơi chẳng khác gì địa ngục này, họ được nghe một bài hát tuyệt đẹp, hết như một phép màu. Hóa ra, dù bị ném xuống địa ngục, những điều tốt đẹp không hẳn đã mất hết.

Nezumi lấy hơi và ho sù sụ.

"Khó thật, ở đây chật chội quá. Không đủ không khí để thở. Tôi không hát tiếp được."

"Thế là đủ rồi. Tuyệt quá! Không biết phải diễn tả như thế nào nữa, lần đầu tiên tôi nghe cậu hát đấy."

"Chất lượng âm thanh ở đây không tốt. Không có dàn nhạc hay đèn chiếu. Nếu đứng trên sân khấu thì sẽ hay hơn một chút."

"Tôi muốn nghe cậu hát trên sân khấu quá."

"Tôi sẽ mời cậu tới xem biểu diễn, ngồi ghế đặc biệt hạng nhất nhé. Phải dắt theo cả Inukashi và em bé nữa."

"Ừ, vậy đi. Em bé đang khóc chắc sẽ nín khi nghe cậu hát."

"Shion, tôi đang nói đùa mà. Đừng có tưởng thật."

"Eve."

Ai đó cất tiếng trong bóng tối.

"Hát đi, Eve. Đừng dừng lại."

"Đúng thế, Eve. Hát cho chúng tôi nghe đi!"

Shion chạm vào vai Nezumi.

"Mọi người đều muốn nghe cậu hát đấy, Nezumi."

"Lại phải lao động à?"

"Cậu có thể cứu mọi người bằng tiếng hát của mình. Cậu tuyệt vời lắm, Nezumi."

Ngay Shion cũng tự thấy lời khen thật trẻ con. Cậu đâm ra xấu hổ. Nhưng cậu thực sự nghĩ như vậy.

Nezumi, cậu thật tuyệt vời.

"Shion, không thể cứu người bằng một bài hát hay câu chuyện cổ tích đâu."

Nezumi lạnh lùng nói.

"Bài hát chỉ giúp họ tạm quên đi nỗi đau khổ trong giây phút này mà thôi. Còn cứu người ư? Không thể đâu."

"Eve, hát bài Những thứ sáng lấp lánh đi." Một giọng nữ nài nỉ.

"Trời ạ, ở nơi như thế này mà vẫn có người hâm mộ, ông quản lý nghe thấy chắc sẽ mừng rơi nước mắt mất."

Hát đi, Eve. Vào lúc này đây, hãy hát cho chúng tôi nghe.

Chiếc xe tải đi chậm lại một chút.

"Qua trạm kiểm soát rồi đây."

Nezumi nói nhỏ vừa đủ cho mình Shion nghe thấy, rồi bắt đầu cất tiếng hát. Một giai điệu chậm buồn bã.

Những viên ngọc trai dưới đáy biển,

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm,

Cùng với tình yêu trong trái tim tôi,

Những thứ sáng lấp lánh, trao hết cho người.

Biển động vì đông; ngọc trai vỡ nát,

Trời nổi bão tố, những vì sao khuất dạng,

Chỉ có tình yêu của tôi không hề thay đổi,

Vượt qua bao thế kỉ

Chỉ duy nhất một thứ mãi sáng lấp lánh.

Chiếc xe tải dừng lại. Bài hát bị cắt ngang. Không khí trong thùng xe lại trở nên căng thẳng.

"Shion, nghe này."

Nezumi hạ thấp giọng. Giọng nói trầm khác hẳn giọng hát của nó.

"Dù chuyện gì xảy ra cũng không được tách khỏi tôi."

Shion gật đầu, nắm chặt tay lại.

Dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng không rời xa cậu đâu.

Cửa thùng xe mở ra.

"Xuống xe."

Mọi người xuống khỏi thùng xe theo mệnh lệnh. Shion đi cùng đám đông. Nezumi bỗng huých vào sườn cậu.

"Kia là Trại Cải tạo, nơi cậu nóng lòng muốn tới suốt thời gian qua đấy."

Shion nuốt nước bọt, chăm chú nhìn tòa nhà trước mắt mình. Một tòa nhà màu trắng trông rất giản dị, vừa nhìn đã biết đây là nơi chú trọng đến chất lượng, hiệu quả của công trình chứ không đặt nặng hình thức, vô cùng phù hợp với nguyên tắc của No.6.

Ngoại trừ việc chẳng có mấy cửa sổ thì nó không khác nhiều so với những tòa nhà thông thường. Cao gần bằng Giọt Trắng, chỉ có một phần kiến trúc phụ hai tầng nhô lên và kéo lan khắp bốn phía là hơi dị thường, nhưng không đến mức gây cảm giác rợn người hay bức bối.

Shion những tưởng trông nó phải ghê gớm hơn, đến nỗi ai nhìn thấy cũng sẽ vô thức quay mặt đi.

Nhìn Trại Cải tạo nhuộm màu đỏ rực dưới ánh chiều tà, người ta sẽ tưởng đây là một cơ sở y tế nào đó, một nơi làm việc hiệu quả và sạch sẽ.

Hoàn toàn khác xa tưởng tượng.

Vậy là đã đến Trại Cải tạo, nơi Safu đang bị giam giữ.

"Đây là mặt sau, mặt trước chắc không khác mấy. Thế nào? Trông tử tế

hơn cậu nghĩ nhiều hả?"

"Trông không có gì đáng sợ, như một tòa nhà bình thường thôi."

"Phải, nhưng chưa biết chừng những thứ bình thường lại là thứ đáng sợ nhất."

"Di chuyển đi!"

Dòng người lần lượt tiến lên. Phía trước Shion vài thước hình như hơi hỗn loạn. Một bà cụ quần chiếc khăn rách rưới bị ngã. Bọn lính liền kéo bà ra khỏi hàng và ném xuống đất như một con búp bê.

"Nezumi, chuyện gì sẽ xảy ra với bà ấy?"

"Đừng bận tâm tới người khác. Cậu có biết cũng đâu làm gì được."

Lại thêm một người ngã xuống, lần này là một cô gái trẻ. Quần áo bị xé rách, cô ngã khuỵu xuống, hai tay ôm lấy bộ ngực trần. Ngay lập tức, những tên lính kéo cô ra khỏi hàng. Chẳng mấy chốc, đằng trước và sau nơi Shion đang đứng đã có vài người gặp chuyện tương tự.

Bọn chúng đang phân loại người?

Miệng cậu trào nước bọt.

Chúng muốn chọn ra những người còn đứng vững, đi thẳng hàng sau khi bị nhồi nhét vào một không gian chật hẹp ngột ngạt và bị nỗi tuyệt vọng, sợ hãi giày vò ư?

"Phải đó."

Nezumi gật đầu.

"Chúng đang phân loại. Loại bỏ những người yếu hoặc đã tử vong trong quá trình vận chuyển."

"Nhằm mục đích gì?"

"Tôi chịu. Không hiểu bọn chúng định dùng chúng ta vào việc gì đây?"

"VẬY mà cậu nhìn thấu suy nghĩ của tôi một cách dễ dàng."

"Ồi chà, trong hoàn cảnh này mà mịa mai được thì thật đáng nể. Tôi phải khen cậu đó, cậu ấm ọ."

"Nhờ công cậu huấn luyện cả."

"Việc phân loại này mới chỉ là bắt đầu thôi."

"Chỉ là bắt đầu..."

Họ bước đi giữa trời gió rét. Thêm vài người ngã xuống và bị lôi ra khỏi hàng.

Người thì nằm im bất động, người thì run rẩy, người thì than khóc, tất cả bọn họ bị kéo ra và tập trung ở một chỗ, không sót một ai.

Những người đó sẽ thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra với họ? Shion không biết. Mà nếu biết cậu cũng không làm gì được.

Mọi cảm xúc của cậu cứ tê liệt dần. Cậu đã quen với những bất hạnh ấy, vô cảm với sự tàn ác ấy. Cậu trở nên chai lì, không còn động lòng trước cái chết của người khác nữa.

Shion nắm chặt lấy cánh tay Nezumi, để chắc rằng mình vẫn ở gần nó.

Nezumi, xin hãy giúp tôi giữ lại nhân tính của mình.

"Có lẽ..."

Nezumi đưa mắt nhìn xuống.

"Có lẽ cậu sẽ thay đổi."

"Gì cơ?"

"Tại đây, trong Trại Cải tạo này, cậu sẽ dần thay đổi."

"Cậu đang nói gì thế?"

"Sắp đến lúc tôi phải chấp nhận rằng, mình chẳng hiểu gì về cậu hết."

"Nezumi, cậu nói gì vậy?"

Nezumi ngậm miệng lại và im lặng.

Họ được ra lệnh dừng bước trước cánh cửa màu đen.

"Lần lượt từng hàng vào đi. Không được gây tiếng động."

Hàng người được chia thành ba nhóm, nhóm đầu tiên biến mất đằng sau cánh cửa. Không một tiếng động. Cửa lại mở ra sau vài phút.

"Tiếp tục."

Đến lượt nhóm của Shion.

Chúng ta sẽ vào trong đó ư?

Bên trong Trại Cải tạo.

Shion đã chuẩn bị, đã hạ quyết tâm, nhưng cậu vẫn không khỏi thu mình lại. Tim cậu như muốn vỡ tung.

"Đây là cách duy nhất."

Nezumi nhìn về phía trước, bình thản nói.

"Chúng ta không còn cách nào khác, Shion ạ."

"Nezumi..."

"Đi nào."

"Ừ."

Cơn gió thoảng qua. Cánh cửa lại mở ra.

"Eve!"

Phía sau chốt có ai đó hét lên.

"Hát cho chúng tôi một bài đi! Hát cho chúng tôi..." Một tên lính nổ súng, không một lời báo trước. Người đó ngã xuống đất với một tiếng "thịch" nặng nề. Tiếng hét im bật, tiếng gió thét gào.

Chết tiệt.

Nezumi mấp máy môi.

Khốn kiếp, sẽ có ngày, nhất định sẽ có ngày...

"Tiến lên phía trước!"

Bên kia cánh cửa là thế giới của bóng tối.

Tối tăm đến mức không biết chỗ này rộng chừng nào. Giống như trong thùng xe, họ lại bị dồn vào một không gian chật hẹp.

Cánh cửa đóng lại.

Cạch. Cả căn phòng rung rinh, rồi bắt đầu chuyển động, rơi xuống với tốc độ khá nhanh.

"Là thang máy?"

Sơ đồ Trại Cải tạo hiện lên trong đầu Shion. Khoảng trống ở phía dưới lòng đất. Phải không nhỉ? Chúng ta đang đi xuống đó.

Mình đang xuống, xuống mãi, như thể rơi vào địa ngục vậy.

Nezumi vòng tay qua hông cậu.

"Bám chắc vào tôi. Tuyệt đối không được buông ra."

"Nezumi, chuyện gì..."

"Chúng ta sẽ cùng nhau xuống địa ngục."

Cánh tay ôm lấy cậu chặt hơn.

"Nhưng chúng ta sẽ sống sót quay trở về. Đừng quên đấy, Shion."

"Dĩ nhiên rồi."

Thang máy dừng lại. Bóng tối dao động.

"Chuẩn bị rơi nào."

Tiếng Nezumi vang vọng trong thế giới được màn đêm bao phủ.

NO.6 TẬP 4

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Sự sống và cái chết.

Có lẽ thật đáng xấu hổ và ngốc nghếch khi chỉ viết những lời cảm tính ở phần lời bạt. Nghĩ lại thì tôi đã hành động ấu trĩ như thế nhiều lần tới mức ngay bản thân cũng phát chán. Vì thế nên đây sẽ là lần cuối cùng. Mong các bạn chịu đựng những lời ca thán này một lần cuối cùng. Xin thứ lỗi cho tôi.

Trong năm nay tôi đã mất đi hai người vô cùng gần gũi với mình. Đó là chú Oka Hideaki, nhà phê bình và là bạn cùng nhóm dojinshi của tôi, cùng anh Yamakage Yoshikatsu công tác tại ban Thiếu nhi của nhà xuất bản Kodansha. Cả hai người họ luôn hỗ trợ tôi, tác giả của quyển sách này, theo cách riêng của họ. Chỉ đến khi mất họ rồi, kẻ ngu dốt là tôi đây mới nhận ra họ đã giúp mình nhiều đến nhường nào. Và trong sự mất mát, cô đơn, bơ vơ ấy, tôi đã khóc nức nở như một đứa trẻ lạc đường, lang thang vào lúc hoàng hôn.

Đặc biệt là anh Yamakage, người cộng sự không thể thiếu của tôi khi viết No.6. Anh là người bạn đồng hành luôn sát cánh bên tôi từ những ngày đầu tiên, cũng là người nghĩ ra cái tên cho bộ truyện này. Và hơn hết, anh đã dạy cho tôi biết ý nghĩa của sự sống và cái chết.

Có những điều anh nói mà tôi không bao giờ quên.

Đó là vào đầu hè, hay là cuối hè, tôi cũng không nhớ nữa, chỉ biết là khi giao mùa. Anh Yamakage ngồi cạnh tôi trên xe taxi và nói chuyện về tác phẩm sắp tới.

"Cô Asano này, dạo gần đây tôi hay đổ mồ hôi."

Anh chợt nói bằng giọng trầm thấp. Giọng nói thì thâm hơi rụt rè như thường lệ. Mồ hôi? Trời nóng toát mồ hôi là chuyện bình thường mà? Nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt tôi, anh tiếp tục.

"Tôi có thể đổ mồ hôi bình thường khi trời nóng. Điều đó khiến tôi nghĩ, à, mình đang sống đây này."

Tôi chợt nhớ ra anh Yamakage mới quay lại làm việc không lâu sau cơn bạo bệnh, liền gật đầu thông cảm.

Tới giờ tôi mới thấm thía lời anh nói.

Sống là như vậy đấy. Khi nóng thì đổ mồ hôi, buồn thì khóc, vui thì cười. Là đi trên con đường thẳng tắp, là leo những bậc thang. Chính những ngày trôi qua bình thường, giản dị là minh chứng của sự sống. Anh Yamakage đã dạy tôi điều đó. No.6 là câu chuyện về những thiếu niên, cũng là câu chuyện về sự sống và cái chết. Đối với một tác giả như tôi, người đang cố gắng kể câu chuyện một cách nhẹ nhàng, dĩ dảm với yếu tố then chốt là sự sống và cái chết, điều mà anh Yamakage từng truyền đạt cho tôi vào khoảnh khắc giao mùa ấy, không phải dưới góc nhìn của một biên tập.

Cô Asano, hãy yêu thương, quý trọng sự sống và viết về nó bằng tất cả lòng trân trọng chân thành. Hãy khiến No. 6 trở thành một câu chuyện thực sự chứa đựng sự sống của con người.

Một con người đáng ngưỡng mộ. Anh chẳng hề lo sợ việc tiếp tục sống sót hay phải khuất phục trước cái chết. Giá như tôi có thể đồng hành cùng anh thêm một chút, à không, cả quãng đường này thì tốt biết bao nhiêu.

Anh Yamakage, anh ra đi nhanh quá. Buồn biết bao khi tôi chỉ có thể khắc ghi anh trong kí ức. Nếu gặp nhau ở thế giới bên kia, tôi sẽ phàn nàn với anh

suốt cho mà xem. Và rồi anh sẽ nở nụ cười, lặng lẽ gật đầu xin lỗi tôi, phải không?

Cảm ơn tất cả các bạn vì đã kiên nhẫn chờ đợi tập 4. Tôi muốn gửi lời xin lỗi tới các bạn (vì cho ra mắt tập này muộn hơn tôi đã hứa với các bạn rất nhiều).

Tôi cũng có đôi lời muốn gửi tới những người bạn hỗ trợ tôi sau khi anh Yamakage mất, khi mà tôi thu mình lại, mất hết ý chí, tưởng chừng bộ truyện đến đây là hết. Anh Abe Kaoru, anh Yamamuro Hideyuki đã thay anh Yamakage giúp đỡ tôi. Anh Kageyama Toru và anh Kitamura Takashi, những người đã hoàn thành nhiệm vụ một cách chuyên nghiệp, âm thầm khích lệ tôi. Xin chân thành cảm ơn mọi người.